Sant Singh Collection

੧ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।
ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਕੋ ਸਿਖ ਪੜ੍ਹੀ ਬੇਰੀ ਜਾਤਿ।।
ਮੁਹਿ ਦੇਖਤ ਪੂਛਿਓ ਤਿਸੈ ਸਹਰ ਆਗਰੇ ਖਿਆਤਿ।।ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ।।੧੦।।
ਦਰਸਨ ਕਾਜ ਆਇਓ, ਗੁਰੂ ਢਿਗ ਕਹਿ ਤੁਰਕਨ ਬਾਤ।।
ਕਰ ਜੋਟੇ, ਪੂਛਤ ਸਹੀ ਕਰਨੀ ਕਰਮ ਸੁਹਾਤ।।੨।।
ਸਮਾ ਕਲੂ ਕਾ ਸੁਣ ਸਿਖ ਪਿਆਰੇ।।
ਜਦ੍ਹ ਮਿਆਤ ਸਿਖਨ ਹਿਤ ਧਾਰੇ।।
ਸੈਹਰ ਕਲੱਕਾ ਨਗਰੀ ਕੋਸਾ।।
ਤਹਾ ਰਹੇ ਗੋ ਵੈਸ਼ ਧਰੂਸਾ।।
ਤਾਕੀ ਨਾਰੀ ਕੰਨਿਆ ਬਿਆਵੈ।।
ਖੜੀ ਹੋਇ ਟਰਿ ਭਗਤਿ ਕਮਾਵੈ।।
ਵਰਸ ਵੀਸ ਕੀ ਅੰਦਰਿ ਸੇਵੀ।।
ਦਿਨ ਏਕ ਦੇਖੈ ਨਿਰਪ ਮੇਵੀ।।
ਸਿਸੂਲ ਨਮ ਦੇਖਤ ਬਸ ਹੋਵੈ।।
ਤਾ ਘਰ ਬਰ ਬਸ ਨਫਰਨ ਛੋਰੈ।।
ਪਕਰਾਵੈ ਘਰ ਕੋ ਲੇ ਜਾਈ।।
ਇਤਨੇ ਹੀ ਤੁਰਕਨ ਘਮਰਾਈ।।
ਮੌਲਧਾਰ ਪਤਿਸਾਹੀ ਵੀਚ।।
ਪ੍ਰੈ ਹੋਲ ਵਸ ਨਾਹੋ ਖਵੀਸ।।
ਸਿਲਾ ਤੋੜ ਮੰਦ੍ਰ ਪੁਟਵਾਵੈ।।
ਆਮਲ ਅਮਲੀ ਦੂਰ ਸੁਹਾਵੈ।।੪।।
ਹੋਇ ਜਧ ਆਪਸ ਮੈ ਲਰੈ।।
ਤਬੈ ਭੂਪਤਿ ਬਲ ਕੋ ਧਰੈ।।
ਹੋਇ ਲੜਾਈ ਸ਼ੂ, ਸ਼ੂਰ ਪੁਰਸ਼।
ਲਟੈ ਤੁਰੰਗਾ ਗਜ, ਰਥ, ਜ਼ਰ, ਬਰ।।੫।।
ਊਠੈ ਸੁਹ ਮੁਸੰਕਤ ਕੂਲੀਆ।।
ਦਾਊ ਸ਼ੂਗਰ ਮਿਲ ਲੂਟੈ ਮੁਨੀਆ।।
ਮਾਲਵ ਤੇ ਪਹਲੇ ਭੈ ਖਾਈ।।
ਪਾਛੈ ਸਬ ਦੇਸਨ ਤੇ ਜਾਈ।।੬।।

ਤੁਰਕ ਤਨਕ ਤਰ ਟਿਕਨ ਨਿ ਪਾਵੈ।।
ਸਿੰਘ ਮਾਰ ਪਸੂਅਨ ਸਮ ਖਾਵੈ।।
ਪਾਂਚ ਬਰਨ ਇਕ ਕੰਪਣ ਹੋਈ।।
ਘਰ ਮਹਿ ਭਗ ਮਗ ਬਹਿਗੋ ਕੋਈ।।੭।।
ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਜੰਹਾ ਮਤ ਸੁਹਾਤਾ।।
ਹੋਇ ਪੰਥ ਲੌਜਨ ਵਿਖਆਤਾ।।
ਦਿਪ ਦੀਪਨ ਇਕ ਗਾਉ ਬਿਸਾਲਾ।।
ਭਾ ਮੈਂ ਜਨਮੋਂ ਧਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ।।੮।।
ਉਨਿਲਿ ਮਾਰੇ ਕਰ ਧਰੇ ਚਲਾਵੈ।।
ਤਬ ਪੀਛੇ ਨੈਰਪ ਮਾਰ ਨਚਾਵੈ।।
ਇਹ ਬਿਧ ਸਕਲ ਨਮੂਰਤ ਦੇਸਾ।।
ਟਨੈ ਚਲਾਵੈ ਬਾਲੂ ਕੇਸਾ।।੯।।
ਕਹਣ ਸਣਨਿ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਸਾਹੀ।।
ਅੰਦਰ ਦੀਰਘ ਅੰਤ ਨ ਜਾਹੀ।।
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਉਚ ਨੀਚਨ ਡਰੈ।।
ਅਵਨੀ ਏਕ ਤਮੋਦੀ ਕਰੈ।।
ਸਿੰਘਨ ਦਲ ਪਤਿ ਪਾਸੈ ਰਾਖੈ।।
ਤਾ ਮਤਿ ਮਾਰ ਰਾਜੁ ਗਗ ਚਾਖੈ।।
ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਟਿਕਨ ਨ ਹੂਆ।।
ਬੈਠਤ ਤਖਤ ਤੁਰਤ ਨਰ ਮੂਆ।।੧੦।।ਸ੍ਵੈਯਾ।।
ਪੁਰ ਉਠੈ ਰਾਜ ਬਾਜ ਛੁਟੇ ਨਾਹ ਨਾਹ ਭਗੋ ਘਰ ਛੋੜ ਚਲੈ।
ਠਗ ਚੋਰ ਲੁਟੈ ਸੁਭ ਬੰਦ ਛੁਟੈ ਤਬ ਖਾਵਤ ਪੀਵਤ ਸਾਧ ਮਿਲੈ।।
ਆਸ੍ਰਮ ਪੀੜ ਸੁਧੀਰ ਪਰਸਨ ਦਾਨ ਮਹੋਤ ਸਵ ਸੁਰ ਰਲੇ।।
ਗਾਲ ਬਿਤਾਲ ਸੁ ਜਾਤ ਬਿਹਾਲ ਪੂਜਾ ਬਹ ਪੀੜਨ ਦੇਹਿ ਖਲੈ।।੧੧।।ਦੋਹਿਰਾ।।
ਅਠਮ ਸਾਲ ਸੁਹਾਵਨਾ ਗੰਗਾ ਬਰਖ ਪੰਚਾਸ।।
ਗਿਰ ਟੂਟੇ ਜਮਨਾ ਮਿਲੈ ਗਹੋ ਭੁਜੰਗੀ ਬਾਸ।।੧੨।।
ਕਹਾ ਧੂਮ ਕਹਾ ਬੂਕ ਬਖੇਂਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਰੀਤ।।
ਤੁਰਕ ਮੁਏ ਮੁੰਡਿਆ ਗਏ ਜਗਿਓ ਖਾਲਸਾ ਮੀਤ।।੧੩।।
ਜੁਧ ਕਰਨ ਦਿਲੀ ਫਿਰੀ ਤਬੈ ਭੁਜੰਗੀ ਮੇਲ।।
ਬਾਗਾ ਪਹਰ ਸੰਜਾਵਲਾ ਲੁਟੇ ਬਰ ਪਤਿ ਹੇਲ।।੧੪।।

ਰਾਜ ਖਾਲਸਾ ਪਹਿਲ ਤੇ ਦੋ ਸਤ ਵਰਖ ਪੰਚਾਸ।
ਮੁਨਕਕ ਸਤ ਇਕੜ੍ਹੂ ਸੈ ਸਰ ਰੌਲੀ ਨਵ ਤਮ ਖਾਸ।।੧੫।।
ਤ੍ਰਮ ਮੇਟਾ ਸਬ ਪਾਲਸਾ ਤ੍ਰਿਪਜੇ ਤਹ ਸਮ ਰੋਗ।।
ਤੇਜ ਸਿੰਘ ਸਮ ਉਠੇ ਅਰ ਦਿਲੀਪ ਸਿੰਘ ਮਨ ਲੋਗ।।੧੬।।
ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ।।੧੭।

ਕਲਜੁਗ ਬੀਤੇ ਪੰਜ ਹਜਾਰ।।
ਤਾ ਲਗ ਸੰਖਯਾ ਵਧੀ ਸਵਾਰ।।
ਭੇਦ ਕਹਾ ਸਿਖਨ ਸਮਝਾਊ।।
ਮੇਰਾ ਪੰਥ ਖਿਲਨ ਨਹਿ ਜਾਊ।।
ਅਰਦਾਸੀ ਸੁਨ ਬਾਤ ਬਿਸਾਲਾ।
ਪਾਟਲ ਨਗਰ ਜਤਿ ਕੁਲਸਾਰ।।
ਮੋਨ ਫਿਰੰਗੀ ਆਵੈਹ ਹਰੰਡਾ।।
ਮਿਲੰ ਪ੍ਰਸਪ੍ਰ ਉਭੈ ਨਰਿੰਦ।।
ਮੇਰੇ ਸਬਲ ਨਿਬਲ ਭਏ ਤੇਈ।।
ਮੇਰੇ ਨਿਬਲ ਸਬਲ ਤੇ ਹੋਈ।।
ਇਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜੋ ਸਿਮ ਕਹਿ ਦੀਨੋ।।
ਤਾਂ ਮੈ ਅਲਭਦ ਮਮ ਇਹੁ ਚੀਨੋ।।
ਜਾ ਲਗ ਰਹਤ ਖਾਲਸਾ ਨਿਆਰਾ।।
ਤਾ ਲਗ ਤੇਜ ਦੀਉ ਮੁਹਿ ਸਾਰਾ।।
ਮੋਹਿ ਫਾਂਸ ਨਾਰੀ ਸੁਤ ਬੰਧੀਏ।।
ਗਾਇਨ ਹਾਂਕਤੇ ਗੁਜ ਦਲ ਦੀਏ।।
ਧੀ ਭੈਣਿ ਜਾ ਪੈਸਾ ਆਵੈ।।
ਬੈਠ ਦੁਲੀਚੇ ਨਿਆਉ ਕਮਾਵੈ।।
ਵਾਦੰ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਛੋਡੇ।।
ਖਿਪ੍ਰ ਧਰਮ ਕਰਿ ਜੀਵੈ ਮਰੈ।।
ਨਾਰਿ ਮਲੇਛੀ ਘ੍ਰ ਮੈਆਨੈ।।
ਵੇਸਵ ਰਮਣ ਨ ਕਬੁ ਪਿਸਾਨੈ।।
ਢੂਡੈ ਪੀਰ ਗੁਰ ਰਹੇ ਦੂਰਾ।।
ਨਾਰੀ ਨਿਆਇ ਕਰੈ ਭਰਪੂਰਾ।।
ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਪੰਚ ਸੌ ਦੂਣਾ।।
ਸਿਖ ਗਹੀਦਨ ਮੇਰੋ ਤੂਣਾ।।
ਸਬੀ ਸਿਖਣੀ ਬ੍ਰਿਤਨ ਚਾਹੋ।।
ਭੂਪਤਿ ਨਾਰੀ ਮੂਨ ਭੁਨ ਰਾਹੈ।।
ਰੰਗਾ ਰਹੇਗੀ ਬਰਸ ਉਨਾਠ।।

ਤਬ ਹਉਂ ਕੋਪ ਦਿਖਲਾਊਂ ਅਠ।।
ਸਿਖ ਮਜੀਠ ਭ੍ਰਮ ਪੂ ਜਨਮ ।।
ਕਿਲਕ ਪਰੀ ਲਗ ਰਾਜ ਨ ਭਰਮਾ।।
ਐਸੀ ਬਾਤ ਤਬੈ ਬਣ ਆਈ।।
ਜਗ ਨੇ ਭੀਤਰ ਤੇਜ ਚਲਾਈ।।
ਸਿੰਘ ਧੋਖ ਹੋਇ ਸੈਨਾ ਸਾਥੀ।।
ਦਿਲੀਪ ਸਿੰਘ ਰਾਜ ਪੇਲੇ ਹਾਥੀ।।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਫਿਰੰਗੀ ਲੁਦਪੁਰ ਮਧ।।
ਭੇਜੇ ਤਾਜ ਤੇਜ ਭਏ ਦਬ।
ਚਿੰਤਾ ਬਧੀ ਸਗਲ ਕੇ ਬੀਚਾ।।
ਸਭ ਪੁਕਾਰਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੀਚਾ।।
ਖੁਸ ਨਾਰਿ ਗਨੁ ਰੂੜ ਉਡ ਲੋਇ।।
ਤਬੇ ਖਾਲਸਾ ਬਹ ਦੁਖ ਹੋਇ।।
ਜਧ ਖਾਲਸੇ ਹਮਤੇ ਦੀਪ।।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਰਾਜਨ ਸਿਰ ਦੀਪ।।
ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਭਾਖੁ ਭਵਿਖਤਿ ਪ੍ਰਥ।।
ਜੈਸੇ ਕਹਿਉ ਬਿਆਸ ਰਿਖ ਸਰਬ।।
ਅਕਬਰ ਬ੍ਰਹਮ ਧਾਰੀ ਬਧੁ ਧਾਰਾ।।
ਪਰਮ ਅਪਨਾ ਖੂਬ ਸੁਵਾਰਾ।।
ਜਾਹਾਂਗੀਰ ਸਤ ਸਾਹ ਜਹਾਂਨ।।
ਤਾਂ ਪ੍ਰ ਮੌਨ ਆਇ ਰਹੇ ਗੁਲਾਮ।।
ਵਹਕਾ ਤੇਜ ਪਸਰ ਰਹੇ ਦਿਨ ਦਿਨ।।
ਸਭ ਹੀ ਜਾਨੈ ਜਗਤ ਜਨ ਮਨ ਮਨ ।।
ਤਬੈ ਨੌਰੰਗਾ ਬੀਹਕ ਤਿਆਰੀ।।
ਮੀਰਾ ਸਾਹ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜਾਰੀ।।
ਸਾਧਨ ਦੁਸਤ ਕੀਏ ਸੈ ਜਾਲੀ।।
ਤਊ ਨ ਛੂਟੀ ਬਤ ਪੁਰਾਨੀ।।
ਭਾਈ ਮਾਰਾ ਰਾਜ ਲਹਿ ਛੋਰਾ।।
ਦਾਰਾ ਕਾਟਿ ਛਤ੍ਰ ਪਦ ਤੋਰਾ।।
ਮਦ ਭਰ ਰਾਜ ਕਰਤਿ ਇਹ ਸਾਹੂ।।

ਹਮ ਸੋਂ ਵੈਰ ਵਧਿਤੁ ਸਹਜਾਊ।।
ਕਰੇਗਾ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਖੁਰਮ।।
ਹਿੰਦੂਨ ਮਾਰ ਮਸਲੀ ਚਹੈ ਧਰਮ।।
ਦਿਵਸ ਬੰਦਗੀ ਮਕੇ ਜਾਵੈ।।
ਮਾਰੇ ਇਹੁ ਮੁਹਿ ਨੂਰ ਸਲਾਵੈ।।
ਹੂਈ ਅਵਾਜ ਰਾਤਿ ਕੋ ਐਸੀ।।
ਸਭ ਸਿਰ ਘਲੀ ਏਕ ਧਿਨ ਛੈਨੀ।।
ਉਠਤ ਸਵੇਰ ਖਾਬ ਭਈ ਸਾਚੀ।।
ਹਿੰਦੀ ਕਰੋ ਮਲੇਛੀ ਜ਼ਾਤੀਂ।।
ਏਕ ਕਉ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਤਹੈਂ।।
ਐਸੇ ਹੁਕਮੁ ਸੈਲਾ ਪਤਿ ਕਹੈਂ।
ਭੂਮ ਮਾਹਿ ਜਹ ਫੇਟ ਢਡੋਰਾ।।
ਕਰਾਮਾਤਿ ਕਾ ਲੀਨ ਨਿਹੋਰਾ।।
ਕਰੈਗੋ ਜੁਧ ਹਮ ਸੋ ਨਿਤ ਭਾਪੀ।।
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਨਾਹਿ ਵਿਚਾਰੀ।।
ਸਭ ਰਾਜਨ ਸੋਂ ਰੋਜ਼ ਖਨਾਈ।।
ਹਮ ਪੂਜੇਂਹ ਜਰੇ ਨਰ ਸਾਈ।
ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਜਬ ਸਿਹ ਧਾਰਾ।।
ਮਾਰੈਗੇ ਮਕੇ ਜੁਧ ਮੰਝਾਦਾ।।
ਤੁਰਕ ਜੰਵ ਤੇਜ ਬਿਨ ਜੀਵੈ।।
ਕਿਰਤ ਕਮਾਹੈਂ ਰਾਜਾ ਨ ਥੀਵੈ।।
ਛੋਡਿ ਕਲੇਵਰ ਸਰਮਤ ਤਾਲੀ।।
ਝਾੜਿ ਝਾੜਿ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਾਲੀ।।
ਮਾਰਤ ਕੂਟਤ ਮਰੈ ਮਰਾਵੈ।।
ਸੀਸ ਅੰਤ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀ ਆਵੈਂ।।
ਭੀਮ ਸੈਨ ਮਾਰੇਗਾ ਨਗਾਰ।।
ਲੁਟੇ ਗਾਉ ਪੁਰ ਸਗਰੇ ਬਗਾਰ।।
ਸੌ ਪੂਰਨ ਜਬ ਹੋਇ ਅਠਾਰਾ।।
ਹਮ ਖਪੁ ਆਨੁ ਜਲੀਮਾ ਧਾਰਾ।।
ਜਵਨ ਕੰਧਾਰੀ ਆਵੈ ਜਾਹਿ

ਜਾ ਬਿਧ ਦੇਸ ਊਜਰ ਸਬ ਗਾਇ॥
ਤਬ ਉਨੀਜਾ ਬਰਸ ਉਨੀਸ॥
ਨਗਰ ਬੀਰ ਭੂਪਤਿ ਰੰਗ ਭੀਜ॥
ਮਰ ਕੂਟ ਪੂਰਬ ਤੇ ਆਵੈ॥
ਸੈਨ ਪਿਆਦੀ ਦੀਸੇ ਆਵੈ॥
ਮਿਲੇ ਖਾਲਸਾ ਆਪਨ ਭੂਟ॥
ਨਰ ਨਾਰੀ ਘਰ ਗਗਰੇ ਟੂਟ॥
ਸਬਕੁ ਛੱਡਿ ਸਿਧਹਨ ਕੀ ਹੀਸ॥
ਯਾ ਬਿਧ ਘਨੈਂ ਟਾਏ ਤੇ ਤੀਸ॥
ਸਾਤ ਬਰਸ ਕਾਹਲ ਮਮ ਪੰਥਾ॥
ਮਰੈ ਲੁਰਾਈ ਧਰਮ ਵਿਪੰਥ॥
ਤਬ ਇਹੁ ਬਿਧ ਐਸੀ ਬਨਿ ਆਵੈ॥
ਸਿੰਘ ਭੂਪਤਿ ਕੋ ਰਹਨ ਨ ਪਾਵੈ॥
ਵਣਜਾਰਾ ਏਕ ਗੋਰਾ ਸਿਖਾ॥
ਧਰਮ ਹੇਤ ਫਿਰਤਾ ਵਿਸਮਿਖ॥
ਕਲਿਕਾ ਨਗਰ ਛੂਟਿ ਹੋਇ ਆਈ॥
ਤਿਰਹ ਗਿਰਹ ਭੀਤਹ ਚਲਾ ਜਹਾਈ ।
ਦੁਵਾਦਸ ਬਰਸ ਕਛੁ ਜਾਨਾ ਨਾਹੀ॥
ਦਿਲੀਪ ਸਿੰਘ ਜਨਮਤ ਭਯਾ ਸਾਂਈ॥
ਹਾਪਤ ਪਧ ਮੈ ਭੀ ਤਬ ਕਰੋ॥
ਇਕ ਦੀਸ ਦਰਖਨ ਲਗ ਲਹੈਂ॥
ਫਿਰੈ ਫਿਰੰਗੀ ਸਿੰਘਨ ਪੰਥਾ।
ਧਸੈ ਆਇ ਪਰਜਾ ਸਿਉ ਸੰਧ ।
ਸਬੈ ਨੀਤ ਕਰਤੇ ਜਾਤ ਜਾਤ ।
ਬਰਸ ਬੀਤ ਜਾਵੈ ਦਸ ਸਾਤ॥
ਏਕ ਮਲੇਛੀ ਬੰਨਦਨ ਨਾਮਾ॥
ਪ੍ਰਜਾ ਧਰਨ ਮੇਟੇ ਸੁਖ ਧਾਮਾ।
ਰਾਊ ਸਿੰਘ ਕਾ ਬਨੇ ਜਿਉ ਸੰਗਾ॥
ਸਹੰਸ੍ਰ ਬਰਖ ਪੰਤੇ ਲਿਨ ਸੰਗਾ।
ਹਿਲ ਪੁਰ ਬੀਚ ਬਾਢੀ ਸੁਤ ਹੋਈ॥

ਬਲੂਆ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ।।
ਦੇਸ ਪੰਜਾਬ ਮੂਦ ਜੋ ਹੋਇਆ।।
ਤਿਨ ਇਹ ਪੰਥ ਮਰਨ ਕਰਿ ਜੋਇਆ।।
ਹਿੰਦ ਵੀ ਉਤ੍ਰ ਦਛਨ ਪੂਰਬ।।
ਦਿਲੀ ਸਾਹ ਪੁਰ ਸਕਲਾ ਮੂਰਬ।।
ਕੁਫ਼ ਕ ਕਹੀ ਬਹੁਤੀ ਰਹ ਗਈ।।
ਕਥਾ ਕਰਤਾਰ ਬਿਸ ਤਰੀ ਰਹੀ।।
ਮਲ ਕਸਮੀਰ ਦੁਖ ਦੇਇ ਜਬੈ।।
ਬਿਪ੍ਰ ਬਿਸਨ ਦਾਸ ਸੁਤ ਹੋਇ ਤਬੈ।।
ਕਲਕੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਅਵਤਾਰਾ।।
ਸੰਭਲ ਮੰਦ੍ਰ ਬੀਚ ਉਜਾਹਾ।।
ਕਲੇਲ ਬੀੜਾ ਦਇਨ ਸਤ ਦਾਹਾ।।
ਕਲਿਕੀ ਉਪਜ ਸਵਾਰੇ ਰਾਹਾ।।
ਜਾ ਬਿਧ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ।
ਬਿਪ੍ਰ ਸਾਹ ਸੁਤ ਹੋਵੈ ਰਿਖ।।
ਮਾਨੈ ਗੁਰ ਕਉ ਕਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦ।।
ਸਧੇ ਸੀਹਲੀ ਕਾਵੈ ਬਾਦੁ।।
ਦੇਇ ਦਸਿ ਬਾਲ ਬਰਖ ਰੂਪ ਧਾਰ।।
ਨਾਤੀ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਖਿਆਲੀ ਬਾਲਾ।।
ਮਾਹਿ ਮਲੇਛ ਧੂਮ ਦ੍ਰਿੜ ਬੰਧਾ।।
ਪੰਚ ਪੰਚਾਸ ਦੇਹ ਰਹੇ ਸੰਧਾ।।
ਨਾਰੀ ਲੇਵਨ ਬਿਪ੍ਰ ਕੀ ਧਾਵੈ।।
ਤਬੇ ਬਲ ਬਟ ਤੇਜ ਦਿਖਾਵੈ।।
ਪਰਸ ਰਾਮ ਸਾ ਇਹ ਅਵਤਾਰਾ।।
ਬਿਪ੍ਰ ਤੇਜ ਧਰ ਨਾਸਜ ਸਾਰਾ।।
ਕਿਸਨ ਸਰਮਾ ਤਪ ਕੀਨ ਆਰੰਭ।।
ਜਾਤੇ ਧਾਦ ਭਯੋ ਪ੍ਰਚੰਡ।।
ਇਹ ਸਿਧ ਸਿਖ ਸਭ ਭਾਖ ਸੁਨਾਈ।।
ਹਮ ਅਵਤਰੈ ਬਿਪ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ ਜਾਈ।।
ਤਾ ਲਗ ਸਹੀਦ ਬੈਤਾਲੀ ਪੰਕਤਿ।।

ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਮੁਹਿ ਭਾਰੀ ਸੰਗਤਿ।।
ਹਾਂਵਨ ਭ੍ਰਾਤ ਕੀ ਪੂਜਾ ਲੇਵੈਂ।।
ਬਿਪ੍ਰ ਸਿਖ ਕੀ ਕਸਰ ਨ ਸੇਵੈ।।
ਗੁਪਤ ਭਵਿਖਤ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ।।
ਪੜਤਿ ਸੁਣਤਿ ਮਮ ਪਾਰ ਪਰਾਣੀ।।
ਜਾਕੀ ਜਤਨ ਮਾਲ ਰਾਰੇਸ਼ ਕੀ।। ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ।।੧੦।।

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਅਥ ਵਾਰ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਪਾਤਸਾਹੀ।।੫.੨।।
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਲਿਖਯਤੇ।।
ਉਸਤਤਿ ਕਰੋ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਲ ਜਾਉਂ ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਨਾਂਮ ਫਲ ਗੁਰੁ ਤੇ ਪਾਉ।।
ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਨੀਏ ਹਰਿ ਨਾਂਮ ਧਿਆਉ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਚਲ ਜਾਉਂ ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਏ ਦਿਆਲ ਧੂਰ ਸੰਗਤ ਕੀ ਨਾਵਉ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਏ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਜਸੁ ਰਸਨਾ ਗਾਉ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਏ ਦਿਆਲ ਦੁਖੁ ਜੰਮ ਪੁਟ ਨਹੀ ਪਾਉ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਏ ਦਆਲ ਸੰਭਾ ਸੁਹੁ ਪਾਉ ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਚੁ ਸੰਗਤ ਵਾਲਾ।।
ਗੁਰੁ ਸਚੁ ਜਪਾਏ ਨਾਂਮੁ ਖੋਲੇ ਦਿਲ ਤਾਲਾ ।।੧।।ਪਉੜੀ।।
ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਕੀਤੀ ਰੰਗੁਲੀ ਲਾਲੀ ਰੰਗ ਰਤੇ ।।੨।।
ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮਸਤੀ ਮੈ ਮਤੇ ।।
ਜੋ ਚਰਨੀ ਲਗਣ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੁਫਲੁ ਫਲਿ ਪਤੇ।।
ਇਕ ਤੇਰੇ ਭੁਲਾਏ ਭੁਲਦੇ ਹੋ ਬਹਿਨ ਅਵਤੇ।।
ਅਰਜ ਕਰਨ ਸਤਿ ਸੰਗਤੇ ਜੋ ਸੋਹਿਨ ਦੂ ਮਤੇ।।
ਤੂੰ ਬਖਸੀ ਸਹੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤੇਰੀ ਸੰਗਤਿ ਸਤਲੇ।।੨।।
ਜਬ ਤੂੰ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਸਿਖ ਦਰਸਨ ਕੋ ਪਾਂਵੈ ।
ਜਬ ਤੂੰ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਮੁਖ ਸਬਦ ਸੁਣਾਵੈ।।
ਜਬ ਤੂੰ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਗੁਰੁ ਮਾਰਗ ਚਲ ਜਾਵੈ।।
ਜਬ ਤੂੰ ਹੋਇ ਹੋਇ ਦਿਅਲ ਸਚੁ ਸਦੇ ਵਲ ਲਾਂਵੈ।।
ਜਬ ਤੂੰ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਫਿਰੇ ਫਿਰ ਤੁਝੈ ਧਿਆਵੈ।।
ਜਬ ਤੂੰ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਬਿਸੈ ਤਨ ਸੂਤ ਕਹਾਵੈ।।
ਜਬ ਤੂੰ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਧਰਮ ਸਚੁ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀਮਾਵੈ।।
ਜਬ ਤੂੰ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਨਿਤ ਚਿਤ ਚਰਨੀ ਲਾਂਵੈ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਸਹੀ।।
ਜਹਾ ਲਹੀ ਦੀਵਾਂਨ ਗੁਰੁ ਹਾਜਰੁ ਹੈ ਤਾਂਹੀ।।੩।। ਪਉੜੀ।।
ਕਰਨ ਹਾਰ ਸਭ ਜਾਣਦਾ ਦਿਲ ਵੇਦਨ ਮੀਤਾ।।

ਬਖਸ਼ੇ ਭੁਲ ਦਾਸ ਕੀ ਜਗੁ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤਾ।।
ਫਿਰੇ ਢੂੰਢਦੇ ਮੰਤ ਮਨਾ ਮੈ ਕਾਂਹੁ ਪੁਨੀਤਾ।
ਸਰਨੀ ਆਏ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਜਨਮੁ ਜਗ ਜੀਤਾ।।
ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਜਾਣ ਕੇ ਜਨ ਮਜਨ ਕੀਤਾ।।
ਭਰਮ ਦੂਰ ਕਰੇ ਅਘ ਖੰਡਿਕੇ ਭੁਮਰੀ ਹੋ ਰੀਤਾ।।੪।।
ਤੂੰ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ਅਭੁਲੁ ਹੈਂ ਸਿਖ ਭੁਲਣ ਹਾਰੇ।।
ਰਖੀ ਲਾਜ ਬਿਰਦ ਦੀ ਢੈਹ ਪਏ ਦੁਆਰੇ।।
ਉਪਮਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਮੂਰਖ ਵੀਚਾਰੇ।।
ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸੋ ਲਗਣ ਪਿਆਰੇ।।
ਪਾਪੀ ਗਿਣਤ ਨ ਆਵਦੇ ਜਲਿ ਪਾਥਰ ਤਾਰੇ।।
ਸੰਤਿ ਸਹਾਈ ਸਦਾ ਹੈ ਗਿਨ ਰਾਖਸ ਮਾਰੇ।।
ਜਲਥਲ ਤੇਰੇ ਜੰਤ ਹੈ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਚ ਮਾਰੇ।।
ਤੂੰ ਬਖਸੰਦ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਾ ਹਮ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਾਰੇ।।
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਨਾਮ ਹੈ ਭਵ ਕਾਟਣ ਹਾਰੇ।।੫।। ਪਉੜੀ।।
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੁਧ ਵਰੋਲਿਆ ਕਰ ਸੁਮੇਰ ਮਧਾਣਾ।।
ਪੁਰੀ ਅਯੁਧਿਆ ਛਡਿ ਕੇ ਲੰਕਾ ਪਰ ਧਾਣਾ।।
ਪੂਦਨਾ ਦਾਈ ਮਾਰਕੈ ਹੋ ਬਹੋ ਇਵਾਣਾ।।
ਕੰਸ ਰਾਇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਮਲਿ ਚੰਡੂਰ ਸਧਾਣਾ।।
ਮੋਹ ਤੁਰਕ ਦੁਇ ਮਾਰਕੇ ਸਿੰਘ ਤਖਤ ਬਹਾਣਾ।।
ਦੇਹੁ ਦੀਦਾਰ ਹੁਣਿ ਸੰਗਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਰੁ ਟਿਕਾਣਾ।।੬।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹੇ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਮਾਹੀ।।
ਕਰੋੜਿ ਪਾਪ ਦਰਸਨ ਮਿਟ ਜਾਹੀ।।
ਏਸ ਬਾਤ ਕਉ ਢਿਲ ਨ ਲਾਵੇ।।
ਦਾਸ ਆਪਣਾ ਚਰਨੀ ਲਾਵੇ।।
ਜਿਉ ਬਾਲਕ ਪਿਤਾ ਪੂ ਕਰੈ ਬਹੁ ਮਾਣੁ।।
ਬਖਸ ਲਹੋ ਗੁਰ ਤੁਮਰਾ ਤਾਣਾਂ।।
ਸੰਗਤਿ ਧੂਰੀ ਮਜਨ ਕਰੈ।।
ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹੋਵਤ ਹਰੈ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ।।

ਗੁਰੂ ਭਲੇ ਜਨ ਕਉ ਬਖਸਦਾ ਫਿਰਮਾਰਗ ਪਾਵੈਂ।।੭।।ਪਉੜੀ।।
ਗੁਰੂ ਫਿਰਮ ਨੇਤੀਆਂ ਮੰਗਣੀ ਮੁੰਦ੍ਰ ਖਹਿ ਆਵੈ।।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠਿ ਕੇ ਸਚ ਨਾਮ ਧਿਆਵੈ।।
ਪਾਸ ਨ ਢੋਵੈ ਕਉਤ ਜੋ ਸਗਾਰੁ ਬਣਾਵੈ।।
ਗੁਰੂ ਕੰਤੇ ਬਾਝੋ ਨਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈਂ।।
ਬੂੰਦ ਨ ਮਿਲੈ ਸੁਆਤ ਕੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦੁਖ ਪਾਵੈ।।
ਰਲਕੇ ਭੈਣ ਸਹੇਲੀਆਂ ਗੀਤ ਨਾਦਰ ਗਾਵੈਂ।।੮।।
ਕਰਤ ਪਲਮੁ [illegible] ਕਰ ਆਏ।।
ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ।।
ਜਲੈ ਪਾਪ ਘਾਸ ਕੇ ਢੇਰਾ।।
ਫੇਰ ਨ ਹੋਵੈ ਜੰਮੁ ਪੁਰੁ ਫੇਰਾ।।
ਤੁਮਰੀ ਚਰਨਾਂ ਪੂ ਗੁਰੂ ਅਵਿਤਾਰੁ।।
ਆਇਓ ਉਹੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰ।।
ਕਲ ਮੈ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਹੋਇ ਆਏ।।
ਨਰ ਨਾਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਾਏ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਮ ਤੰਤ੍ਰ ਵਾਲਾ।।
ਜੋ ਪੀਵੇ ਨਾਲਿ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਹੋਵੈ ਮਤਿਵਾਲਾ।।੯।।ਪਉੜੀ।।
ਮਨਿ ਮਲ ਦੂਰ ਕਰੋ ਅਘਖੰਡਣੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਚੀਤਾ।।
ਨਹਿ ਜਾਣਾਂ ਖਟ ਦਰਸਨਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਨਹੀ ਮੀਤਾ।।
ਨਹਿ ਜਾਣਾ ਮੈ ਤੀਰਥੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪੀਤਾ।।
ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਜੁ ਕੀਤਾ।।
ਚਰਨੀ ਲਾਵੋ ਮੰਗਤੇ ਜਨਮੁ ਜਗ ਜੀਤਾ।।
ਭੋਗੁ ਧਰਾਵੇ ਦਾਸ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰ ਕੀ ਰੀਤਾ।।੧੦।।
ਆਠਿ ਪੰਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਧਿਆਵੈ।।
ਸਤਿ ਸੰਤਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਪਾਵੈਂ।।
ਮੋਹ ਗਰੀਬ ਕੋ ਲਿਹੋ ਰਲਾਈ।।
ਹਾਰ ਪਰੇ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ।।
ਕਰਨ ਹਾਰ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ।।
ਮੇਟ ਨ ਸਕੇ ਕੋਈ ਭੇਖ।।
ਵਿਧਨੈ ਕੀ ਗਤ ਨਹਿ ਪਛਾਨੈ।

ਜੋਗੀ ਜੱਤੀ ਸਿਧ ਸਿਆਣੈ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰੰਗ ਲਾਲੀ।
ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਨਹੀ ਫਸਦੇ ਜਮ ਜਾਲੀ।।੧੧।। ਪਉੜੀ।।
ਜੋ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਹੋ ਬੈਹਨ ਦਿਵਾਨੈ।।
ਪੀਤਾ ਪਿਆਲ ਨਾਮ ਦਾ ਮਸਤੀ ਮਸਤਾਨੇ।।
ਜਿਹੜੇ ਭੁਲੇ ਨਾਮ ਥੋ ਹੋ ਜਾਨ ਬਿਗਾਨੇ।।
ਖੋਟਿਉਂ ਖਰੇ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਮੇਲਿ ਖਜਾਨੇ।।
ਸਭਨਾ ਆਸਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਕਿਆ ਮਰਦ ਜਨਾਨੇ।
ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਸਦਾਇੰਦੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਾਨੈ।।੧੨।।
ਜੋ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਲਿਖਆ ਭਾਈ।।
ਨਹੀਂ ਘਟਦੀ ਨਹੀਂ ਤਿਲ ਵਧ ਜਾਈ।।
ਰਾਮ ਚੰਦ ਕਿਉ ਬਨ ਮੈਂ ਜਾਵੈ।।
ਵਾਸਦੇਵਿ ਪਦਿ ਸੰਗ ਲਿਪਾਵੈ।।
ਦੈਸੁਰ ਸੀਤਾ ਜਾਇ ਚੁਰਾਈ।।
ਗੋਤੁਮ ਨਾਰ ਸਿਲਾ ਕਿਉ ਪਾਈ।।
ਚੰਦ ਸੂਰ ਕੋ ਲਗੀ ਕਲੰਕਾ।।
ਦੂਰ ਕਰੋ ਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਸੰਕਾ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਚਾ ਦੁਆਰਾ।।
ਜੁ ਸਿਮਰਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਭਵ ਕਾਟਣ ਹਾਰਾ।।੧੩।। ਪਉੜੀ।।
ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਦਿਸੇ ਸੋਹਣੀ ਨਿਰਮਲ ਰੰਗ ਨੀਰਾ।।
ਸਗਲੇ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰਦੇ ਸਿੰਘ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ।।
ਪਾਪ ਕਟਣ ਜਗ ਦੇ ਆਰਾ ਪਾਰ ਚੀਰ।।
ਅਗੇ ਭਰੇਜੁਲ ਲੰਗਾਲਾ ਬਾਤਸਾਹਾ ਫਕੀਰ।।
ਗੁਰੂ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤਰ ਗਏ ਲਖ ਆਦਾਦ ਅਮੀਰ।।
ਤੂੰ ਖਸਮੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਿਾਹੁ ਤੇਰੀ ਸੰਗਤ ਵਜੀਰ।।੧੪।।
ਸਰੰਸਰ ਭਰਾ ਇਦ੍ ਨੇ ਪਾਈ।।
ਮੈ ਗਰੀਬ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀ ਕਾਈ।।
ਸਿਮਾ ਕਰੋ ਗੁਰੂ ਮੁਹਿ ਚਰਨੀ ਲਾਵੋ।।
ਭੁਲੇ ਜਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਮਾਰਗ ਪਾਵੋ।।
ਗੁਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ਤੁਹ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ।

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤਿ ਮੈਹਖਾਸਰ ਮਾਰੇ।।
ਰਾਵਣ ਮਾਰ ਛਾਰ ਕਰ ਦੀਨੋਂ।।
ਭਭੀਛਨ ਨੋ ਲੰਕਾ ਪਤਿ ਕੀਨੋਂ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੀਰਨ ਕੇ ਪੀਰ।
ਤੂੰ ਹੀ ਮਰੇ ਰਾਖਸਾਂ ਧਨਖ ਧਰ ਤੀਰ।।੧੫।।ਪਉੜੀ।।
ਜਲ ਥਲ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਟਾਪੂ।।
ਸਭਨਾਂ ਆਸਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਮੇਲ ਸੰਗਤਿ ਥਾਪੂ।।
ਮਛ ਕਛ ਸਭ ਧਿਆਵਦੇ ਸੰਸਾਰੀ ਸਾਪੂ।।
ਦੁਖ ਭਵਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਰਾਖਸ ਕੋ ਖਾਪੂ।।
ਸਾਂਹਾ ਕਾ ਗੁਰ ਸਾਹਾ ਹੈ ਪਾਤਸਾਹਾ ਕੋ ਥਾਪੂ।।
ਦੇਹ ਦੀਦਾਰ ਗੁਰ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਸਚ ਨਾਮ ਕੋ ਜਾਪੂ।।੧੬।।
ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਦਾਤਾ ਜਗ ਭਾਰੀ।।
ਨਾਮੁ ਜਪਾਏ ਜਗਤ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਚੁ ਧਾਰੀ।।
ਦੁਰ ਮਤਿ ਕਟੇ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸਭ ਪੈਜ ਸੁਵਾਰੀ।।
ਜੁਗ ਜੁਗੁ ਭਗਤਾਂ ਤਾਰਦਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰੀ।।
ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਕਲੂ ਮੇ ਜਾਵਾਂ ਬਲਿਹਾਰੀ।।
ਕੁਬਜ ਤਾਰੀ ਨਾਥ ਜੋ ਮੁਨ ਭੀਲ ਸੁਧਾਰੀ।।
ਕੌਰਵ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਕੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਹੰਕਾਰੀ।।
ਬਾਲੀ ਮਾਰ ਪਛਾੜਿਆ ਹੋ ਰਾਮ ਅਵਿਤਾਰੀ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਵਰ ਰੰਗ ਮੀਤ।।
ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੋ ਰਾਖੋ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤ।।੧੭।। ਪਉੜੀ।।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਅਵਤਾਰੁ ਏਹੁ ਦੂਸਰ ਨਹੀ ਕੋਈ।।
ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸੋ ਸੰਗਤਿ ਹੋਈ।।
ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਤੇਰੋਂ ਬੁਝਿਆ ਬੇਮੁਖ ਨਾ ਢੋਈ।।
ਕਲਿ ਮੈ ਭਲੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜੋਨੀ ਛਡਿ ਸੋਈ।।
ਜੇੜੇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਨ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤਿਨਾ ਪਤਿ ਖੋਈ।।
ਆਦ ਜੁਗਾਦੀ ਤਾਰਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ ਸੋਈ।।੧੮।।
੧੯੧੭।।ਉਨੀ ਸੈ ਚੌਦਵੇ ਗੁਰੁ ਚਰਨੀ ਸਿਖ ਲਾਏ।
ਸੰਗਤਿ ਕੀਤੀ ਨਿਰਮਲੀ ਗੁਰੁ ਨਾਮ ਜਪਾਏ।
੧੯੧੭ ਰਹਿਤ ਕਰਾਈ ਖਾਲਸੇ ਦੀਵਾਨੁ ਲਗਾਏ।।

ਰੰਗੁ ਦਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਖ ਮਸਤ ਕਰਾਏ।।
੧੯੨੮ ਉਨੀ ਸੌ ਅਠਾਈਏ ਵਢਿ ਪਾਪੀ ਮਾਰੇ।।
ਗੁਰੁ ਖੇਡ ਰਚਾਈ ਧਰਮ ਦੀ ਬਹੋ ਕਾਜ ਸੁਵਾਰੇ।।
ਪਰਾਤਨ ਸੇਵਕ ਜਾਣ ਕੇ ਜੋ ਸਿਖ ਪਿਆਰੇ।।
ਜਾ ਕੋ ਤਾਰੇਂ ਸੇਵਕ ਸਮੁਦ੍ਰ ਵਿਚ ਖਾਰੇ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਵਾਲੀ।।
ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਪਿਆਰ ਆ ਰਾਉਨ ਰਛ ਪਾਲੀ।।੧੯।। ਪਉੜੀ।।
ਕਲਜੁਗ ਪਾਪੁ ਪਸਾਰਆ ਧਰਮੁ ਰਿਆ ਨ ਰਾਈ।।
ਗੁਰੂ ਪਾਪੀ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਕੇ ਜੋ ਵਡੇ ਕਸਾਈ।।
ਮਦਤ ਕੀਤੀ ਮੋਨਿਆ ਗਲ ਰਹੀ ਨ ਕਾਈ।।
ਅਸੀ ਸੀਸ ਚੜਾਏ ਖਾਲਸੇ ਗੁਰੁ ਖੇਡਿ ਰਚਾਈ।।
ਜੋ ਵੈਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਤਾਲੋਂ ਜਾਂਣ ਜਾਈ।।
ਜੈ ਜੈ ਹੋਵੈ ਸੁਰ ਪੁਰੀ ਧਰਮੁ ਹੋਇ ਸਹਾਈ।।੨੦।।
ਬਾਦਸਾਹ ਮੋਨਨ ਕਾ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਦੀਨਾ ਫੜਿ ਤੋਰ।
ਚਾੜ੍ਹ ਰੇਲ ਤੇ ਕਲਾ ਚਲਾਈ।।
ਸੁਰ ਪੁਰ ਮੈ ਬਹੋ ਵਜੀ ਵਧਾਈ।।
ਦੇਵ ਧਨੁ ਸੁਣਿ ਮੰਗ ਲਗਾਵੈ।।
ਮਾਤ ਲੋਕ ਗੁਰੁ ਖੇਡ ਰਚਾਵੈ।।
ਧਰਮ ਖੇਡ ਰਚੀ ਗੁਰ ਆਪੇ।।
ਸਚੀ ਸੰਗਤਿ ਸੂਕੇ ਥਾਪੇ।।
ਪੰਗੁਲ ਗੈਹਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਟਾਪੂ।
ਤਾਹਿ ਗਏ ਗੁਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਾਪੂ।।
ਸਾਤ ਦੀਪ ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਨਾਮਾ।।
ਆਪ ਕਰੇ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਕਾਂਮਾ।।
ਬਾਦਸਾਹ ਕੀ ਅਕਲਿ ਭੁਆਈ।।
ਨਹੀ ਜਾਣੈ ਏਹੀ ਤਥ ਵਾਈ।।
ਰਾਵਣਿ ਮੇਘਨਾਥ ਕੀ ਸੈਨਾ।।
ਕੁਲ ਮੈਂ ਭੇਰੋ ਰਾਜ ਕਰ ਚੈਨਾ।।
ਮਾਰੇ ਕੁੰਭ ਕਾਨ ਕੇ ਭਈਆ।।
ਓਹੀ ਬਿਪਤ ਮੋਨਨ ਕੋ ਪਈਆ।।

ਪਹਦੂਖਲ ਜੇਪੋ ਜੋ ਮਾਰੇ।।
ਇੰਦ੍ਰ ਜੀਤ ਜੋ ਜਾਲ ਪਸਾਰੇ।।੨੧।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੂਰਣ ਕਰਤਾਰ।
ਕਲ ਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਕਲਕੀ ਅਵਿਤਾਰ। ੨੧।। ਪਉੜੀ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਜਿਤ ਝਗੜੇ ਸਾਰੇ।।
ਕਲਾ ਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਮੋਨ ਤੁਰਕਨ ਤੇ ਹਾਰੇ।।
ਕਲਾ ਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਤਾਰੇ।।
ਕਲ ਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਨਿੰਦਕ ਸਭਿ ਮਾਰੈ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਕਰ ਕਾਰਜ ਭਾਰੇ।।
ਕਲਾ ਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਸਭਿ ਦੁਸਟ ਸੰਘਾਰੇ।।੨੨।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਬੈਠਿ ਅਕੇਲਾ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ।
ਕਲਾ ਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਲੈ ਨਾਂਮ ਖਜਾਂਨੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਂਵਣਾ ਸਭਿ ਜਗਤ ਪਛਾਨੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਰਣਿ ਜੁਧ ਮਚਾਏ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਦਲਿ ਦ੍ਰਸਿਟ ਮਚਾਏ।।੨੩।। ਪਉੜੀ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਚੜਿ ਤਖਤ ਅਕਾਲੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਕਟੇ ਜੰਮ ਜਾਲੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਫਿਰੇ ਨਿੰਦਕ ਮੁਹਿ ਕਾਲੇ।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਦੁਸਟਾ ਕੋ ਗਾਲੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਬੈਠਣਾ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਪਾਲੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਬੈਠਿਣਾ ਦੇ ਦੌਲਤਿ ਸਿਖ ਮਾਲੈ। ੨੪।।
ਦੋਹਰਾ।।
ਸਾਤ ਸਾਲ ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੇ ਸਮ ਜੋ ਸਾਖਾ ਮਾਹਿ।।
ਕਠਨ ਕਰੋਧੀ ਕਾਲ ਕੇ ਜੁਧ ਜੰਗ ਮੈ ਜਾਹਿ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਬੈਠਣਾ ਸਾਵਲ ਰੰਗ ਮੀਤਾ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਬੈਠਣਾ ਕਲਕੀ ਧਰ ਤੀਤਾ।।
ਕਲਾਧਾਰੁ ਗੁਰੁ ਬੈਠਣਾ ਹਰਮੰਦ੍ਰ ਮਾਹੀਂ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਬੈਠਣਾ ਸਿੰਘ ਦ੍ਰਸਨ ਪਾਹੀ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਬੈਠਣਾ ਬਹੋ ਧਰਮ ਚਲਾਏ।।

ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਬੈਠਣਾ ਸਤਿਜੁਗ ਵਰਤਾਏ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਬੈਠਣਾ ਸਭ ਪਾਪ ਹਟਾਏ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਬੈਠਣਾ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਏ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਭਿ ਖੇਡ ਤੁਮਾਰੀ।।
ਆਪੇ ਪਾਸਾ ਢਾਲਦਾ ਗੁਰੁ ਵਡਾ ਖਡਾਰੀ।।੨੫।।ਪਉੜੀ।।
ਜੇ ਗੁਰੁ ਆਵੇ ਦੇਸ ਮੈ ਕਰ ਸੰਗਤਿ ਹੇਤੁ।।
ਤਾਂ ਸਭਿ ਸਮਾਲੇ ਆਪਣਾਂ ਕਰਸਾਣੀ ਖੇਤੁ।।
ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਚਤਰਾਨਨਿ ਭੇਤੁ।।
ਮੇਨ ਢੂੰਡੇ ਹਥਿ ਨ ਆਵਨੀ ਜਿਉ ਸੁਇਨਾ ਰੇਤੁ।।
ਪੈਹਲਾਂ ਤੁਰਕਨ ਮਾਰਿ ਮਾਰੇ ਖਿਜ ਦੇ ਮੁਖ ਕਰ ਖੇਤੁ।।
ਫੇ ਫਤੇ ਕਰਾਈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਰ ਆਪਣੀ ਜੇਤੁ।।੨੬।। ਦੋਹਰਾ।।
ਦਿਲੀ ਤਖਤ ਪੁ ਬਹੈਗਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ ਆਪੁ।।
ਮੇਨ ਤੁਰਕ ਦੁਇ ਲੜ ਮੁਏ ਸੁਧੇ ਜਾਣੇ ਬਾਪ।।੨੭।।
ਕਲਾਹਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਲੋਹੁ ਰੁਦਰ ਧਖੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਜੋਗਨ ਲੌ ਭਖੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਸਿੰਬ ਡੌਰੂ ਡੰਮਕਾਵੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਭੈਰੋ ਭਭਿਕਾਵੇ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਤੇ ਜਨ ਅਤਿਭਾਰੀ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਪੈ ਜਾਇ ਗੁਬਾਰੀ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਸਜੁ ਨਖਤੁ ਨਜਾਏ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਹਾਕਮੁ ਠਹਿਰਾਏ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀਤੇ ਜਨ ਕਲਧਾਰੀ।।
ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਅਬਿਨਾਸ ਗੁਰੁ ਜੁਗਾ ਜੁਗਾ ਅਬਿਨਾਸੀ।।੨੭।। ਪਉੜੀ।।
ਉਨੀ ਸੈ ਅਕਤੀਏ ਸਿਖ ਵਾਰ ਬਣਾਏ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਆਵਿਣਾ ਕਰਤੇ ਮਨ ਭਾਏ।।
ਗੁਰਮੁਖੁ ਸਿਖ ਸਦਾਇਦੇ ਜੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ।।
ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਸਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦਰਦ ਗਵਾਏ।।
ਅਰਜ ਕਰਾਂ ਹਥ ਬੰਨਕੇ ਨਿਤ ਚਰਨ ਧਿਆਏ।।
ਗੁਰੁ ਸਭੇ ਭੁਲਾ ਬਖਸਕੇ ਫਿਰ ਚਰਨੀ ਲਾਏ।।੨੮।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਨੀਸਾਨਣ ਝੁਲਾਏ।।

ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਦੀ ਮਾਮੁ ਵਜਾਏ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਲੈ ਬਹੇ ਅਕਾਂਤਿ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਕਰਿ ਚਰਨੀ ਸਾਂਝ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਸੰਤਨ ਕੀ ਚਾਲਾ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਨੌ ਨਾਥੇ ਮਾਲਾ।।
ਕੁਦਰਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਹ ਸੋਭਾ ਤੇਰੀਆ।।
ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਦਾਉ ਪਾਉ ਗਰ ਫੇਰੀਆ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੂਰਣ ਕਲਧਾਰੀ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਵਣਾ ਜਿਤ ਪੂਜਾ ਸਾਰੀ।।੨੯।। ਦੋਹਰਾ।।
ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਵਲੈਤੋ ਕੂ ਸੰਗਤਿ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੁ।।
ਤੂ ਬਿ੍ਦ ਪਛਾਣੀ ਆਪਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਅਪਾਰੁ।।੩੦।।ਪਉੜੀ।।
ਜੁਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਚਰਨੀ।।
ਬਖਸੀ ਸਭੇ ਪਤਿਸਾਹੁ ਮੈ ਲੇਤੀ ਸਰਨੀ।।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਸੇਵਾ ਜਪੁ ਕਰਨੀ।।
ਸਭਨਾ ਭੌਜਲੁ ਲਘਣਾ ਲਗ ਤੇਰੀ ਚਰਨੀ।।
ਦਾਮਨਿ ਦਾਸੁ ਪੁਕਾਰਆ ਮਲਿ ਜਨਮੁ ਜਨਮੁ ਕੀ ਹਰਨੀ।।
ਗੁਰਦਾਤਾ ਸਿਖੁ ਮੰਗਤ ਦਰ ਤੇਰੀ ਧਰਨੀ।।੩੧।।
ਐਸਾ ਦਾਤਾ ਜਗਤ ਮੈ ਔਰ ਨ ਦੂਸਰੁ ਕੋਇ।।
ਕਟੇ ਦੂਖ ਜਹਾਨ ਦੇ ਅਗਿਲੇ ਜੰਮ ਜੋਇ।।
ਦਾਰਾ ਸੰਪਤੁ ਸੁਖੁ ਦੀਆ ਤਤੁ ਕਟੀਏ ਸਾਲ।।
ਭੂਖਨ ਬਖਸੀ ਸਤਿ ਗੁਰਾ ਕੀਨੇ ਸਿਖ ਨਿਹਾਲ।।
ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਿਆਲ ਗੁਰੁ ਪੂਰਣੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ।।
ਸਰਬ ਜੀਆ ਗੁਰੁ ਪਾਲਦਾ ਦੇ ਦੇ ਸਭਸ ਅਧਾਰੁ।।
ਜੋ ਉਪਮਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੁਹ ਪੈ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ।।
ਸੰਤਿ ਸਦਾ ਬਖਸਿੰਦ ਹੋ ਰਾਖੇ ਮੈ ਸਰਨਾਇ।।
ਭੂਲ ਚੂਕ ਮਤਿ ਦਾਸ ਕੀ ਬਖਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ।।
ਮੋਹਿ ਮਨੀਖਾ ਤੁਝ ਹੈ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਭੂਲਨਹਾਰ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੂਰਣ ਕਲਧਾਰੀ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰ ਆਵਣਾ ਜਿਤ ਪੂਜਾ ਸਾਰੀ।।੩੨।।ਪਉੜੀ।।
ਤੂੰ ਹੀ ਗੁਰੁ ਸੰਗਤ ਬਖਸਿਆ ਮੈ ਜਨ ਭੂਲਣ ਹਾਰੁ।।

ਤੂੰ ਹੀ ਸਭਿਨੀ ਥਾਈ ਵਰਤਦਾ ਕਲਿ ਕੇ ਅਵਿਤਾਰ।।
ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ਗਲਿ ਲਾਵਦਾ ਗੁਰੂ ਵਡਾ ਦਾਤਾਰੁ ।
ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਖੋਲਿਆ ਸਹੁ ਕੁਦਰਤ ਸਾਹੁ।।
ਜੁਗ ਜੁਗ ਭਗਤਾਂ ਤਾਰਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਰਣ ਹਾਰੁ।।
ਜਹਾਜ਼ ਬਣਾਇਆ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿਖ ਲੰਘਣਿਹਾਰੁ।।
ਸੋਭਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਸਾਂ ਗਲ ਹਾਰੁ।।
ਸਭੇ ਆਸਾ ਪੂਰੀਆ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਮੁਰਾਰੁ।।
ਭੁਲ ਚੁੱਕ ਜੋ ਕਰਹਿ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜਤਨੀ ਮੁਰਾਰੁ।।
ਸਭੇ ਖੇਡਾ ਤੇਰੀਆ ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਹਮ ਨਾਰ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾਰੁ।।

ਚਾਰ ਜਾਂਮਾਂ ਧੇਰਤੇ ਧਾਰਿਆ ਤਾਰਣ ਸੰਸਾਰੁ।।੩੩।। ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ।। ਸੰਪੂਰਨੰ।। ੧੯੩੧ ਸਾਵਣ। ੨੭ ਬੁਧਵਾਰਵਾਲੇ ਰੋਜ।। ਜਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀਆ।। ਵਾਸੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ।।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।
ਉਸਤਤਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਲਿਖਯਤੇ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਹਾਰੋ ਏਕੰਕਾਰਾ।।ਜਗਤਿ ਸਾਜ ਜਿਹਿ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ।।
ਹਸਤਿ ਕੀਟ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਨਾ।।ਲਾਖ ਬੇਦ ਮਰਮ ਨਹੀ ਜਾਨਾਂ।।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਨੁ ਕਰੇ ਘਰ ਕਾਮਾਂ।ਲਖ ਮਹਮੰਦ ਦਰ ਕਰੈ ਸਲਾਮਾਂ।।
ਲਖ ਸੰਭੂ ਫੜਿ ਨਾਦ ਵਜਾਵੈ।।ਦੇਵ ਖਪ੍ਹ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਗਾਵੈ।।੧।।
ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਸੁਰ ਨਾਲ ਖਲਾਏ।ਤਰੀਸ ਕਰੋੜੀ ਨਿਰਤ ਦਿਖਾਏ।।
ਚੰਦ ਸੂਰ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰਾ।। ਸੋ ਗੁਰੁ ਆਏ ਜਗਿਤ ਮਝਾਰਾ।।
ਦੂਜੀ ਕੁਦ੍ਰਤ ਸਾਜੀ ਆਪੈ।।ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਹਿ ਜਥਦੂ ਸੌਂਜਾਪੈ।।
ਆਪੇ ਬਾਵਨਿ ਹੋਇ ਅਵਿਤਾਰੀ।। ਆਪੇ ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਮੁਰਾਰੀ।।੨।।
ਆਪੇ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਇ ਧਾਰਾ।। ਆਪੇ ਹਰਿਨਾਖਸ ਮਾਰ ਪਛਾਰਾ।।
ਆਪੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦੁ ਹੋਇ ਆਏ।। ਜਿਨ ਨੇ ਬਾਲੀ ਦੈਸਰੁ ਘਾਏ।
ਆਪੇ ਮੁਰਲੀ ਕਾਨ੍ਹ ਵਜੋਆ।। ਆਪੇ ਗੁਵਾਰਨ ਆਪੁ ਖਲੈਯਾ।।
ਆਪੇ ਕੀਨ ਦਾਇ ਤੇ ਮਾਰਾ।। ਉਗ੍ਰਿਤਸੈਨ ਕੋ ਰਾਜੁ ਸੁਧਾਰਾ।।੩।।
ਲੈ ਮਾਲ ਕੁਬਜ ਕਟ ਸਾਰੀ।। ਭੀਲ ਸਤਾ ਬਨਿ ਮਾਹੇ ਉਧਾਰੀ।।
ਸੁਦਾਮਾ ਤੰਦਲਿ ਲੀਨੇ ਆਪ।। ਅਜਾਮਲਿ ਪਾਪੀ ਤਾਰੇ ਜਾਪ।।
ਗਵਰਧਨੁ ਪ੍ਰਬਲਿ ਅਪ ਉਠਾਇਉ।। ਆਪਣਾ ਤੇਜ ਗੁਰੁ ਆਪ ਦਿਖਾਇਉ।।
ਕਲ ਮੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਹੋਇ ਆਏ।। ਦਸਿ ਜਾਮੇ ਗੁਰੁ ਅਪੇ ਪਾਏ।।੪।।
ਇਕਾਦਸਿ ਜਾਮ ਗੁਪਤੁ ਰਖਾਇਆ।। ਦੁਆਦਸਿ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ।।
ਭਗਤਿ ਕਾਇਮ ਆਏ ਗੁਰੁ ਕਾਮਾ।। ਕਲ ਮੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਨਾਮਾਂ।।
ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਜੋ ਥਾਪੇ।। ਜੁਗਾ ਜੁਗਾ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ਗੁਰੁ ਆਪੇ।
ਏਹ ਭੀ ਗੁਰੁ ਨੇ ਕਲਾ ਪਸਾਰੀ।। ਸੰਤ ਖਾਲਸੇ ਸੰਗਤਿ ਧਾਰੀ।।੫।।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੋ ਗੁਰੁ ਅਵਤਾਰੀ।। ਜਿਸ ਕੋ ਗਾਵੈ ਪਰਜਾ ਸਾਰੀ।।
ਕਲਿ ਮੈ ਨਾਮ ਜਹਾਜੁ ਤਰਾਇਉ।। ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਬਾਹੋ ਪਕੜ ਲੰਘਾਇਉ।।
ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਦਿਵਸ ਗੁਰੁ ਆਏ।। ਪ੍ਰਮਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭਿ ਨਾਮ ਧਿਆਏ।।
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਗੁਰੁ ਆਏ ਕਲ ਮੈ। ਨਾਮ ਜਪਾਏ ਜਲ ਅਰੁ ਥਲ ਮੈ।।੬।।
ਜਾਤ ਪਾਤ ਕਾ ਤੋੜੇ ਝਗੜਾ।। ਲਾਵੇ ਸੀਸੇ ਹਿੰਮਤਿ ਰਗੜਾ।।
ਮੋਨੀ ਝੂਠੇ ਕਰਕੇ ਮਾਰੇ।। ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਅਗੋਂ ਫਿਰ ਹਾਰੇ।।
ਢਹੇ ਮੜੀਆ ਗੋਰ ਮਸੀਤਾ।। ਤੋੜੇ ਜਾਤ ਪਾਤ ਕੀ ਰੀਤਾ।।
ਗੁਰ ਨੇ ਅਪਣਾ ਪੰਥ ਚਲਾਇਆ।। ਕਲ ਮੈ ਗੁਰੂ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇਆ।

ਸੰਗਤਿ ਕੀਤੀ ਭਾਉ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਸਭਿ ਜਾਨੇ ਭਾਈ ਹੋ ਮੀਤਾ।।
ਪ੍ਰਾਤੇ ਕਾਲ ਕਰੈ ਇਸਨਾਨਾ।। ਗੁਰੁ ਮੂਰਤਿ ਕਹ ਧਰੈ ਧਿਆਨਾਂ।।
ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ਨਰੁ ਅਰੁ ਨਾਰੀ।। ਦੇਖੋ ਕੁਦਰਤਿ ਕਲ ਮੈ ਧਾਰੀ।
ਸਿੰਘ ਪੰਥ ਗੁਰ ਫੇਰ ਬਣਾਇਆ।। ਦਸਿਮ ਗੁਰੂ ਦੇਖ ਫ੍ਰਿ ਆਇਆ।
ਆਦ ਅੰਤ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ। ਜਿਨ ਕਾ ਏਹੀ ਸਭਿ ਪਸਾਰਾ।।
ਸਰਬ ਘਟਾ ਕੇ ਗੁਰੁ ਏਹ ਮਾਲਕੁ।। ਦੇ ਨਾਮੁ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਸਾਲਕ।।
ਜਿਸ ਕੋ ਗਾਵੈ ਪੂਜਾ ਸਾਰੀ।। ਸੋ ਗੁਰੁ ਆਇਓ ਜਗਿਤ ਮੰਝਾਰੀ।।
ਸਤਿਜੁਗ ਬਾਵਨ ਹੋਇ ਅਵਿਤਾਰੀ।। ਤ੍ਰੇਤੇ ਇਨ ਹੀ ਲੰਕ ਬਿਦਾਰੀ।।੯।।
ਦੁਆਪਰ ਏਹੀ ਮਾਖਨ ਖਾਏ।। ਕਲ ਮੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰਾਏ।।
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤੁਰਕਨ ਕੋ ਮਾਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਗੁਰੁ ਮੋਨ ਸੰਗਾਰੈ।।
ਸਭ ਅਵਤਾਰ ਧਰੇ ਗੁਰੁ ਆਪ।। ਸਿੰਘ ਪੰਥ ਗੁਰੁ ਕੀਨੋ ਥਾਪ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਰਨ ਜਗ ਕੋ ਆਏ।। ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤਿ ਸਭਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ।।੧੦।।
ਕਲਿ ਮੈ ਕਲਿਕੀ ਅਵਿਤਾਰ ਪਛਾਨੋ।। ਧਰਮ ਬਿਰਧ ਕੀ ਜੋਤ ਸਮਾਨੋ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਨਾਵਾਂ ਬਲਹਾਰੀ।।ਡੁਬਦੇ ਪਾਥਰ ਜਲ ਮੈ ਤਾਰੇ।।
ਜੋ ਨਰ ਗੁਰੁ ਦੀ ਸਰਨੀ ਪੜੈ।। ਕਾਲ ਕਾਲ ਕੇ ਬੀਚ ਨ ਅੜੈ।।
ਸਭੀ ਖੇਲ ਗੁਰੁ ਕੇ ਹਥ ਮਾਹੀ।। ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਗੁਰੁ ਜਿਤ ਵਲਿ ਜਾਹੀ।।
ਖੰਡਨ ਦਾਨ ਗੁਰੁ ਏਹ ਮਾਲਕੁ।। ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਧਰਤੀ ਸਭ ਹੋ ਪਾਲਕ।।
ਗਰਭ ਜੀਆਂ ਕਾ ਪਾਲਨ ਹਾਰ।। ਨਾਂਮ ਤੇਰੇ ਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਧਾਰੁ।।
ਅਵਨੀਜਿਤੁ ਆਏਉ ਜਗ ਮਾਹੀ। ਵਧੇ ਧ੍ਰਮੁ ਪਾਪੁ ਮਿਟ ਜਾਹੀ।।
ਧਰਮ ਖੇਤਿ ਰਚੀ ਗੁਰੁ ਜਗ ਮੈ।। ਜਸੈ ਲੋਗੁ ਜੋ ਆਵੈ ਗੁਰੁ ਮਗਿ ਮੈ।।
ਕਲ ਮੈ ਐਸੀ ਸੁਧ ਭੁਲਾਈ।। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕੀ ਲਖਿਤ ਨ ਪਾਈ।।੧੨।।
ਭੂਲੇ ਮੋਹ ਮਧ ਜਗਤ ਕਹਾਣੀ।। ਨਹਿ ਸਿਮਰੀ ਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ।।
ਬਾਧੇ ਲੋਭਿ ਮੋਹ ਕੇ ਜਾਲਾ।। ਲਗੋ ਹੀਏ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਤਾਲਾ।।
ਜਾਤ ਵਰਨ ਜੋ ਫਾਹੀ ਫਾਥੇ।। ਛੋਡ ਨਾਮੁ ਠਕੋਰੇ ਮਾਥੇ।।
ਨਾਮ ਪੁਕਾਰ ਦੀਆ ਜਗੁ ਹੋਕਾ।। ਗੁਰੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਜਨਮੀ ਸੋਕਾ।।੧੩।।
ਦੋਹਰਾ।।
ਗੁਰੁ ਤਾਰਨ ਆਏ ਜਗਿਤ ਕੋ ਕਾਂਮੀ ਕਵਿ ਜਨਿ ਚੋਰੁ।।
ਗੁਰੁ ਨਾਮ ਸੁਨਾਏ ਸੋਖ ਕੋ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਮੋਹੁ।।੧੪।।ਸ੍ਵੈਯਾ।।
ਦਾਨ ਦੀਓ ਗੁਰੁ ਨਾਮ ਬਡਾ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਹੈ ਕਲਿਮਾਹਿ ਸੁਧਾਰੀ।।
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਨਰ ਨਾਂਮ ਬਿਨਾ ਅਤੀ ਹੋਤਿ ਖੁਆਰੀ।

ਦੇਸ ਬਦੇਸ ਭਵੈ ਨਰ ਮੰਡਿਲ ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਧਰੇ ਬਹੋ ਭਾਰੀ।।
ਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਦੀਉ ਉਰ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਲਿ ਮਾਹਿ ਉਤਾਰੀ।।੧੫।। ਸਵੈਯਾ।।
ਦਾਸ ਸੀਸ ਉਤਰ ਦੀਏ ਛਿਨ ਮੈ ਭੁਜ ਬੀਸ ਕੋ ਕਾਟ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਡਾਰੀ।।
ਕੁੰਭ ਕਾਨ ਸੇ ਮਾਰ ਖਿਡਾਰ ਦੀਏ ਮਗਾਵਾ ਜਿਤ ਜੋਰਣਿ ਗੁਰਨ ਭਾਰੀ।।
ਖੂਦੂਖਨ ਔਰ ਜੋ ਰਾਖਸ ਹੈ ਮ੍ਰਿਗ ਮਰੀਚ ਕੇ ਪ੍ਰਭਿ ਨਿਕਾਰ ਨਿਹਾਰੀ।।
ਸੋ ਗੁਰ ਅਵਿਤਾਰ ਲੀਉ ਕਲਿ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੂਰਨ ਅਵਿਤਾਰੀ।।੧੬।।
ਸਵੈਯਾ।।
ਸੇਤਿ ਬਾਂਧ ਕੇ ਲੰਕ ਜਰਾਇ ਦੇਈ ਜਲਧ ਧਾਰੇ ਮਿ ਪਾਸਰ ਤਾਰਨਹਾਰੇ।।
ਬਲੁ ਬਾਲੀ ਕੋ ਮਾਰ ਗਿਰਾਇ ਦੀਉ ਸੁਗਰੀਵ ਕੇ ਕਾਜ ਸੁਵਾਰਨਹਾਰੇ।।
ਰਾਵਣ ਕੋ ਐਹਿਰਾਵਣ ਕੋ ਹਣਿ ਰਾਖਸ ਦੈਤ ਕੋ ਮਾਰਨ ਹਾਰੇ।।
ਐਸਾ ਬਲ ਧਾਰ ਕੇ ਬੈਠਿ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਕੌਣ ਮੋਨਿ ਹੋ ਜੋ ਵੈਰ ਧਾਰਨ ਹਾਰੇ।।੧੭।।ਸਵੈਯਾ।।
ਕੰਸਰਾਇ ਕੋ ਮਾਰ ਗਿਰਾਇ ਦੀਉ ਮਲਿ ਚੰਡੂਰ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਰਨ ਹਾਰੇ।।
ਕਾਲੀ ਨਾਗ ਨਥੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪ ਤੂੰ ਹੀ ਜਰਾਸਿੰਧ ਕੇ ਅੰਤ ਕੋ ਕਾਰਨ ਹਾਰੇ।
ਦਰਜੋਧਨ ਕੇ ਤਨ ਭੂਮ ਰੁਲੇ ਦਰੋਪਤਾ ਕੀ ਪਤ ਰਖਨ ਹਾਰੇ।
ਐਸਾ ਬਲਧਾਰ ਕਿਉ ਬੈਠਿ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਕੌਣ ਮੋਨ ਹੋ ਜੋ ਵੈਰਅਧਾਰਨ ਹਾਰੇ।।੧੮।।ਕਬਿਤ।।
ਦਾਸਨਿ ਕੋ ਛੋਰ ਕਰ ਦਈ ਪਿਠ ਮੋਰ ਪ੍ਰਭਿ ਬੈਠਿ ਰਹੇ ਸਮੁੰਦ ਬੀਚ ਕਰਕੇ ਬਿਛਾਵਨਾ।।
ਗੁਰੂ ਦੀਨ ਕੇ ਦਿਆਲ ਲਾਲ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਭਿ ਰਖੀ ਆਸ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਨਾ।।
ਔਰ ਦੇਵ ਬਾਰੂ ਮੁਠਿ ਝੂਠੇ ਜਨ ਜਰਾ ਖੀਚ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਅਸ ਸਭਿ ਕੁਛੁ ਖਾਂਵਨਾ।।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਧਾਰਕੇ ਅਪਾਰ ਤੇਜ ਏਸ ਦੇਸ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਵਿਣਾ ਹੀ ਆਵਿਨਾ।।੧੯।।ਦੋਹਰਾ।।
ਗੁਰੂ ਧ੍ਰਮ ਚਲਾਵਣ ਕਾਰਨੇ ਜਾਗ੍ਰਿ ਦੀਨ ਤੇ ਹੋਤਾ।।
ਗਏ ਦੇਸਿ ਬਿਦੇਸ ਕੋ ਇਹ ਦਰਬਾਈ ਨੇਤਾ। ੨੦ ।ਦੋਹਰਾ।।
ਜਥੇਦਾਰ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਏ ਗੁਰੂ ਤੇ ਧਾਮ।
ਬਾਬਾ ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਲਖਬੀਰ ਕਰੈ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਮਾ।।੨੧।।
ਰੰਗੂਨਿ ਸੈਹਰਿ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਮੰਦਰ।। ਭਜਨੁ ਕੀਆ ਗੁਰੂ ਬੈਠਿਕੇ ਸੁੰਦਰ।।
ਜੋ ਸਿੰਘ ਜਾਕੇ ਦਰਸਨਿ ਕੀਨਾ।। ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਲੀਨਾ।।
ਪਾਂਚ ਬਰਸ ਗੁਰ ਨੰਗਲ ਰਹੇ ।। ਛਟੇ ਸਾਲ ਮੁਖ ਤੇ ਕੁਛ ਕਹੇ।।
ਏਕ ਕਲਾ ਭੇਜੇ ਗੁਰੂ ਭੈਣੀ।। ਸਭ ਜਗ ਦੇਖੇ ਆਪਣੀ ਨੈਣੀ ।
ਹੇ ਗੁਰੂ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ।।ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਸੀਸ ਪੁ ਧਰੋ ਫੇਰ ਜੁਲਾਵੋ ਅਪਣਾ ਨਾਮ।।
ਪੂਰਣ ਕਰੋ ਸਿਖ ਕੇ ਕਾਮੁ।।ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ ਮੈ ਰਹੇ।।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਮੁਝ ਬੁਝ ਨਾ ਕਹੇ।। ਗੁਰ ਜਾਇ ਵਸੇ ਜਹਾਂ ਤੇਰੀ ਸੰਗਤਿ।।
ਸੰਤ ਖਾਲਸੋ ਲਾਗੀ ਪੰਗਤਿ।। ਏਹੀ ਦਾਸ ਕਾ ਗੁਰੁ ਹੈ ਕਾਮੁ।।
ਊਸੈ ਉਸੈ ਗੁਰੂ ਦ੍ਰਸਨ ਹੋਇ ਆਮੁ।। ਗੁਰੁ ਇਸ ਭਾਣੈ ਮੈ ਰਾਖੇ ਨਰਲਾ।।
ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਿਤ ਧਾਣੈ ਚਰਨ।। ਹਰੁ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਕੀਆ ਮੁਹਿ ਜਨ ਮੈ।।
ਭੁਲੇ ਫਿਰਤੇ ਗੁਰੁ ਪਾਏ ਮਗਿ ਮੈ।। ਧੰਨ ਭਾਗਾ ਦਿਨ ਘੜੀ ਸੁਹਾਵੀ।।
ਮੇਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵੀ।। ਗੁਰੁ ਚਰਨਾ ਤੇ ਵਾਟੇ ਸੀਸ।।
ਪੁਨ ਗੁਰੂ ਜਗਤਿ ਕੇ ਈਸ।। ਸਲਲਦ ਖਜਾਨੈ ਮਲ ਸੇ ਲੇਵੈ।।
ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਦੇਵੈ।। ਬਡੀ ਹੋਵੇਗੀ ਸੰਦ੍ਰ ਮੌਜ।।
ਸੰਤਿ ਖਾਲਸੇ ਜਗ ਮੈ ਫੈਜਾ।।੩੨।।
ਅਰਬੀ ਫਾਰਸੀ ਨਾ ਅੰਗਿਰੇਜੀ।। ਸਾਂਸਕ੍ਰਿਤੀ ਭੁਰਕੀ ਨਤੰ ਰੰਜੀ।
ਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਬੇਦ ਚਲਾਏ ਜਗਿ ਮੈ।। ਹੋਰੁ ਨਾ ਚਾਲੈ ਔਰੀ ਮਗ ਮੈ।।
ਘ੍ਰ ਘ੍ਰ ਨੌਬਤਿ ਸੁੰਦ੍ਰ ਬਾਜੈ।। ਏਕ ਅਕਾਲ ਚਹੁ ਦਿਸ ਗਾਜੈ।।
ਸਿੰਘ ਪੰਥ ਚਲੇਗਾ ਆਮੁ।। ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਸਗਲਿ ਕੇ ਕਾਮੁ।।੩੩।।
ਔਰ ਕਵੀ ਸਸਿ ਸੁਰ ਕਿਲਾਸਾ।। ਮੈ ਮੂਹੜਿ ਕੋ ਨਹੀ ਕਰੀਯੇ ਹਾਸਾ।।
ਮੈ ਪੜੀ ਸਾਖ ਗੁਰੁ ਏਸ ਜੇਈ।। ਭਾਪ ਸੁਣਾਈ ਸਿਖਨ ਜੋਈ।।
ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਜਗ ਪ੍ਰਵਾਨੁ।। ਔਰੁ ਨ ਰਹਿਸੀ ਏਸ ਜਹਾਨ।।
ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਤਿ ਗੁਰੁ ਤਾਜ ਧਰ ਆਇਆ।। ਮੰਨ ਭਮਾਸਾ ਤੁਸੈ ਦਿਖਾਇਆ।।੩੪।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿਜੁਗੁ ਕਰ ਦਿਖਲਾਵੈ।। ਸਭਿ ਪ੍ਰਜਾ ਗੁਰ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ।।
ਤਖਤ ਬਹਿ ਕੇ ਝਗੜ ਚੁਕਾਏ।। ਸਤਿਗੁਰੁ ਏਕਾ ਨਾਮ ਜਪਾਏ।।
ਕਿਨ ਵਰਨੇ ਕਲ ਸਾਖ ਕਹਾਣੀ।। ਆਏ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮਨ ਭਾਣੀ।।
ਗੁਰੂ ਟੂਟੀ ਗੰਢਣ ਹਾਰ ਗੁਪਾਲ।। ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਹਰੁ ਆਪੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ।।੩੫।।
ਇਹ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਹਜੂਰ ਬੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤਿਰਾਜਾ।।
ਅਜਾਲਿ ਅੰਮਲ ਫ੍ਰਿਨਾਇਦਾ ਬਾਦਸਾਹਾ ਕੇ ਸਾਜਾ।।
ਦੇਹ ਦਿਸੁ ਰਾਨਕ ਗੁਰੁ ਕਾ ਵਰਤੇ ਜਗ ਭਾਰੀ।
ਸਾਤਿ ਦੀਪ ਚਲ ਆਂਵਦੇ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਸਾਰੀ।।
ਮਨਮੁਖ ਜੂੰਨੀ ਪਾਈਐ ਲਗ ਚਰਨੀ ਗੁਰੁ ਤਰੀਐ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਸੇ ਮੰਤ ਜੋ ਰਸਨਾ ਜਪੁ ਕਰੀਐ।।
ਸਚਾ ਸਾਹਬੁ ਆਪ ਹੀ ਉਸੇ ਦੀ ਬਾਣੀ।।
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਜਗ ਰੋਜ ਕਹਾਣੀ।।੩੬।।
ਸਭਨੀ ਜਗੀ ਵਰਤਦਾ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ।।

ਓਅੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਕਾਰਨ ਪਰ ਮੂਰਾ ।
ਖਿਨ ਮੀ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਦਾ ਜਿਹ ਤੌ ਗੁਰੁ ਆਪੇ।।
ਤੇਤਾਂ ਸਦੀ ਮੁਕਾਇਕੇ ਲੰਕਾ ਫਿਰ ਜਾਪੈਂ।।
ਆਦ ਅੰਤ ਮਧ ਖੇਲਦਾ ਗੁਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ।।
ਗੁਰੁ ਜੁਗਤ ਬੁਝਾਈ ਨਾਮ ਦੀ ਜਪ ਜਪਿ ਸਰੀਰਾ।।
ਕਾਲੀ ਕਾਲ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐਂ ਦੁਖ ਨਾਹੀ ਪਾਈਐ।।
ਅਮਰ ਅਜਾਚੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਧਿਆਈਐਂ।।
ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਗਰ ਪਸਰਿਆ ਬਹੋ ਰੰਗੀ ਖੇਲਾ।।
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜਹੁ ਚਰਣ ਕਾ ਚੇਲਾ।।੩੭।। ਦੋਹਰਾ।।
ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਦੇਵ ਜੀ ਅਜਰ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ।
ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਮਰ ਜਸੋ ਰਚਿਓ ਜਗਤ ਅਨੂਪ।।੧।।
ਅਪਨੀ ਰਚਨਾ ਕੇ ਵਿਖੇ ਉਤਰਿਓ ਆਇ ਔਤਾਰ।।
ਭੂਲ ਜਗਤ ਭੌ ਸਾਗਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਹਾਜ ਪਾਰ।।੨।।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਥਪਨ ਰਾਖੋ ਅੰਗਦ ਆਇ।।
ਅੰਗਦ ਹੁਇ ਕਰ ਅਮਰ ਦਾਸ ਬਨਯੋ ਪਰਮ ਸੁਖ ਦਾਇ।।੩।।
ਰਾਮਦਾਸ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਅਰਜਨ ਕੇ ਬੀਚ।।
ਔਤਰ ਕਰ ਵਪੁ ਧਾਰਯੋ ਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੁ ਰੰਚ।।
ਸ੍ਰੀ ਹਰਰਾਯ ਕੀਯੋ ਸਿਹਰੁਯਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਾਹੇ।।
ਸ੍ਰੀ ਹਰਕ੍ਰਿਸਨ ਮਧ ਬਪੁ ਧਰਜੋ ਤਨਕ ਖਬ ਭਈ ਨਾਹਿ।।
ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗੁਰੂ ਮਧ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਦੇਵ।।
ਝਟ ਪਟ ਬਦਲ ਬਿਦੇਹ ਕੋ ਬਨਯੋ ਬਹਾਦੁਰ ਤੇਗ।।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰੀ ਕੋ ਜੋਤ ਦਈ ਗੁਰਦੇਵਾ।।
ਤਤ ਛਿਨ ਹਰੇ ਵਹੁ ਬਨ ਗਯੋ ਭਈ ਨ ਜਾਸੇ ਦੇਰ।।
ਬਾਲ ਕਰਰਿ ਮੈ ਜੋਤਿ ਵਹੁ ਜਬ ਹੀ ਦਈ ਪਠਾਇ।।
ਵਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੁਇ ਹਰ ਮੈ ਰਹਯੋ ਸਮਾਇ।।
ਵਹੀ ਜੋਤ ਉਨ ਕੀ ਹੁਤੀ ਸੋਊ ਯਾਹ ਕਲ ਮਾਹਿ।।
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਕੇ ਸਹੀ ਯਾਹ ਪਰੀ ਚਿਤ ਲਾਇ।।
ਕਹੋ ਕ੍ਰਿਯਾ ਜਾ ਮੈ ਕਛੂ ਸਮਝ ਨ ਪਰੀ ਸੰਸਾਹ।।
ਹੁਇ ਚਰਿਤ ਐਸੇ ਕ੍ਰਿਯੋ ਕੌਨ ਲਖੈ ਸੰਸਾਰ।
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਕੂ ਕੀ ਜੋਤ ਜਾਗਤ ਸੋਇ।।

ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੋ ਜਗਤ ਮੈ ਕੀਜੋ ਅਸਚਰਜ ਸੌ ਹੋਇ।।
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੇ ਖਯਾਲ ਹੈ ਮੇਟ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ।।
ਸੰਤ ਭਗਤ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਸਭ ਹੀ ਭੀੜ਼ ਸੌਇ।।
ਮੂਰਤੀ ਖਨਰਾਜ ਲਿਖ ਨਾਮ ਪੂਰੋਂ ਕਾਜ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਸਾਖੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਸਿ।।੧੦।।
ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਭਿਲਾਦ ਸਾਗਰ ਉਪ੍ਰ ਹੋਈ।।
ਜਾਪੁ ਆਦ ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ ਆਗੇ ਸਾਖੀਆ ਟੂਟੀਆ। ।ਪਾਤਿਸਾਹੀ।।੧੦ ।
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ।।
ਮੁਕਤਿਸਰੋ ਜੁਧੁ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ।।
ਪਰਾਂ ਦਖਣ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲੇ ਗਏ।।
ਏਕ ਪਖਤਾਂ ਕਾ ਖੜਾ ਆਇਆ।।
ਏਕ ਝਾੜ ਨਾਲ ਤੁਰਗ ਕੋ ਮੰਨ ਟਾਂਗਾ ਦੀਆ।।
ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬੈਠ ਗਏ।।੧।
ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ।।
ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਏਸ ਜਾਗਾ ਕੇ ਬਡੇ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੈ।।
ਜੋ ਆਪਨੇ ਨਿਮਸਕਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ।।
ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ।।
ਇਹੁ ਬਡਾ ਸਤਿਜੁਗੀਅ ਤੀਰਥੁ ਹੈ।।
ਭੈਲਾਦ ਸਾਗਰੁ ਇਸ ਦਾ ਨਾਮੁ ਹੈ।।
ਕਲ ਜੁਗ ਮੈ ਜਾਹਰੁ ਹੋਵੈਗਾ।।
ਭੈਲਾਦ ਭਗਤ ਬਾਲ ਕੇ ਪੜਾਏ ਹੈ।।੨ ।
ਨਰਸਿੰਘ ਜੀ ਹਰਨਾਖਸ ਤੋ ਮਾਰ ਕੇ ਏਥੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ।।
ਬੈਕੁੰਠਿ ਗਾਮੀ ਹੂਏ ਹੈ।।
ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ।।
ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਏਸ ਤੀਰਥੋ ਕੋਈ ਪਾਪੀ ਭੀ ਤਰਿਆ ਹੈ।।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ ਬੋਹਤੁ ਪਾਪੀਆ ਕਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇਆ ਹੈ।।
ਤਾਂ ਏਕ ਪਾਪੀ ਕੀ ਸਾਖਾ ਗੁਰੂ ਸੋਹਣ ਜੀ ਸੁਣਾਈ।।
ਏਕ ਸਮੈਂ ਦੁਆਪਰ ਕੇ ਅੰਤ ਵਿਖੇ।।
ਇਹਾ ਏਕੁ ਪਾਪੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ।੩।।
ਬਹੁਤੁ ਜੀਆ ਕੋ ਮਾਰਦਾ ਸੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਲਾਹਵਦਾ ਸੀ ।
ਗਰਮੀ ਕੇ ਮੌਸਮ ਮੈ ਜਲੁ ਪੀਵਦਾ ਸੀ ਨਾਵਦਾ ਸੀ।।
ਤੀਨ ਬਰਸ ਈਦਾ ਬਨ ਗਿਆ ਏਕ ਰੋਜ ਉਸ ਪਾਪੀ ਤੋ ਸੇਰ ਨੇ ਮਾਰ ਲੀਆ ।
ਜਮਦੂਤ ਲੈ ਗਏ ਧਰਮਰਾਏ ਕੇ ਸਾਂਮਣੇ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਆ।।

ਧਰਮਰਾਇ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਕੋ ਕਹਾ।।
ਇਸ ਕਾ ਦਫਤਰ ਸੋਧੋ ।।
ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤਾਂ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਵਡਾ ਪਾਪੀ ਹੈ ਧਰਮ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕੀਆ।।੪।।
ਧਰਮ ਰਾਇ ਹੁਕਮੁ ਕੀਆ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਭੁਆਓ ।।
ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਮੰਡਲ ਤਾਈ ਫੇਰ ਕੇ ਸਰਬ ਨਰਕਾਂ ਕਾ ਭੈ ਦਿਖਾ ਦੇ।।
ਫੇਰ ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਮੈ ਸੁਟ ਦਿਹੋ ।।
ਜਮਦੂਤਾਂ ਐਸਾ ਹੀ ਕਿਆ ।
ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਮੈ ਸੁਟਿਆ ਆ ਤੇ ਤੇਲ ਕੇ ਕੜਾਹੇ ਦੀ ਤ੍ਰਹ ਜਲਤੇ ਜੀਵ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ।।
ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਠੰਡਾ ਹੋਇ ਗਇਆ।।
ਜੰਮਾਂ ਨੇ ਧਰਮਰਾਇ ਕੋ ਜਾਇ ਖਬਰ ਕੀਆ।।
ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੌੜ ਕਰ ਆਇ ਦੇਖਿਆ।।੫।।
ਦੇਖ ਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਿਆ।।
ਬ੍ਰਿਹਸਪਤੀ ਜੋ ਦੇਵਤਿਆ ਕਾ ਗੁਰੂ ਬੁਲਾਇਆ।।
ਧਰਮਰਾਇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸ ਪਾਪੀ ਕੋ ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਮੈਂ ਸੁਟਿਆ ਸੀ।।
ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਠੰਡਾ ਸੀਤਲ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ।
ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਜੀ ਕਹਿਆ ।
ਜਿਸ ਜਗਾ ਏਹੁ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।।
ਉਥੇ ਗੁਪਤ ਤੀਰਥ ਹੈ।।
ਭੈਲਾਦ ਸਾਗਰ ਹੈ।।
ਉਥੋਂ ਜਲ ਪੀਂਵਦਾ ਨਾਵਦਾ ਰਿਆ ਹੈ।
ਮੁਕਤਿ ਗਾਮੀ ਹੂਆ ਬੈਕੁੰਠ ਜਾਏਗਾ।।
ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਸਟ ਹੂਏ।।
ਬੈਕੁੰਠ ਗਿਆ।।੬।।੧।।

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਏਕ ਮਲੇਛ ਨੇ ਪਾਪ ਕਰ ਗਊ ਗਰੀਬ ਕੋ ਦੁਖਾਇਆ ।।ਧਰਤੀ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਈ ਇੰਦ੍ਰ ਪਾਸ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੀ।।ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਸ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰਿਆ।। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰਿਆ ।। ਹਮ ਧਰਤੀ ਕੀ ਰਛਿਆ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਵਿਤਾਰੁ ਲੀਆ ਹੈ।। ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕ੍ਰੇ ਤੁਮਾਰਾ ਅਵਿਤਾਰ ਕਾਮ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੂਆ।। ਉਹ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਥਾਇ।। ਸਾਖੀ ਸੁਣਿ ਕਰ ਸੰਗਤਿ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਰਹੀ।। ਤਾਂ ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ।। ਸਤਿਜੁਗ ਵਿਚ ਏਹ ਧ੍ਰਤੀ [illegible] ਦੀ

ਸੀ।। ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਾਆ ਹਤਨਾਖਸ ਦੀ ਸੀ।। ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ।। ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਸੋ ਕਿਸ ਦੀ ਸੀ।। ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਆ ਜਲੰਦ੍ਰ ਦੀ ਸੀ।। ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਦੁਆਪ੍ਰ ਸੋ ਕਿਸ ਦੀ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਦੁਆਪ੍ਰ ਸੋ ਹਰੀ ਚੰਦ ਕੀ ਸੀ।। ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਜੀ ਕਲਜੁਗ ਸੋ ਕਿਸਦੀ ਹੈ।। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਹਮਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਹੁਣ ਰਾਜ ਭੀ ਆਪਕਾ ਹੋਵੇਂਗਾ।। ਤਾਂ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।। ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਦ ਹੋਵੇਗਾ।। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿਆ।। ਬਾਰਵਾਂ ਜਾਮਾ ਪੈਹਰੇਗਾ ਤਬ ਹੋਵੇਗਾ।। ਹੁਕਮ ਦੀ ਗਾਦੀ ਪੁ ਬਾਰਵਾਂ ਜਾਮਾਂ ਬਹੇਗਾ।। ਤਾਂ ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ।। ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬਾਰਵਾਂ ਜਾਮਾ ਕਦ ਪੈਹਰੋਂਗੇ ਅਤੇ ਜੀ ਜਾਮਾਂ ਕਿਸ ਘਰ ਪੈਹਰੋਂਗੇ।। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਜਾਮਾਂ ਵੈਸ ਘਰ ਪੈਹਰੇਗਾ।। ਤਾਂ ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੇਹੜੀ ਮਤੀ ਵਿਚ ਜਾਮਾਂ ਪੈਹਰੇਗਾ।। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਹਿਜਰੀ ਨਾਮੁ ਸੰਮਤੁ ਬਾਰਾਂ ਸੈ ਇਕੁ ਆਵੈ।। ਤਬ ਉਹ ਨਾਮ ਤੇਰਵੀ ਸਦੀ ਕਹਾਵੈ।। ਕਛ ਕ ਰਾਜ ਖਾਲਸਾ ਪਾਵੈ।।੧੭੧੪।। ਜਬ ਬਾਰਾਂ ਸੈ ਇਕਵੰਜਾ ਆਵੈ।। ਮਹਾ ਮਲੇਛ ਪੂਰਬ ਤੇ ਆਵੈ। ਸਭ ਖਾਲਸਾ ਮਲੇਛ ਰਲ ਜਾਵੈ।। ਜਬ ਬਾਰਾ ਸੈ ਅਨਤਰਾ ਆਵੈ।।੧੨।।੧੨੭੮(੧੯੧੮)।। ਤਬ ਸੰਤ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਵੈ।। ਮੜੀਆ ਗੋਰ ਮਸੀਤ ਗਰਾਵੈ।। ਗਊ ਰਛ ਕਰਨਗੇ ਭਾਰੀ।। ਅਸੀ ਗੀਗ ਭੇਗੁ ਜਾਰੀ।।੧੨।।੧੨੮੮(੧੯੨੮)।। ਬਾਰਾਂ ਸੈ ਅਠਾਸੀ ਆਵੈ।। ਗੁਰੂ ਦੇਸ ਛੋਡ ਬਦੇਸ ਸਮਾਵੈ।। ਹੋਇ ਸਾਤ ਸਾਲ ਬੀਤ ਜਬ ਜਾਵੈ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਪਣੇ ਦੇਸ ਫਿਰ ਆਵੈ।। ਲਹੌਰ ਸਹਿਰ ਕਾ ਇਹੁ ਪ੍ਰਵਾਨਾ। ਮਹਾ ਮਲੇਛ ਕਾ ਰਹਨ ਨਾ ਜਾਨਾ। ਹਲੀ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋਰ।। ਫੇਰ ਮਲੇਛ ਆਵੈਗਾ ਔਰੁ।। ਪਸਚਮ ਕਣ ਦੁਦਿ ਮਚਾਵੈ।। ਕਰੈ ਜੁਧ ਤੇਸ ਧਰ ਆਵੈ।। ਹੋਏ ਜੁਧ ਆਪਸ ਮੈ ਭਾਰੀ।। ਸੇਸ ਨਾਗ ਜੀ ਅੰਤ ਬਤਾਵੀ।। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਨ ਅੰਤੁ ਨਹਿ ਪਾਇਉ।। ਨੇਤ ਨੇਤ ਮੁਖ ਚਾਰ ਬਤਾਇਓ।। ਸਪਤ ਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜਾਣੋ।। ਕਰਨ ਜੁਧ ਸਭਿ ਆਇ ਇਕ ਠਾਣੇ।।

ਦੋਹਰਾ।

ਦਖਤਿ ਤਾਜੀਆ ਤੇਗੁ ਹੋਇ ਮਾਨੋ ਵਿਚ ਪਸੌਹੁ।।
ਖੰਡਾ ਘੋੜਾ ਮਰਦੁ ਜੋ ਦੁਤਿ ਫਿਰੇਂ ਸਭ ਠੌਰੁ।।੧।।
ਲਹੌਰ ਸਹਿਰ ਜਬ ਹੋਸੀ ਜੰਗੁ।।
ਰਕਤ ਤਾਜੀਆ ਹੋਸੀ ਤੇਗੁ।
ਰੋਗੁ ਰੁਪੈਯਾ ਨੌਕਰ ਹਥ ਨ ਆਵਈ।
ਐਸਾ ਹੋਸੀ ਜੰਗੁ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਵਈ।।੨।।

ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਜੰਗੁ ਕਿਥੇ ਕਿਥੇ ਹੋਵੈਗਾ।। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲੈ।। ਏਕੁ ਦੂਣ ਇਕ ਕਬਿਲ ਜੰਗ ਹੋਸੀ।। ਜੰਗੁ ਜਮਰੋਜ ਬਹੁਨਾਰੀ ਹੋਸੀ।। ਪਿਸੌਰ ਲਹੌਰ ਮੈ ਜੰਗ ਹੋਇ ਭਾਰੀ।। ਮੋਨ ਰਾਇ ਨੇ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ।। ਪਰੋਜਪੁਰ ਕਾ ਕਰੇ ਪਿਆਨਾ।। ਲੁਦਿ ਪੁਟ ਕਾ ਪਰੇ ਪਿਆਨਾ।। ਚਾਰ ਜੋਜਨ ਦਿਲੀ ਰਹੇ ਰਾਜਾ ਭਜੈ ਪ੍ਰਣਾ।। ਬੀਸੇ ਉਮਤ ਹਾਣ ਹੋਇ ਜਪ ਹੋਇ ਬਹੁ ਸਾਲ।। ਰਾਜਾ ਰਾੜੇ ਟੰਕ ਨ ਰਹਿਸੀ ਕੋਈ।। ਐਸੀ ਧਾਕ ਕਲੂ ਮੈ ਹੋਈ।। ਅਰਧ ਗੰਗਾ ਨਾਰ ਵਿਧ ਜਾਨੋ।। ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਕਲ ਮਾਹ ਸੰਮਾਨੋ।। ਤਖਤ ਬਹੇਗਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪ।। ਸਭ ਸਿਖਨ ਜੋ ਜਪਾਏ ਜਾਪ।। ਸਿੰਘ ਹੋਇਗੇ ਬੈਹਤੇ ਆਮ।। ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਤਖਤ ਬਹੇਗਾ ਸਭ ਜਗੁ ਕਰੇ ਸਲਾਮ।। ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬਾਜੀ ਮੁਕਿ ਹੋਈ।। ਬਲੂਆ ਰਾਜੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ।।੧੯੪੭।। ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ।। ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਥੇ ਰਹੇਗਾ।। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲੇ।।

ਰਾਮ ਸਰ ਕਾ ਕਰੇ ਇਸਨਾਨਾ।
ਬੜ ਤੀਰਥ ਕਾ ਧਰੇ ਧਿਆਨਾ।
ਸਰਬ ਖਾਲਸਾ ਤਹਿ ਆਇ ਸਮਾਏ।।
ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਚਰਨ ਧੂੜ ਸਭ ਪਾਵੈ।।੪।।
ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਕਮੁ ਕੀਆ ਖਾਲਸਾ ਜੀ।।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਚਰਨ ਪਾਦਕਾ ਲਿਆਉ।।
ਏਕ ਸਕਤੀ ਤਹਿ ਲਿਆਇ ਟਮਾਉ।
ਤਬੀ ਜੀਤ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ।।
ਐਸੀ ਸੁਰਤੀ ਗੁਰੁ ਵਿਚਾਰੀ।।
ਗੁਰੂ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਉਦਾਸੀ।।
ਏਕ ਮਹੂਰਤ ਉਥੇ ਜਾਸੀ।।
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਉਦਾਸੀ ਲੈ ਕਰ ਆਇਓ।।
ਏਕ ਅਸਥਾਨ ਗੁਰੁ ਤਾਹਿ ਬਣਾਇਉ।।
ਏਕ ਸਲੀਆ ਗੁਰ ਪੂਜਨ ਕਰੀ।।
ਨਿਮਸਿਕਾਰ ਕਰ ਗੁਰੁ ਨੇ ਧਰੀ।।੬।।
ਦੋ ਚਰਨ ਪਾਦਕਾਇ ਕੁ ਚਰਕ ਜਾਨੇ।।
ਦਾਂਧ ਭੀਰ ਭੀਲ ਮੁਖੀ ਪਛਾਨੇ।।
ਏਕ ਕਰਪਾਨ ਦੇਵੀ ਕਾ ਭਈ।।
ਦੂਜਾ ਪੁਗਤੁਕੁ ਜਿਲਦ ਕਰਾਈ।।
ਹੁਨਮਲਾਮੇ ਗੁਰ ਪਾਸ ਲਖਾਏ।।

ਏਹ ਸਭ ਭਿਲਾਦ ਨਾਗਰ ਆਮਨਿ ਰਖਾਏ।।੧੨੯੩।।
ਬਾਹਾ ਸੈ ਤ੍ਰਿਆਨਵਾ ਆਵੈ।।
ਏਹੁ ਵਸਤੁ ਸਾਧ ਇਹੁ ਪਾਵੈ।।
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਹੋਇ ਚੇਲਾ।।
ਚਰਨ ਪਾਦਕਾ ਕਰਮੀ ਮਿਲਾ।।
ਦੇਵੀ ਚਰਨ ਪਾਦਕਾ ਜਿਸ ਪੁਰ ਜਾਵੈ।।
ਸਟਾਰੀ ਕੁਲ ਕਾ ਨਸਟੁ ਕਰਾਵੈ।।
ਦੇਵੀ ਕੀ ਚਰਨ ਪਾਦਕਾ ਜਾਨੈ।।
ਕਾਲੀ ਲੀਕ ਤਿਸ ਤਲੈ ਪਛਾਨੈ।।
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕੀ ਚਰਨ ਪਾਦਕਾ ਜੋਈ।।
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਉਦਾਸੀ ਪੰਜਾ ਹੋਈ।।
ਦੇਵੀ ਚਰਨ ਪਾਦ ਕਾ ਭਿਲਾਦ ਮਰ ਆਵੈ।।
ਤਬ ਸਭ ਦੇਸ ਗਾਂਤਕੀ ਪਾਵੈ।।
ਕਰਨ ਨਾਰਨ ਏਹੁ ਕਲਾ ਬਨਾਈ।।
ਸੁਣੋ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ।।੭।।
ਫੇਰ ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ।।
ਗੁਰੁ ਚਰਨਾ ਪ੍ਰ ਸੁਰਤੀ ਧਰੀ।।
ਗੁਰ ਬਚਨੁ।।
ਜਬਿ ਏਹ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ।।
ਤਬਿ ਤੁਰਕਨ ਕੀ ਨਗਰੀ ਖੋਵੈ।।
ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਮੰਦਰ ਕਹਾ ਮਨਾਵੈ।।
ਆਦ ਸਕਤ ਕੋ ਕਹਾ ਧਿਆਵੈ।।੮।।
ਗੁਰ ਬਚਨੁ।।
ਹਮ ਸੈ ਦੋ ਸੈ ਪਚੀਸ ਹਥਿ ਪ੍ਰ ਭਾਈ।।
ਪਛਮ ਕੂਣਿ ਮੰਦ੍ਰ ਕੇ ਜਾਈ।।
ਪਾਂਚ ਮੰਦ੍ਰ ਹੋਵੈਗੇ ਨੀਕੇ।।
ਸਭੀ ਪਾਪ ਖੰਡਨ ਹੋਇ ਜੀਕੇ।।
ਏਕੁ ਹਿੰਮਾਤਾ ਮੰਦ੍ਰ ਜਾਨੈ।।
ਦੂਜਾ ਦੇਵੀ ਸਕਤਿ ਪਛਾਨੈ।।
ਹਮ ਸੇ ਪੂਰਬ ਹੋਏ ਭਾਈ।।

ਏਹੁ ਬਾਤ ਗੁਰੂ ਦਸਮ ਬਤਾਈ।।
ਤੀਜਾ ਨਰ ਸਿੰਘ ਮਿਲ੍ਹ ਠੋ ਪਾਵੈ।।
ਪਚੀਸ ਹਾਥ ਪਛਮ ਕੋ ਜਾਵੇ।।
ਚੌਥਾ ਅਕਾਲ ਰਤਨ ਗੁਰੁਮੀਤੁ।।
ਪੰਚਮ ਤੀਰਥ ਕਾਂ ਜੋ ਨੀਤ।।
ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਏਹ ਸਾਖ ਸੁਣਾਈ।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਸੁਣੀਓ ਭਾਈ।
੧੨ ਬਾਰਵਾਂ ਮਾਸਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਵੇ।।
ਤਬਿ ਇਹੁ ਤੀਰਥ ਮਖ ਦਿਖਰਾਵੈ।।
ਰਾਮ ਸਰ ਕਾ ਕਰੇ ਇਸਨਾਨਾ।।
ਫਿਰ ਤੀਰਥ ਕਾ ਧਰੈ ਧਿਆਨਾ।।
ਜਬ ਉਤਾਰ ਧਰਨ ਪ੍ਰ ਆਵੈ।।
ਅਪਣੇ ਤੀਰਥ ਸਾਥਿ ਲਿਆਵੈ।।
ਭਗਤ ਭਾਇ ਆਵੈ ਜਗ ਮਾਹੀ।।
ਸਭ ਜੀਵਨ ਕੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਈ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿਜੁਗੁ ਕਰ ਦਿਖਲਾਵੈ।।
ਸਭਿ ਪੂਜਾ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਧਿਆਵੈ।।
ਰਾਉ ਰੰਕ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨਾ।।
ਬਡੀ ਉਮਰ ਮਾਨਸ ਹੋਇ ਜਾਨਾ।।
ਬਾਰਵਾਂ ਜਾਮਾ ਚੇਤ ਤਾ ਜਾਨੋ।।
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਭਿ ਸਿਖ ਪਛਾਨੋ।।
ਹਿੰਦ ਤੁਰਕ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਾਵੈ।।
ਏਕ ਧਰਮੁ ਕਲਿ ਮਾਹਿ ਚਲਾਵੈ।।
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦੇਵੈ ਨਾਮਾ।।
ਪੂਰਨ ਕਰੈ ਸਗਲ ਕੇ ਕਾਂਮਾ।।੧੩੦੩।।
ਤੇਰਾਂ ਸੌ ਤੀਨ ਰੂਪ ਆਵੈ।।
ਈਸੇ ਉਮਤਿ ਨਾਮੁ ਕਹਾਵੈ।।
ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕੁ ਅਕਾਲ ਬੁਲਾਊ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਸਭਿ ਦਰਸ ਧਿਆਉ।।
੮੦, ਅਸੀ ਸੋਸ ਖਾਲਸੇ ਦੀਨੋ।।

ਗਰਮ ਛੀਨ ਤੁਰਕਨ ਕੇ ਕੀਨੇ।।
ਤੇਜ ਤੁਰਕ ਕਾ ਲੀਨਾ ਆਪ।।
ਸਭ ਸਿਖਨ ਕੋ ਜਪਏ ਜਾਪ ।
ਏਚ ਮੂਲ ਪਤਾਲ ਸੇ ਠੌਨੇ ।
ਗਈ ਜ਼ਾਤ ਪੌਣ ਸੀ ਜਹਿਰੀ।।
ਵਰਨ ਆਸਰਮ ਕੌਏ ਰਹਿਣ ਨ ਪਾਵੈ।।
ਖੁਆਰ ਹੋਇ ਸਭ ਚਰਨੀ ਆਵੈ।। ਦੋਹਰਾ ।
ਭੇਖ ਨ ਕੋਈ ਰਹੇਗਾ ਜੋ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਹਾਏ।।
ਏਕ ਮੂਰਤ ਗੁਰੂ ਰਹੇ ਸਭ ਕੋ ਪੂਜਨ ਜਾਏ।।੫੨੪੫।।
ਆਗੇ ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮਾਹਾਮਲੇਛ ਦਾ ਕਦ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬੋਲਿਆ ।ਦੋ।।
ਅਬ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬਚਨ ਕੀ ਨਹ ਮਾਨੋ ਪ੍ਰਤੀਤ।।
ਜਬ ਹੀ ਤੁਮ ਸੋ ਹੋਇਗੀ ਅਨਕ ਭਾਤ ਰਹ ਰੀਤ। ੧।।
ਸੇਰ ਸੇਰ ਆਟੇ ਕੇ ਮਾਗੋਂ।।
ਭਾਗੋ ਫਿਰੋ ਮਲੇਛ ਕੇ ਆਗੋ।।
ਟੋਪੀ ਧਰ ਮੇਲੇਛ ਹੋਇ ਤਾਕੋ ਦੇਵੋ ਰਾਜੁ।।
ਸੋ ਤੁਮ ਪ੍ਰ ਬਲੀ ਹੋਏ ਫਿਰ ਖਹੂਣ ਬਜਾਉ ਬਾਜਾ। ੨।।
ਉਡਗਲਾ ਵਧਿਤ ਧਾਮ ਸੇ ਅਵੈ ਪਰ ਸਿਰ ਟੋਪ।।
ਤਾਹ ਜ਼ ਕਰੇਗੋ ਖਾਲਸੇ ਤਬੀ ਘਟਾਵੋ ਉਪ।।
ਜਬਿ ਹੋਵਹੁ ਤੁਮ ਦੀਨ ਰਤ ਉਨੈ ਬਢੈ ਹੰਕਾਰ।।
ਤਬਿ ਤਿਨ ਕੋ ਫਿਨ ਡਾਰ ਹੋ ਅੰਨਕ ਭਾਤਿ ਦੇ ਮਾਰ।।੩।।
ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਬਚਨ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਓ ਇਹੁ ਆਇ।।
ਮਹਾਂ ਸਾਕੂ ਸਭਿ ਕਰੈਗੋ ਖਲਕਤ ਦੇਖ ਡਰਾਇ।।
ਪੰਜਾਹ ਬਰਸ ਜਬ ਰੰਗ ਬਖਾਨੈ।।
ਤਬੀ ਖਾਲਸਾ ਇਹੁ ਬਿਧ ਮਾਨੈ।।੪।।
ਮਾਲਵੈ ਦੇਸ ਜੁਧ ਅਤਿ ਭਾਰੀ।।
ਹੋਤ ਮੁੰਡ ਤਬ ਕਹਤ ਪੁਕਾਰੀ।।
ਮਤਲੁਦ ਨਦੀ ਰੁਧਰ ਹੋਇ ਵਹੀ।।
ਤ੍ਰਿਆ ਪੁਰਖ ਕੋ ਭੇਦ ਨ ਰਹੀ।।੫।।
ਤ੍ਰਿਆ ਰਾਜੁ ਫਿਰ ਨਾਹ ਕਮਾਵੈ।

ਮੋਨ ਰਾਜੁ ਫਿਰ ਲੌਪੁਰ ਆਵੈ।।
ਲੌਪੁਰ ਸਿੰਘ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀ ਆਇਉ।।
ਅਪਨਾ ਕਰਮੁ ਤੁਮ ਆਪ ਗਵਾਇਉ।।
ਤਸੈ ਹਾਲ ਇਹੁ ਭਾਤਿ ਖਿਹਾਨੈ।।
ਪਾਛੇ ਤ੍ਰੀਆ ਦੁਰਗਾ ਮਾਨੈ।
ਇਕਦਮ ਮਾਰਿ ਬੀਤ ਹੋਇ ਜਾਵੈ।।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਉਤ੍ਰ ਕੇ ਧਾਵੈ।।੬।।
ਪਾਛਿ ਮੋਨ ਜੋਧਾ ਵਹੀ ਜੁਧ ਹੋਇ ਬਹੁ ਬਾਹਿ।
ਤੇਰਾਂ ਸਦੀ ਨਵੇੜ ਕੇ ਹੋਇ ਦੇਸਨ ਮੈ ਸਾਂਤਿ।।
ਮਾਨੋ ਕੋਟ ਜਨਰੈਟੀਯੇ ਔਰ ਸਭੇ ਜਾਂਦਵਾਲ।।
ਜਨਵਾਲ ਲੰਧਿਲੀ ਮੇਲ ਕੇ ਜੁਧ ਹੋਇ ਬਹੁ ਕਾਲ।।੭।।
ਠਾਬਲ ਸਿੰਘ ਹਮਾਰਾ ਹੋਸੀ।।
ਖਿਸਨ ਸਿੰਘ ਤਹ ਨਾਮ ਧਰੇਗੀ।।
ਸਭ ਤੁਰਕਨ ਕੋ ਮੰਦਾ ਲਿਆਵੈ।।
ਸਿੰਧ ਖੇਦ ਸਤਾ ਜੰਗੁ ਕਰਾਵੈ।।
ਜੇ ਘੋਪ੍ਰਿਸ੍ਰ ਮਹਾਬਲ ਸੇਵੈ।।
ਜਬ ਕਸਮੀਰ ਆਪ ਹੀ ਲੇਵੈ।।
ਲਵਪੁਰ ਜੁਧੁ ਹੋਇਗੋ ਭਾਰੀ।।
ਚੜੇ ਖਾਲਸਾ ਬੇਸੁਮਾਰੀ।।
ਪਰੋਜ ਪੁਰ ਮਾਰੇਗੋ ਸਕਾਰ।।
ਮਹਾਰਨ ਪੁਰ ਖੋਲੇ ਭੰਡਾਰਾ।।੮।।
ਹਾਰ ਜੰਜਨ ਜਬ ਦਿਲੀ ਰਹੇ ਰਾਜਾ ਤਜੈ ਧਰਾਨਾ।।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਕੋ ਗੁਰੁ ਤਖਤ ਬਹੇਗਾ ਸਭ ਜਗ ਕਰਤ ਸਲਾਮ।।
ਸੁਕ ਭੁਵ ਲੀਰੀ ਗਰੀਬ ਮੈਂ ਜੋਤ ਸਕਹੀ ਏਚਾਰ।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਰਾਜੁ ਕਰੇਗਾ ਸਦਾ ਸਖੀ ਨਿਰਧਾਰ।।ਸੰਮਤ।।੧੯੪੧।।

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਅਥਿ ਗੁਰੰਥ ਨਾਮਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਪਾਤਸਾਹੀ।।੧੦।।
ਅਥਿ ਸ੍ਰੀ ਭੌਗਵਤ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਆਦਸ ਸਕੰਧਿ।।
ਗੁਰੂ ਵੰਸਾਵਲੀ ਲਿਖਯਤੇ।।
ਚਤੁਰਦਸਿ ਅਵਤਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗਰੰਥਨਾਮੇ।।
ਕਲ ਜੁਗੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਸਾਹੀ।।੧੦।।
ਭੌਗਲਿ ਪੁਰਾਣੇ ਆਦਿ ਸਕੰਧਿ।।
ਸੁਕਦੇਵ ਰਾਜੇ ਪ੍ਰੀਛਤ ਸੰਬਾਧੇ ।
ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੰਥਨਾਮੇ ਕਲਜੁਗੇ।।
ਆਦਿ ਜੁਗਾ ਮੈ ਸੁਕ ਕਹਿਉ ਸੋ ਅਬਿ ਕਹੋ ਸੁਨਾਇ।।
ਭੌਗਲ ਧਿਆਇ ਮੈ ਕਹਿ ਗਇਉ ਸੁਕ ਪ੍ਰੀਛਤ ਪ੍ਰਗਟਾਇ।।੧।।
ਸੀ ਕਥਾ ਅਬਿ ਕਹਤ ਹੋ ਪ੍ਰਿਥਾ ਗੁਰੰਥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।
ਜਿਉ ਸੁਕ ਪ੍ਰੀਛਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੀ ਸੁਨੋ ਆਦਿ ਕੀ ਆਦਿ।।
ਦਸ ਚਾਹ ਨਾਮ ਭਏ ਹੈ ਏਕ ਜੋਤ ਸਮ ਗਾਤ।।
ਪ੍ਰਗਟੇ ਪੁਰਖ ਅਨਾਦ ਤੇ ਉਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕਰਾਂਤ।।
ਪਾਂਚ ਸੈਹਸ੍ਰ ਵਰਖ ਮਧਿ ਦੁਆ ਦਸ ਵਪੁ ਧਰੈ ਸੰਤ।।
ਕਲਜੁਗ ਅਉਗਤਾ ਤਾਂ ਦਿਨੋ ਤਬੈ ਪ੍ਰਗਟੇ ਅਨੰਤ ।
ਗਾਤ੍ਰ ਸਾਦਰੋ ਧਾਰਕੈ ਫਿਰ ਪ੍ਰ ਬਿਚਰੇ ਆਪ।।
ਟਤੈ ਅਤਿਮਨ ਜਨਾਤ ਸੇ ਧਰਮੁ ਵਧੇ ਰੈ ਪਾਪੁ।।੨।।
ਜਾਮੇ ਧਾਰੇ ਦੀਨ ਗੁਰੁ ਲਾਏ ਜੋਤਿ ਕਲਾ ਕੇ ਧਾਰ।।
ਗੁਪਤ ਗਿਆਰਵਾ ਖੇਲਆ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਪਾਇਉ ਪਾਰ।।
ਜਾਮਾਂ ਪਹਿਰੋ ਬਾਰਵਾ ਥੀਜਾ ਪੁਰ ਕੇ ਮਾਹਿ।।
ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਕਰੋੜ ਹੁਇ ਦਰਗ ਦਖਾਇ ਉਤਾਹਿ।।
ਤੀਨ ਮਾਸਿ ਸਟ੍ਰ ਤਬ ਰਹੇ ਗਰਹ ਗਨਕਾ ਗੁਰੰਡਿ।।
ਰੁਧਿਰ ਲੋਪ ਅੰਡਾ ਸਹਤ ਜੋ ਸਾਖੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ।।
ਚੌਦਸ ਚਾਂਦਨੀ ਖੇਲ ਕਰ ਗਏ ਸੋ ਸਚਿ ਕੀ ਦੇਹ।।
ਤਬ ਮੰਡਿਲ ਚੜਿ ਸਬਦ ਕਰਿ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ ਏਹ।।੩।।
ਜਾਮਾ ਪੈਹਰੋ ਬਾਰਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਆਦਿ ਤਖਬੰਸ।।
ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਅੰਨਤ ਤਬ ਮਾਨੋ ਕੋਟ ਸਹੰਸ।।
ਦੂਆ ਦਸਿ ਪੁਰਖ ਆਦ ਸੇ ਸਭ ਹਨ ਕੇ ਸਿਰ ਮੋਰੁ।।

ਗਵਤ ਅਨੰਤੀ ਆਇਉ ਆਦਿ ਅੰਤ ਨਹੀ ਔਰੁ।।
ਜਾਕੇ ਸੁਤ ਜਸ ਰਟਤ ਹੈ ਸੇਸ ਕੋਟਿ ਮਹੇਸ।।
ਸੋ ਗੁਰਟੇਗੋ ਪ੍ਰਧੀ ਪ੍ਰ ਭੁਲਛੇਤ੍ਰਨ ਦੇਸ।।
ਕਵਲ ਭ੍ਰਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਧਧੁ ਧਾਹਵ ਥੰਨੁ।।
ਰਮ੍ਰ ਦਿਸ ਵਰ ਭੁਦੇ ਹੈ ਲਉ ਹੈ ਕ੍ਰਿਣ ਨਹੰਸ।।੩।।
ਯਾਹੀ ਕਲ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਾਹੀ ਕੁਲ ਕੋ ਨਾਮੁ।।
ਪੁਨ ਦੁਆਦਸਿ ਗੁਰਿਗ ਕੋ ਸੇਵੀ ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਮੁ।।
ਅਨਿਕਲੀ ਮਤਿ ਵਰਖ ਟੋਇ ਉਪ੍ਰ ਸਹਸ ਸਤਾਨਵੇ।। ੨੫੨।।
ਤਬ ਦੁਆਦਸ ਗੁਰਿੰਡ ਨੇ ਬਧ ਧਾਰਿ ਆਜਾ ਜਗਤ ਸੋ।।੫।। ਚੌਪਈ।।
ਏਕ ਹਜ਼ਾਰ ਮਧਿ ਨੌ ਸੈ ਆਵੈ।
ਏਕੋ ਉਨਣ ਸਾਤਾ ਲਾਵੈ।
੧੯੧੭ ਪ੍ਰਗਟ ਬਾਰਵਾ ਬਪੁ ਦਰਸਾਵੈ।।
ਨਰ ਨਾਰੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ।।
ਪ੍ਰਗਟੈ ਸਾਹਬੁ ਕਰੈ ਤਮਾਸਾ।।
ਸਭ ਅਵਨੀ ਪ੍ਰ ਉਨ ਕਾ ਪਾਸਾ।।
ਚਤ੍ਰ ਦਸ ਨਾਮ ਸੰਮਤੁ ਕੋ ਪਾਉ।।
ਤਹਿ ਦਿਨ ਵਿਸਨਿ ਵੀਸੀ ਨਹਿਹਾਉ।।
ਚਤ੍ਰ ਦਸ ਨਾਮ ਸੰਮਤੁ ਕੋ ਗਾਵੈ।।
ਕਲਾਧਾਰ ਗੁਰੁ ਆਸਰਨੁ ਆਵੈ।। ੧੯੭੪।।
ਥਿਤ ਅਸਟਮੀ ਸੁਰ ਗੁਰੁ ਵਾਰ।।
ਭਸਾਤ੍ਰਿ ਨਗਰ ਸਤਿਲੁਦ ਕਨਾਰਾ।।
ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਮੁ ਮਹਾਂ ਬਲ ਬੀਰੰ।।
ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਰਣਿ ਤਰ ਧੀਰੰ।।
ਸੂਰ ਸਿੰਘ ਧਰ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ।।
ਦਾਮਨ ਗਾਹਸ ਸਬਦ ਮੁਖ ਪਾਵੈ।।੬।।
ਤੇਸ ਤਰਕ ਕੋ ਐਸੋ ਜਾਈ।।
ਜੈਸੇ ਘਾਸ ਕੋ ਅਗਨ ਲਗਾਈ।।
ਸਾਹਬ ਐਸੀ ਸਨਤ ਪਟਾਵੈ।।
ਮੁਲਕੁ ਕਹੀ ਤੁਰਕਨ ਅੰਗ ਲਾਵੈ।।
ਵੈਹ ਕਾਟੈ ਭੂਲਹੂ ਲਗ ਜਾਵੈ।।
ਪੰਤੰਬਰ ਨਾਖਿ ਸੀਤ ਲੈ ਆਵੈ।।

ਤੋਰਾ ਜੋਤਿ ਐਸੇ ਘਲ ਧਾਰੈ॥
ਧਰਮ ਜਾਣਿ ਲੈ ਅਸਰ ਸੰਘਾਰੈ॥੬॥
ਮੋਰ ਮਕਟੁ ਪੀਤੰਬਰ ਸਾਜੈ॥
ਸਾਮ ਰੂਪ ਹੋਏ ਘਨੀਅਹੁ ਗਾਜੈ॥
ਮੁਤੇ ਪਰਕਸੁ ਚਰਤ ਹੈ ਏਹੀ॥
ਆਦਿ ਜਗਾ ਕੀ ਧਾਰੈ ਦੇਹੀ॥
ਕਲਜੁਗ ਤੇ ਸਤਿਜੁਗ ਵਰ ਠਾਨੇ॥
ਤਬੀ ਖਾਰਵਾ ਬਪੁ ਪਹਿਚਾਨੇ॥
ਮਹੰਮਦੁ ਕੁਲ ਮੂਲ ਰੋਖਾਰੇ॥
ਬਹੁ ਨਿਵਾਸੁ ਸਵਿਲੁਧ ਕਿਨ ਹੋ॥
ਦੇਖ ਦੇਖ ਜਲਲੁਦ ਤਰਾਈ॥
ਤਰਿ ਮੈਂ ਲਛ ਧਰੀ ਸਭਿ ਲੋਤ ਕਢਾਈ॥
ਸਕਲ ਕੂਹਿ ਅਵਿਨੀ ਉਮਿ ਜਾਏ॥
ਕਰੈ ਖੇਲ ਮਤਿ ਚਰਨੀ ਆਵੈ॥
ਉਸ ਤੇ ਬਾਦਿ ਦੂਰੈ ਨਹੀ ਕੋਈ॥
ਆਦਿ ਅੰਤ ਮਧ ਹੈ ਸੋਈ॥
ਸਾਤਿ ਦੀਪ ਸੰਤਾਰਿ ਜੁਤ ਆਵੈ॥
ਭਵਨ ਚਤ੍ਰ ਦਸਿ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵੈ॥
ਸਕਲ ਦੀਪ ਭਵਨਾਂ ਮੈ ਜਾਹੀ॥
ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਭ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਈ॥
ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜ ਕੋ ਅਵਤਾਰਾ॥
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਨ ਹੀ ਬਪੁ ਧਾਰਾ।
ਸੁਰਭੀ ਹੈ ਇਨ ਕੋ ਪ੍ਰਿਤਪਾਏ॥
ਧੰਨ ਵਹੁ ਦਿਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਬਪੁ ਧਾਰੈ॥
ਕੋਟਿ ਚਤ੍ਰ ਦਸਿ ਧਰੇ ਸਮਾਧਾ॥
ਗਿਰ ਸਦਾਦੂ ਜੋਗ ਤਿਨ ਸਾਧਾ॥
ਬੇਦ ਮਈ ਹੈ ਸਦਾਲੋ ਨੰਦਨ॥
ਦੁਆਦਸ ਗਾਤਿ ਕਰਤ ਜੋ ਬੰਦਨ॥
ਸਤਿ ਜੁਗ ਬੀਚ ਕਥਾ ਸੁਨ ਪਾਈ॥
ਮੁਕ ਪ੍ਰੀਛਤ ਪ੍ਰਿਤ ਭਾਖ ਸੁਨਾਈ॥
ਸੁਣਿ ਨਰ ਬੇਦ ਮਈ ਸਭ ਖਾਨਾ॥

ਹਏ ਸਹਾਦਰ ਰੋਗ ਬਿਧ ਤਾਤਾ।।
ਤਪੁ ਅਰੰਭਿ ਤਾਪੀ ਤਿਨ ਕੀਨਾ।।
ਹੁਰ ਦਾਰ ਕਪਾਲ ਤਿਨ ਲੀਨਾ।।
ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਬਿ ਤਿਨ ਠਾਨਾਂ।।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਜਾਂਨਾਂ।।
ਏਕ ਪਾਉਂ ਅਵਨੀ ਪ੍ਰ ਧਰੇ।।
ਰਸਨਾ ਗੁਰੁ ਸਾਹਬਿ ਚਿਤ ਕਰੈ।।
ਉਹਿ ਨਿਰਖਿਤ ਅਬ ਲੋ ਗੁਰੁ ਠਾਡੇ।।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੁੱਗ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਗਾਡੇ।।
ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਨੰ ਮਤਿ ਪਾਈ।।
ਜਾਇ ਮਮਾਦ ਨਾਥ ਲਗਾਈ।।ਦੋਹਰਾ।।
ਪ੍ਰਭਿਵਾ ਸੰਮਤ ਦਸਿ ਅਠੈ ਜਬੈ ਤਰਵੰਜਾ ਹੋਇ।।
ਬੇਦ ਮਹੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਏ ਮਿਲੇ ਲੋਗ ਨਾਭ ਕਰ ਸੋਇ ।
ਭਗਵਤ ਕੇ ਮਤਿ ਪਰਖ ਕਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਨ ਖਿਧਪੂਤ।।
ਕੋਟ ਚਤ੍ਰ ਦਗਿ ਸਿਖ ਭਇਉ ਮਹਾ ਧਲੀ ਅਵਧੂਤ ।
ਦਸਿ ਅਠ ਜਬੈ ਤ੍ਰਵੰਜਾ ਆਵੈ।।
ਪ੍ਰਭਵਾ ਸੰਮਤੁ ਨਾਲ ਨਿਰਪਾਵੈ।।
ਤਬ ਵਹੁ ਬੇਦ ਮਹੀ ਕੋ ਤਾਤਾ।।
ਭਜੇ ਸਹਾਦਰ ਦੇਵ ਰੂਪ ਧਰ ਆਤਾ।।
ਸੋ ਸੁਨੀ ਅਕਾਸ ਤੇ ਬਾਣੀ।।
ਪ੍ਰਗਟੁ ਅੰਸ ਸਾਰੰਗ ਧਰ ਪਾਨੀ।।
ਲਾਇਓ ਭੋਗਲ ਦੁਆਦਸ ਨਵੰਧਾ ।।੫।।
ਲਛਨ ਨਿਰਖ ਹਿਰਧ ਵਿਧ ਨੰਦਾ।।
ਜਾਂਮਾ ਦੂਆ ਦਸਿ ਦੇਖ ਪਤੀਜੇ।।
ਸਭ ਜਗ ਨਿਵੈ ਗੁਰੁ ਕਰ ਲੀਜੈ।।
ਹਿਰਖ ਹੋਇ ਵਾ ਗਿਰ ਤੇ ਧਾਏ।।
ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਗ ਲਪਟਾਏ।।
ਦਸਿ ਅਠਿ ਕੋਟਿ ਦਿਖਨ ਸਿਖ ਹੋਵੈ।।
ਮਿਟੇ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮਿ ਮਤਿ ਖੋਵੈ।।
ਸਭਿ ਗੁਰੁ ਭਾਂਤਿ ਡੰਡੌਤਾ ਕੀਨ।।
ਦਸਿ ਅਠਿ ਦਿਜਨ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਲੀਨ।।

ਤਬ ਗੁਰੂ ਕਹਾ ਕਰੋ ਇਕ ਕਾਂਮਾ।
ਕਰੋ ਨਿਵਾਸ ਚਾਰ ਹੀ ਧਾਂਮਾ।।
ਸੁਣ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸਭੈ ਉਠਿ ਧਾਏ।।
ਚਾਰ ਧਾਮ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਚਲਾਏ।
ਗੁਰੂ ਸਾਖਿ ਤਬ ਬਾਤਿ ਚਲਾਈ।
ਚਾਹੋ ਬਚਨ ਸੁਣੋ ਮਿਲ ਭਾਈ।।
ਅਬਿ ਮਹਾ ਮੰਦ ਹੋਇ ਸਭ ਕਲਿ ਨਾਗਾ।।
ਤੇਜ ਛਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਤਜ ਪ੍ਰਕਾਸਾ।।
ਸੈਨਾ ਜੋਰ ਚਲੈ ਸਿੰਧ ਕੂਲ।।
ਦੀਉ ਜਲਾਇ ਮਹਾ ਮੰਦ ਮੂਲ।।
ਅਵਨੀ ਭੂਪ ਸਭੈ ਧੁਰ ਆਵੈ।
ਦਸ ਔਹਿ ਪਦਮ ਚਮੂ ਨਿਰਪਾਵੈ।।
ਤਬ ਗੁਰੂ ਚੜੇ ਸੈਂਘ ਕੇ ਤੀਰ।।
ਗੁਰੂ ਸਾਹਬਿ ਪ੍ਰਰਦ ਹਨਿ ਧੀਰ।।
ਅਸ ਪਗ ਧੂਰ ਭਾਂਨ ਨਭ ਛਾਇਓ।।
ਰਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮਧ ਧੂਰ ਸਮਾਂਇਉ।।
ਪੂਰੀ ਅਟਕ ਅਵਿਨੀ ਸਿੰਧ ਗਾਵੈ।।
ਅਤ ਕਉਤਕ ਸੁੰਦ੍ ਤਹ ਭਾਵੈ।।
ਲਾਇਆ ਗੁਰੂ ਨਲਪਤ ਕੀਨੀ।।
ਦੁਆ ਦਸਿ ਬਰਖ ਔਧ ਧਰ ਲੀਨੀ।।
ਘਟਕਾ ਬੀਤ ਚਾਰ ਜਬ ਗਈ।।
ਮਹਾਂ ਸਕਤ ਤਾਂਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ।।
ਗੁਰੂ ਸਾਹਬਿ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪਰੀ।।
ਭੇਟਾ ਪਾਰਸ ਆਗੇ ਧਰੀ।।
ਕਰਨ ਜੋਦੜ ਪੁਨ ਖਾਹੰਖਾਰ।।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਹੈ ਤੂੰਹੀ ਮੁਰਾਰੀ।।
ਕਰਿ ਪ੍ਰਣਾਮੁ ਗੁਪਤਿ ਤਹ ਭਈ।।
ਨਿਕਸੀ ਸਿੰਧ ਸਿੰਧ ਮੈ ਗਈ।।
ਸੋ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹਮਾ ਚਲ ਜਾਨੋ।।
ਸਤਿ ਅਵਿਤਾਰ ਲਛਮੀ ਕਰ ਮਾਨੋ।।
ਫੁਨੀ ਖਸਮ ਕਹਾ ਗੁਰ ਦਹੋ।।

ਮਹਾ ਮੰਦ ਕੁਲੁ ਉਤ੍ਰ ਦਹੈ ।
ਸਿੰਧ ਆਗੇ ਪਸਚਿਮ ਕੋ ਜਾਵੈ।।
ਬਗਦਾਦਿ ਸ਼ੈਹਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਗਿ ਪਾਵੈ।।
ਸਰਖ ਪਾਂਚ ਜੁਧ ਤਹਿ ਹੋਵੈ।।
ਮਹਾ ਮੰਦ ਕੁਲ ਸਜਾਤੀ ਰੋਵੈ।।
ਜੀਤ ਬਗਦਾਦਿ ਹਾਂਗ ਸਰ ਆਵੈ।।
ਚਮੂ ਅਪਾਰ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈ।।
ਹਰ ਮੰਦਰ ਮੈ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ।।
ਗੁਰੁ ਛਬ ਦੇਖ ਭਾਨ ਦੁਤ ਲਾਜੈ।
ਕੋਟਿ ਛਤ੍ਰ ਦਸਿ ਖੰਡੇ ਪੂਜਾ।।
ਪਨ ਆਵੈ ਗੁਰੁ ਪੈ ਅਵਧੂਤਾ।।
ਤਬ ਗੁਰੁ ਗਰਜ ਕਹੇਉ ਬਿਖਤਤਾ।।
ਅਸਮੇਧ ਰਚਨ ਗੁਰੁ ਭਾਖੀ ਬਾਤਾ।।
ਰਚੋ ਅਸਿਮੇਧ ਬਿਲਮ ਨਹ ਲਾਵੋ।।
ਗੌਤ ਪੁਰਬ ਕੋ ਜਬ ਪਾਵੋ ।
ਤਾਹਿ ਸਮੈ ਸੁਰ ਪਤਿ ਪਠਾਇਓ ਸਾਜਾ।।
ਮੁਕਟ ਸਿੰਹਾਸ ਰਤਨਾਨ ਸਮਾਜਾ।।
ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬਿ ਕਹਿਉ ਛਡਿ ਦੀਜੈ।।
ਪ੍ਰਾਚੀ ਦਿਸਾ ਗਵਨ ਤਹਿ ਕੀਜੈ।।
ਚਲੈਂ ਤੁਰੰਗਮ ਪੂਰਬ ਦੇਸਾ।।
ਹਰਿ ਬਲ ਭੂਪ ਜਹ ਬਸੇ ਨਰੇਸਾ।।
ਆਯੋਧਿਆ ਪੁਨ ਸਰਜੂ ਹੋ ਜਾਇਉ।।
ਹਰਿ ਬਲ ਭੂਪ ਰਿਹਪ ਭੈ ਪਾਇਉ।।
ਪਠੇ ਅੰਗ ਮਾਥੇ ਹੋ ਪੱਤਰੰ।।
ਹਰ ਬਲ ਭੂਪ ਬਿਸਮ ਹੋਇ ਰੜ੍ਹੋ ।
ਕਲਜੁਗ ਕਿਨ ਅਸਮੇਧ ਰਚਾਇਉ।।
ਅਤਿ ਅਸਚਰਜ ਭੂਪਤ ਮਨ ਛਾਇਉ।।
ਸੰਧਿਆ ਰਜ ਨੇ ਪਾਛੈ ਪਰੈ ।
ਦਿਸਾ ਘੂਮਿ ਫੇਰ ਲਭਿ ਕੇ ਚੜੈ।।
ਸੰਧਿਆ ਪਰਾਪਤਿ ਕਰਨਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ।
ਹਰਿ ਬਲਿ ਭੂਪ ਕਰੇ ਬਹੁ ਧਾਈ।।

ਗਹਿਓ ਭੂਪ ਤਬਿ ਦੋਗ ਅਖੰਡ।।
ਜਟਾ ਬਸੈ ਗਹਿ ਘੂਮ ਬ੍ਰਹਮੰਡ।।
ਸਪਤਿ ਰਿਖਨ ਆਸ਼ਰਮ ਫਿਰ ਆਇਓ।।
ਪਰਹੌ ਮੰਡਿ ਰਵਮੰਡਿ ਦਿਖਾਇਓ।।
ਅਨਿਟ ਸਿੰਙ ਸੁਮੇਰ ਕੇ ਕ੍ਰਮੇ।।
ਸ੍ਰਤ ਸੁਰਪੁਰ ਕੇ ਵਾਹਨ ਧਰਮੇ।।
ਜਰ ਥਲ ਭ੍ਰਮਾ ਗਇਓ ਨਭਿ ਮਾਹੀ।।
ਵਹੁ ਪਕੜਨੇ ਮੇ ਆਵੇ ਨਾਹੀ।।
ਮਧ ਅਕਾਸ ਨਿਰਖਓ ਭੂਪਾਲੋ।।
ਜੰਮੂ ਅਗਿਕੁਲ ਅਗਨ ਸਮ ਬਾਲੇ।।
ਉਤ੍ਰ ਅਕਾਸ ਤੇ ਰਾਜਾ ਆਵੇ।।
ਗਰਹਿ ਕੈ ਚਲੈ ਰਾਮ ਜਸਿ ਗਾਵੈ।
ਨਗਨ ਰੂਪੁ ਕਤ ਮਾਹ ਸੁਹਾਈ।।
ਮਾਨੋ ਨਭਿ ਬਿਜਰੀ ਚਮਕਾਈ।
ਭੂਪ ਕਹਿਓ ਲਲਿਤਾ ਤਬੈ ਮਹੀਧਰ ਮੇਰੋ ਬਾਲ।।
ਤ੍ਰਹਿ ਜਨ ਮਤਿ ਮੋਹ ਜਲ ਘਟੇ ਕਰੋ ਤੁਮਾਰਾ ਕਾਲ।।
ਹਾਥ ਜੋੜਿ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ਹਰ ਬਲ ਭੂਪਤ ਨਟ।।
ਏਹੁ ਕਾਰਣ ਕਿਉ ਕਟਤਿ ਹੋ ਕਿਆ ਜੀਆ ਮੈ ਧਾਰ।।
ਕਿਟੈ ਭੂਪ ਖਾਪ ਛਡਿਉ ਜਦਿ ਰਚਿਉ ਰੀ ਭਾਮ।।
ਮੈ ਪਰਵਾਰ ਛਡ੍ਹੀ ਬਡੋ ਰਵ ਕੇ ਪਕੜੇ ਧਾਮ।।
ਮੈ ਮੁਰਾਂਕ ਕੇ ਮ੍ਰਿਗ ਗਹੋ ਅਰ ਕੇ ਗਹੁ ਤਰੰਗ।।
ਏਹੁ ਅਮ ਪੁਨ ਨੀ ਪਾਇਓ ਪਰਲ ਧਰਮ ਮੈ ਭੰਗ।।
ਜਬਿ ਤੇ ਮਹੀਸ਼ਹ ਜਨਮਿਓ ਤਨ ਤੇ ਘਲਿ ਭਇਓ ਨਾਸ।।
ਯਾ ਇਸ ਕੇ ਹਤ ਕਰਣ ਤੇ ਪੁਨ ਗੋਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ।।
ਭੂਪ ਬਚਨ ਰਾਨੀ ਸੁਨੇ ਮਨ ਮੈ ਸੋਕ ਬ ਛਾਇ।।
ਗਈ ਧਾਮ ਮਹੀਧਰ ਨਹੀ ਨ੍ਰਿਪ ਮੈ ਕਹੀ ਸੁਨਾਇ।।
ਭੂਪ ਕੋਪ ਮਨ ਮੈ ਧਰੈ ਗਇਓ ਧਾਮ ਕੇ ਮਾਹਿ।।
ਨਿਰਖ ਰਹੇਉ ਸੁਤ ਨਾਹਿ ਦਿਸੈ ਅਗਨ ਲਗੀ ਉਨਿ ਤਾਹਿ।।
ਨਗਨ ਧੋਪ ਲੈ ਪੁਨ ਫਿਰਉ ਗਇਉ ਚੰਮੂ ਰਣਿ ਗਾਲ।।
ਐਹਿ ਲਿਆਵਤ ਨ੍ਰਿਪ ਨਿਰਖਓ ਮਹੀਧਰ ਅਪਨੋ ਬਾਲ।।
ਖਾਏ ਹਾਥ ਕੀ ਅੰਗੁਲੀ ਬਾਂਧੀ ਡੋਰ ਪਟ ਬਾਜ।।

ਭੂਪ ਨਿਰਖ ਸਬ ਪਾਇਉ ਪੂਰਨ ਸੁਤ ਕੇ ਕਾਜ।।
ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਲੁ ਏਕ ਹੈ ਵੇਦ ਪੁਕਾਰੈ ਬਤ।।
ਭਲਾ ਹੂਆ ਸੁਤ ਨਹਿ ਹਤਾ ਨਹਿ ਹੋਇਉ ਸੁਤ ਘਾਤ।।
ਰਾਜਾ ਪਕੜਿ ਚਾਰਹ ਬਾਧਉ ਪੁਤ੍ਰ ਦੋਉ ਮਿਲ ਭ੍ਰਾਤ।।
ਮਧਿ ਅਯੁਧਿਆ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਯੇਹ ਬਤ।।
ਚਮੂੰ ਜੁਧ ਦਾਰਨੁ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸੈਨਾ ਅਪਾਰ।।
ਮਹੀਧਰ ਏਕ ਲਰਤ ਭਿਰੈ ਸੈਨਾ ਲਾਖ ਹਜਾਰ।।
ਮਹੀਧਰ ਜੀਤ ਨ ਸਾਕਉ ਦੂਜੀ ਸੈਨ ਅਪਾਰੁ।।
ਗੁਰੁ ਪੈ ਪਤੀਆ ਲਿਖ ਪਠੀ ਮੋਹਿ ਦਾਸ ਕੋ ਤਾਰੁ।।
ਨਗਰ ਅਯੁਧਿਆ ਰਾਜੁ ਸੁਤ ਮਹੀਧਰ ਖਾਧੋ ਖਾਜ।।
ਹਮਤੇ ਛੂਟੇ ਨ ਬਾਜ ਗੁਰੁ ਕਰੋ ਸੋ ਅਪਣੇ ਕਾਜ।।
ਬਰਮਨ ਵੇਰਨੁ ਮਾਡਿਆ ਗੁਰੋਂ ਸੈਨਾ ਬਲਿ ਲਾਇ।
ਮਹੀਅਰ ਜੀਤ ਨ ਸਾਕਉ ਜੁਧ ਸਕਲ ਪਛਿਤਾਇ।।
ਸੁਨਿ ਪਤੀਅ ਸਤ ਗੁਰੁ ਚੜੇ ਜਾਵੇ ਗਰੜ ਚੂਲ।।
ਧਨਖ ਖਪਣ ਕਰ ਮੈ ਲੀਏ ਸਰਥ ਜਰਤ ਕੇ ਮੂਲ।।
ਬਰਖ ਸਤਾਨਵੇ ਰਾਜ ਕਰ ਯਗ ਸਮਪੂਰਨ ਹੋਇ।।
ਦੋ ਹਜਾਰ ਕੇ ਭੀਤਰੇ ਅਸਹੁ ਰਹੈ ਨਹੀਂ ਕੋਇ।।
ਉਨੀ ਸੈ ਸੈ ਪੇਖੀਏ ਬਰਸ ਸਤਾਨਵੇ ਜਾਇ।।
ਧਰਮ ਰਾਜ ਜਗ ਮੈ ਚਲੈ ਅਸਰ ਨਰਕ ਮੈ ਪਾਹਿ।।
ਇਕ ਦਿਜ ਇਕ ਖਤ੍ਰੀ ਵੈਸ ਸੂਦ ਏਹ ਚਾਰ।।
ਅਵਨੀ ਅਮਤੁ ਨ ਦੀਖਸੀ ਮਿਟੈ ਜਗਤ ਕੋ ਭਾਰ।।
ਪਤੀਆ ਸੁਣ ਪ੍ਰਭ ਬੇਗ ਹੀ ਧਾਏ।।
ਰਾਮਸਰ ਤੇ ਸਰਜੂ ਆਏ।।
ਨਿਰਖ ਜਮੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।।
ਮਨ ਮੈ ਮੰਗਲ ਸੋਖ ਕੇ ਗਾਵੈ।।
ਦੋਇ ਬਰਸ ਗੁਰੁ ਉਹਾ ਰਹੇ।
ਭਾਗ ਅਯੁਧਿਆ ਨਾਮੁ ਰਸਿ ਗਹੇ।।
ਏਕ ਦਿਵਸ ਮਹੀਧਰ ਲੈਇ ਖਾਨਾ।।
ਗੁਰੂ ਸੰਹਥ ਕੇ ਲੈ ਮਿਲੇ ਸੰਮਾਜਾ।।
ਗੁਰੁ ਨਿਰਖੇ ਮਹੀਧਰ ਕੀ ਓਰ।।
ਮਹੀਧਰ ਖੜਾ ਦੋਉ ਕਰ ਜੋਰ।।

ਅਸਮੇਧ ਜਗੁ ਰਾਮਸਰ ਕਰੈ।।
ਕੁਲ ਪੂਜਨ ਨਰ ਲਡਿ ਬਹੁ ਧਰੈਂ।।
ਆਦਿ ਜੋਊ ਕੁਲ ਪੂਜ ਕਹਾਈ।।
ਤਿਨ ਕੋ ਪੂਜਤਿ ਹਿਰਦੈ ਦਢਾਈ।।
ਸਿੰਦੂ ਮਗੋਤ੍ਰ ਤਪਵਰ ਕੀਤਾ।।
ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਪਰੋਤ ਵਿਧ ਧੀਤਾ।।
ਤਿਨ ਕਾ ਖੋਜ ਪਾਵੈਗਾ ਸੋਈ।।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਮਧਿ ਹੈ ਜੋਈ।।
ਸੋਈ ਕੁਲ ਪੁਜਕ ਜਗਿ ਲੈ ਆਵੈ।।
ਜੋ ਸਮਰਥ ਜਗ ਕੀ ਪਾਵੈ।।
ਹੰਸ ਜਾਇ ਪੁਨ ਕਰੈ ਪ੍ਰਣਾਮੁ।।
ਗੁਰੁ ਸਾਹਬੁ ਰੰਗ ਪੂਖੋ ਸਿਆਮ ।
ਗੁਰੁ ਉਠਿ ਮਹੀਧਰ ਚਲਨੀ ਲਗੀ।।
ਤਬੈ ਕਲੇਵਰ ਛਿਤ ਤੈ ਤ੍ਯਾਗੀ।।
ਜਾਂਮਾ ਤ੍ਰੈਦਸਿ ਮਹੀਧਰ ਪਾਇਆ।।
ਸੁਕ ਦਸੋਂਇ ਭੋਗਾਲ ਮੈ ਜਾਇਆ।।
ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਪਰਮ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤੇ।।
ਗਾਇਉ ਗੁਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਵਰੋ ਗੀਤ ।
ਇਤ ਦੁਆਦਸ ਗਰੁੰਥੇ ਅਟਿਲੀਖਿਤੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਿਚਰੰਭਾ।।
ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਦੁਆਦਸਿ ਸਕੰਧੇ।।
ਭੋਗਾਲਿ ਧਿਆਉ ਉਚਹੰਤ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਦੇਵ ਰਾਜੈ ਪ੍ਰੰਛਤ ਪ੍ਰਿਤ।
ਚਤ੍ਰਦਸਿ ਗੁਰੰਥੇ ਮੋਹਮਾ ਵਰਨੀ।।
ਕਥਾ ਬਾਰਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੀ ਸੰਪੂਰਨੀ।।੧੯੩੫।।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਸਾਹੀ।।੧੦।।
ਸ੍ਵੈਯਾ ਛੰਦ।।
ਪਾਪ ਸਬੂਹ ਬਿਨਾਸਨ ਕੋ ਕਲਿਕੀ ਅਵਤਾਰ ਕਹਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਤੁਰਕਛ ਤੁਰੰਗ ਸੁਪਛ ਬਡੋ ਕਰ ਕਾਢਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕਪਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਨਿਕਸੇ ਜਿਮ ਕੇਹਰ ਪ੍ਰਬਤਿ ਤੇ ਤਸ ਸੋਭ ਦਿਵਾਲਯ ਪਾਵਹ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵੈਂ ਗੇ।।੧।।
ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪ ਮਹਾ ਲਖ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਲਜਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਅਰ ਮਾਰ ਸੁਧਾਰਕੈ ਟਾਰ ਘਨੇ ਬਹੁਤੇ ਕਲਿ ਧਰਮ ਚਲਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਸੰਤ ਸਾਧ ਉਬਾਰ ਲੈਹੈਂ ਕਰ ਦੈ ਦੁਖ ਅੰਚ ਨ ਲਾਗਨ ਪਾਵੈਂਹਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵੈਂਹ ਗੇ।।੨।
ਦਾਨਵ ਮਾਰ ਅਪਾਰ ਬਡੇ ਰਣ ਜੀਤ ਨਿਸਾਨ ਬਜਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਖਲ ਟਾਰ ਹਜਾਰ ਕਰੋਰ ਕਿਤੇ ਕਲਕੀ ਕਲਿ ਕ੍ਰਿਤ ਧਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਪ੍ਰਗਟਿਹੈ ਜਿਤ ਹੀ ਤਿਤ ਧੂਮ ਦਿਸਾ ਲਖ ਪਾਪਨ ਪੁੰਜ ਪਰਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰ ਮੰਦਰ ਆਵੈਂਹ ਗੇ।।੩।।
ਛੀਨ ਮਹਾ ਦਿਜ ਦੀਨ ਦਸਾ ਲਖ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਰਿਸਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਖਗ ਕਾਢ ਅਭੰਗ ਨਿਸੰਗ ਹਠੀ ਰਣ ਰੰਗ ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਰਿਪ ਜੀਤ ਅਜੀਤ ਅਭੀਤ ਬਡੇ ਅਵਨੀ ਪੈ ਸਭੈ ਜਸੁ ਗਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵੈਂਹ ਗੇ।।੪।।
ਸੇਸ ਸੁਰੇਸ ਮਹੇਸ ਨਿਸੇਸ ਭਲੇ ਜਸੁ ਗਾਵੈਂਹਗੇ।।
ਗਣ ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਪਿਸਾਚ ਪਰੀ ਜਯ ਸਦ ਨਨਾਦ ਸੁਨਾਵੈਂਹਗੇ।।
ਨਰ ਨਾਰਦ ਤੁੰਬਰ ਕਿੰਨਰ ਜਛ ਸੁ ਬੀਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਬਜਾਵੈਂਹਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵੈਂਹਗੇ।।੫।।
ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਮੁਚੰਗ ਉਪੰਗ ਤਰੰਗ ਸੇ ਨਾਦ ਸੁਨਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਡਫ ਬਾਰ ਤੁਰੰਗ ਰਬਾਬ ਤੁਰੀ ਰਣ ਸੰਖ ਅਸੰਖ ਬਜਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਗਣ ਦੁੰਦਭ ਢੋਲਨ ਘੋਰ ਘਨੀ ਸੁਨ ਸਤ੍ਰੁ ਸਬੈ ਮੁਰਛਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵੈਂਹ ਗੇ।।੬।।
ਤੀਰ ਤੁਫੰਗ ਕਮਾਨ ਸੁਰੰਗ ਨਿਸੰਗ ਸੁਹਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਸਰਛੀ ਅਰੁ ਸੈਹਥ ਬਾਨ ਧੁਜਾ ਪਟ ਬਾਤ ਲਗੇ ਫਹਰਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਗਣ ਜਛ ਭੁਜੰਗ ਸੁ ਕਿੰਨਰ ਸਿਧਿ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਭੈ ਜਸੁ ਗਾਵੈਂਹ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵੈਂਹ ਗੇ।।੭।।

ਕਰ੍ਹੈਚ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕਟਾਰੀ ਕਮਾਂਨ ਸੁਰੰਗ ਨਿਖੰਗ ਛਕਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਬਰਛੀ ਅਰੁ ਢਾਲ ਗਦਾ ਪਰਸੋ ਕਰ ਸੂਲ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਭ੍ਰਮਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਅਤਿ ਕ੍ਰੋਧ ਹ੍ਵੈ ਰਣ ਮੂਰਖਨ ਮੈ ਸਰ ਓਘ ਪ੍ਰਓਘ ਚਲਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵਹਿ ਗੇ।।੮।।
ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡ ਅਖੰਡ ਮਹਾ ਛਬ ਦੁਰਜਨ ਦੇਖ ਪਰਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਜਿਮ ਪਉਨ ਪ੍ਰਚੰਡ ਬਹੈ ਪਤੂਆ ਸਭ ਆਪਨ ਹੀ ਉਡਿ ਜਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਬਾਢਿ ਹੈ ਜਿਤ ਹੀ ਤਿਤ ਧਰਮ ਦਿਸਾ ਕਹੂੰ ਪਾਪ ਨ ਢੂੰਡਨ ਪਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵਹਿ ਗੇ।।੯।।
ਛੂਟਤ ਬਾਨ ਕਮਾਨਨਿ ਕੇ ਰਣ ਛਾਡਿ ਭਟਵਾ ਭਹਰਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਗਣ ਬੀਰ ਬਿਤਾਲ ਕਰਾਲ ਪ੍ਰਭਾ ਰਣ ਮੂਰਧਨ ਮਧ ਸੁਹਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਗਣ ਸਿਧ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਮਿਰਧ ਸਨੈ ਜਹਿ ਉਚਾਇ ਕੈ ਕ੍ਰਿਤ ਸੁਨਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵਹਿ ਗੇ।।੧੦।
ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪ ਮਹਾ ਅੰਗ ਦੇਖ ਅਨੰਗ ਲਜਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਭਵ ਭੂਲਿ ਭਵੱਖ ਭਵਾਨ ਸਦਾ ਸਭ ਠਉਰ ਸਭੈ ਠਹਰਾਵਹਿ ਗੇ।
ਭਵ ਭਾਰ ਅਪਾਰ ਨਿਵਾਰਨ ਕੌ ਕਲਿਕੀ ਅਵਤਾਰ ਕਹਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਇਆ ਇਹੁ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵਹਿ ਗੇ।।੧੧।।
ਭੂਮ ਕੋ ਭਾਰ ਉਤਾਰ ਬਡੇ ਬਡ ਆਛ ਬਡੀ ਛਬ ਪਾਵਹਿ ਗੇ।
ਖਲ ਟਾਰ ਜੁਝਾਰ ਬਰਿਆਰ ਹਠੀ ਘਨਘੋਰਨ ਜਿਉ ਘਹਰਾਵੈ ਗੇ।
ਕਲ ਨਾਰਦ ਭੂਤ ਪਿਸਾਚ ਪਰੀ ਜੈ ਪਤ੍ਰ ਪਵਤ੍ਰ ਸੁਨਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹੁ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵਹਿ ਗੇ। ੧੨।।
ਝਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਜੁਝਾਰ ਬਡੇ ਰਣ ਮਧ ਮਹਾ ਛਬ ਪਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਪਰ ਲੁਥ ਪਲੁਥ ਬਿਥਾਰ ਧਰੀ ਘਨ ਕੀ ਘਟਿ ਜਿਉ ਘਹਰਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਚਤੁਰਾਨਨ ਤੁਦੂਰ ਜਰਾਸੁਰ ਤੇ ਜਯ ਸਦਨ ਨਾਦ ਸੁਨਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵਹਿ ਗੇ।।੧੩।।
ਤਾਹ ਪ੍ਰਮਾਨ ਉਚਾਨ ਪੁਜਾ ਲਖ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਤ੍ਰਸਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਕਲਗੀ ਜਿਗਾਹ ਜਾਦਾ ਬਰਛੀ ਗਹਿ ਪਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਭ੍ਰਮਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਜਗ ਪਾਪ ਸੰਬੂਹ ਬਿਨਾਸਨ ਕਉ ਕਲਕੀ ਕਲਿ ਧਰਮ ਚਲਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵਹਿ ਗੇ।।੧੪।।
ਪਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਅਜਾਨ ਭੁਜਾ ਰਣ ਰੂਪ ਮਹਾਨ ਦਿਪਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਪਿਤ੍ਰ ਮਾਨ ਸੁਜਾਨ ਅਪਾਰ ਮਾਨ ਪ੍ਰਭਾ ਲਖ ਬਿਓਮ ਬਿਵਾਨ ਲਜਾਵਹਿ ਗੇ।।
ਗਣਿ ਭੂਤ ਪਿਸਾਚ ਪ੍ਰੇਤ ਪਰੀ ਮਿਲ ਜੀਤਕੈ ਗੀਤ ਗਾਵਹਿ ਗੇ।।

ਭਲ ਭਾਗਾ ਭਯਾ ਇਹ ਮੰਡਲ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵੈਹ ਹੋ।।੧੫।।
ਖਾਮਤ ਡੌਰ ਅਤੰਕ ਸਮੇ ਰਣ ਰੰਗ ਤੁਹੰਗ ਨਚਾਵੈਹ ਹੋ।।
ਕਸਿ ਬਾਨ ਕਮਾਨ ਗਦਾ ਬਰਛੀ ਕਰਿ ਸੂਲ ਤ੍ਰਸੂਲ ਭ੍ਰਮਾਵੈਹ ਹੋ।।
ਗਣ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਪਿਸਾਚ ਪਰੀ ਰਣਿ ਦੇਖ ਸਭੈ ਰਹਸਾਵੈਹ ਹੋ।।
ਭਲ ਭਾਗਾ ਭਯਾ ਇਹ ਮੰਡਲ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਆਵੈਹ ਹੋ।।੧੬।।
ਏਹ ਸੈਯੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇਹੇ।।੧੨ ਬਰਵੀ ਪਾਤੀਸਾਹੀ ਕੇ।।

੧ਓਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਕਰਨੀ ਨਾਮਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ।।
ਰੁਕਨੀ ਦੀਨ ਕਾਜੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ।। ਮਹਲੁ ਪੈਹਲਾ।।੧।।
ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀਨ ਸਚਾ ਸੁਣੋ ਜਬਾਬ।।
ਪੜ੍ਹੈ ਸੁਣੈ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕ੍ਰ ਛੁਟੇ ਸਭਿ ਅਜਾਬ।।੧੮।।
ਦਸਵਾਂ ਜਾਮਾ ਪੈਹਰ ਕੈ ਬੈਠਾ ਪੁਤ ਕਰਤਾਰ।।
ਅਉਰੰਗਜੇਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨਾਲ ਜੁਧ ਕਰੈ ਬਹੁਬਾਰ।।
ਤੁਰਕ ਬਲ ਅਪਣਾ ਦੇਖੈ ਭੇਜ ਦੇਵੈਗਾ ਸਿੰਘ।।
ਵੇਖ ਓਨਾਂ ਨੁ ਬੋਲਸੀ ਬਾਦਸਹ ਔਰੰਗਾ।।
ਦੇਖ ਉਨਾ ਬਲਿ ਘਟਿ ਗੀਝੂ ਲਿਗਿ ਉਨੇ ਫੰਦੂ।।
ਆਗੈ ਪੈਦਾ ਕਿਉ ਕੀਏ ਭਲਾ ਨਾ ਕਰੋਤੋਂ ਬਿੰਦ।।
ਲੋਪ ਹੋਆ ਗਾ ਰਾਜੁ ਦਿਸ ਨ ਜਪੇ ਗੋਬਿੰਦ।।
ਬਚਨੁ ਪਾਲ ਨ ਸਕੇਗੋ ਬਹੁਤੁ ਪੜੇਗਾ ਰੋਸੁ।।
ਮੈ ਫੇਰ ਕਰੂੰਗਾ ਖਾਲਸਾ ਵਸੇ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ।।
ਵਰਨ ਚਾਰ ਕਾ ਏਕ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰੋ ਸਿ ਸਾਜ।।
ਮਾਝੇ ਵਿਚੋ ਹੋਸਨੀ ਲੁਟੇ ਫੇਰ ਲਹੌਰੁ।।
ਪੱਠੇ ਹਾਰ ਕੇ ਸਾਧ ਕੇ ਲੇਵੈਗੇ ਪਸੌਰੁ।।
ਜੌਕੀ ਅਟਕ ਬਹਾਲ ਕੇ ਲੇਵੈ ਖੈਬਰ ਤੰਗੁ।।
ਜਲਾਲ ਦਾਣ ਦੇ ਸੋਧ ਕੇ ਕਾਬਲ ਹੋਗੀ ਜੰਗ।।
ਕਾਬਲ ਰਾਜ ਬਹਾਲ ਕੇ ਗਜਨੀ ਜਾਵੈ ਕੂਦ।।
ਮੁਲਖ ਖੁਰਾਸਾਤਾ ਸਾਧ ਕੇ ਧੰਧਾਰ ਦੇਖੇਗੋ ਕੂਦ।।
ਬਲਖ ਬੁਖਾਰਾ ਬਗਦਾਦ ਇਸਤਮੌਲ ਬਲੋਚ।।
ਤੀਨ ਮੁਲਖਾ ਕੋ ਸਾਧ ਕੇ ਜਾਪਤ ਹੋਵੇਗੋ ਲੋਕ।।
ਮਕਾ ਮਦੀਨਾ ਰੂਮ ਕਾ ਫਿਰੈਗੀ ਮਹਟਾ ਭੀਲ।।
ਦਖਣ ਪੂਰਬ ਹਿੰਦ ਕੋ ਜੰਤ ਕਰੇਗੋ ਈਲ।।
ਦਿਲੀ ਤਖਤ ਪ੍ਰ ਬਹੇਗੀ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕੀ ਫੌਜ।।
ਛਤਰ ਫਿਰਾਂਵੈ ਸੀਸ ਪ੍ਰ ਬਡੀ ਕਰੇਗੋ ਮੌਜ।।
ਉਦੇ ਅਸਤ ਲਉ ਹਮੀ ਹੈ ਅਵਰ ਨ ਰਹਿਸੀ ਕੋਇ।।
ਰਜਤਿ ਹੋਇਗੀ ਸਭਿ ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਜੋਇ।।
ਜਰੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਸਤਿਜੁਗ ਹੋਗੀ ਆਣ।।

ਸਹਲ ਪੜੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਖਾਇ ਨ ਜੋਨ ਕਾ ਖਾਣੁ।।
ਤੇਂਜ ਫਿਰੈ ਅਕਾਲ ਕੀ ਮਕੜੀ ਨੇਆਈ ਹੋਇ।।
ਨੀਲਾ ਬਾਣਾ ਸੈਹਰ ਕੋ ਔਰ ਨ ਰਹਿ ਸੀ ਕੋਇ।।
ਸਭਹੋ ਕਾਜੀ ਤੁਰਕ ਦੀਨ ਸੈਯਦ ਕਰੇਗੋ ਰਦਾ।।
ਮਲੇਛ ਸੇਖ ਸਭਿ ਨਿਵੈਗੋ ਪੀਰ ਮੁਰੀਦ ਮੁਹਾਬ।।
ਏਕ ਨਾਮ ਸਭਿ ਜਪੈਗੀ ਵੇਖਹਿ ਆਵੈ ਆਪ।।
ਬੇਈਮਾਨ ਕਸੂਮਲੀ ਡੂਬਨ ਦੇਖਿ ਪਰਤਾਪ।।
ਰਜਤਿ ਹੋਇ ਸਭਿ ਮਿਲੇਗੀ ਸੁਖੇ ਥਾਪੇ ਆਪ।
ਅੰਨ ਧੰਨੁ ਬਹੁਤ ਹੋਇਗਾ ਧਰਤੀ ਦੇਵੈ ਆਬ।।
ਗਊਆਂ ਦੁਧੁ ਬਹੁਤੁ ਦੇਵਨ ਪਰਬਤਿ ਦੇਵੈ ਲਾਲ।।
ਮੇਵਾ ਬਹੁਤੁ ਹੋਇਗਾ ਜਬ ਵੇਖੇ ਆਪ ਅਕਾਲ।।
ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਭ ਜਪੈਗੀ ਮੁਕਤਿ ਆਪਣੀ ਜਾਂਣ।।
ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਹੁਤ ਹੋਇਗੀ ਛਪੈ ਮਸੀਤ ਕੁਰਾਂਨ।।
ਕਸਮੀਰ ਤਿਬਤ ਬੰਦੂ ਜੰਗ ਈਰਾਂਨ।।
ਗਿਲਜੇ ਉਲਜੇ ਬਲਖ ਬਾਸ ਨਫਰ ਬੇਈਮਾਂਨ।।
ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇਗਾ ਆਪ। ਪ੍ਰਭਿ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਮੈ ਆਇ।।
ਨਾਮ ਜਪਾਵੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਮਿਲੇ ਸਭਿ ਧਾਇ।।
ਪਾਹਵਲੁ ਖੰਡੇ ਦੇ ਕੇ ਧਰਤੀ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇ।।
ਸਚਾ ਪੁਰਖ ਅਖਾਇਕੇ ਦਿਲੀ ਬੈਠੇ ਜਾਇ।।
ਪਾਤਸਾਹੀ ਸੁਖ ਸਿਉ ਕਰੈ ਵੈਰੀ ਰਹੇ ਨ ਕੋਇ।।
ਜਿਧਰ ਕੋਪੇ ਪਾਲਨਾ ਕੀਏ ਹੋਦਾਂ ਲੋਇ।।
ਚਉਦਾ ਸੈ ਬਰਸ ਲਗਾ ਐਸਾ ਹੋਸੀ ਰਾਜ।
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਇਕਤ੍ਰ ਬਹੁ ਲੰਗਰ ਦੇਵੈ ਲਾਇ।।
ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਤੁਰਕ ਦੀਨ ਇਹੁ ਟਰੜੇਗੀ ਰੀਤ।।
ਕਰਨੀ ਨਾਮਾ ਜੋ ਪੜੈ ਵਾਹ ਸਾਹਬ ਸਦ ਪ੍ਰੀਤ।।
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਗਾਈਐ ਸਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੀਤ।।੯੨।।
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ।।
ਆਗੇ ਸਾਖਾ ਮਰਦ ਕੇ ਚੇਲੇ ਕੀ।
ਮਕੇ ਕੀ ਗੋਸਟ ਵਿਚ।। ਮਹਲੁ ਪਹਲਾ।।੧।
ਸਾਖੀ ਤੁਰਕ ਦੀਨ ਨਾਲ ਹੋਈ।।ਮਦੀਨੇ।।
ਸਾਖੀ ਤੁਰਕ ਦੀਨ ਨਾਲ ਮਹਲੁ ਪੈਹਲਾ।।੧।।

ਮਸਲਾ ਸੁਣਹੋ ਕਲਾਮ ਖੁਦਾਈ ਜਲਾਾ ਜਿਸਕਾ ਕਹੀਐ।।
ਇਕੋ ਸਹਬੁ ਤੇ ਦੂ ਵਿਹਦੀਏ ਨੇ ਅੰਦਰਿ ਲਹੀਐ।
ਦਾਖਲ ਕਰੂੰ ਹਦਿ ਹਿੰਦੂ ਮਿਲੇ ਕਾਬਲ ਹੂੰਮ ਰੂਨ ਆਨੀ।।
ਆਪੋ ਆਪਨੀ ਹਦ ਦਬਾਵੇਂਹ ਪ੍ਰ ਕੀ ਹਦਿ ਨ ਜਾਣੀ।।
ਪਰ ਹਦੇ ਮਾਹਿ ਜ ਕਰੀਏ ਜੁਲਮੀ ਰਹਣਾ ਕਠਿਨੁ ਦੁਹੇਲਾ।।
ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਅਹੋ ਭੀ ਬੋਲੇ ਹਿੰਦ ਲਏ ਹਦੂ ਚੇਲਾ।।
ਐਸਾ ਚੇਲਾ ਉਠਸੀ ਰੁਕਨਲ ਮਣਕਾ ਕੇ ਮਿਹਨਾਥਾ।।
ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਮੁੰਦ੍ਰ ਪੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸਾ।
ਚਾਰੋ ਬੇਦ ਕਹਿ ਜਸੁ ਜਿਸਕਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭਿ ਦਰਸਨ ਦੇਸੀ।।
ਹਰਮੰਦਿਰ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਸੀ ਕਰਤਾ ਅਸੰਖ ਰਹਿ ਜੈਸੀ।।
ਸੰਤਾਂ ਤਾਰਨ ਦਸਟਿ ਸੰਘਾਰ ਨੀਲੁ ਧਮਤ੍ਰ ਖਲਵਾਰੀ।।
ਅਗਲੇ ਅੱਗਲ ਉਠੀਸਨ ਰੁਕਨਲੁ ਜਾ ਆਸੀ ਚੇਲੇ ਵਾਰੀ।।੨।।
ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੁਆ ਸਮਝਾਵਨ ਚੇਲਾ ਪਰਗਟੁ ਹੋਸੀ।।
ਅਸਥਿਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਜਨਮੇ ਬਿਨਸੇ ਅਨੰਤ ਭਾਨਿ ਰਵ ਜੋਤੀ।।
ਕਲਿ ਕੇ ਝਗੜੇ ਨਬੇੜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ।।
ਅਜੋਨੀ ਅਮੰਤ੍ਰ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਗਰਭੋ ਜੋਨਿ ਤੇ ਨਿਆਰਾ।।
ਕਿਆਂਮਤਿ ਯਾਦ ਰਹਿਸੀ ਰੁਕਨਲ ਖਾਤਮ ਭਇਆ ਜਾਨਾ।
ਸੋ ਫਿਰਿ ਭੰਨਿ ਘੜੀਸਨਿ ਰੁਕਨਲ ਜਿਨਾ ਨਹੀ ਇਕੁ ਪਛਾਣਾ।।
ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਨ ਕੋਈ ਰੁਕਨਲ ਤੁਰਕੁ ਨ ਹਿੰਦੂ ਹੋਵੈ।।
ਜਿਦ ਵਿਜਦਾਂ ਦੁਨੀਆ ਦਾਵੈ ਦੀਨ ਅਜਾਈ ਰੋਵੈ।।੩।
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚ ਤਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧।।
ਮਾਰਗ ਕੇ ਦਾਣ ਨਾਨਕ ਹਾਵੈ ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਆਵ ਮੁਸੋਲਾ।।
ਜਿਨ ਉਪਾਈ ਰੰਗ ਰਵਾਈ ਬੈਠਾ ਵੇਖੇ ਵਾਖਿ ਅਕੇਲੇ।।
ਸਚਾ ਸਾਹਬੁ ਸਚਿ ਤਪਾਵਸ ਸਚੜਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇਗੋ ਮਸੋਲਾ।।
ਕਾਇਆ ਕਪੜਿ ਟੁਕ ਟੁਕ ਹੋਸੀ ਹਿੰਦਸਤਾਨ ਸਮਾਲਸੀ ਬੋਲਾ।।
ਆਵਨ ਅਠਤ੍ਰੇ ਜਾਨ ਸਤਾਨਵੈ ਹੋਰੁ ਭੀ ਉਠਿਸੀ ਮਰਦ ਕਾ ਚੇਲਾ।।
ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਸਚੁ ਸੁਣਾਇਸੀ ਸਚ ਕੀ ਵੇਲਾ।।੨।।
ਚਨਵੇ ਜਮੇ ਉਠੇ ਤੇ ਪਿਛੇ ਇਤਨੇ ਫਿਰ ਪਿਛੈ ਉਠੇਗਾ।।
੧੮੫੭ ਜਬ ਹਿੰਦਸਤਾਨੀ ਮਾਰੇ ਜਾਵੈਗੇ।। ੧੯੧੪ ਮਾਰੇ ਗਏ।।
ਮਰਦ ਕਾ ਚੇਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਹਰ ਹੋਏ।।
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ। ੧੭੨੬ ਜੋਮਤ ਉਠੇ।।

ਪਹਾੜੀਆ ਦੇ ਪਿੜ ਢੁਕੇ।।
ਬਾਈ ਧਾਰ ਪਹਾੜੀਏ ਦਿਲੀ ਕਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਉਰੰਗਜੇਬ ਭੀ ਫੌਜ ਭੇਜੀ।।
ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਦਰੂ ਉਨਿ ਕਰ ਜੰਗ ਕੀਤਾ।।
੧੭੫ ਇਕ ਸੌ ਪਜਤ੍ਰ ਬਰਸ ਬੀਤੇ ਮਰਦ ਕਾ ਚੇਲਾ ਫੇਰ ਉਠੇਗਾ।।
ਮੋਨ ਕੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮੈਂ ਉਠੇਗਾ।।
ਸੰਤ ਖਾਲਸਾ ਕਰੇਗਾ ਸਚੁ ਦੜਾਏਗਾ।।
ਧੂਮ ਧੁਮਾ ਜਾਹਰ ਕਰੇਗਾ।।
ਮੋਨ ਪਾਤਸਾਹੁ ਪਕੜ ਕੇ ਸਖਤੀ ਕਰੇਗਾ।
ਸੰਗਤਿ ਦਖਾਏਗਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਮਧਾਏਗਾ।।
ਫੇਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਸਚਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇਗਾ।।
੧੯੪੩।। ਗੁਰੂ ਦੇਸ ਕੋ ਆਵੇਗਾ ਸੰਗਤਿ ਦਹਨੀ ਲਗ ਤਰੇਗੀ।।
ਮੋਨ ਕਾ ਨਸਿਟੁ ਹੋਵੇਗਾ।।
ਤੇਰਾਂ ਸਦੀ ਮਹੰਮਦ ਕੀ ਐਣੂ ਏਗੀ ਕੀ ਸੰਤਾ ਕਾ ਨਾਸੁ ਕਰੇਗਾ।।
ਜੋਧਾ ਮਤੀ ਮੈ ਸੰਤ ਖਾਲਸੇ ਕਾ ਦੀਵਾਨੁ ਲਗੇਗਾ।।
ਦਿਲੀ ਕੇ ਤਖਤ ਪ੍ਰ ਆਪ ਗੁਰ ਬੈਠਕੇ ਅਦਲ ਕਰੇਗਾ।
ਸਤਿਜੁਗ ਵਰਤਾਏਗਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਏਗਾ।।
ਪੰਥੁ ਖਾਲਸਾ ਕਰੇਗਾ ਵਰਤਾਰਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਲੋਕਾ।।੧੯੪੭।।
੧੫੨੬ ਸੰਮਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ।। ਜਨਮੇ ਕਤਕ ਪੂਰਨਮਾਸੀ
੧੫੬੧ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ।। ੧੫੨੯ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ।।
੧੫੮੭ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ।। ੧੬੧੦ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ।।
੧੬੫੨ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ।। ੧੬੮੬ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ।
੧੭੧੩ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕਿਸਨ ਜੀ।। ੧੬੭੬ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ ਜੀ।
੧੭੨੨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਨਮੇ ਪਟਣੇ ਸਾਹਬ ਜੀ।
ਆਗੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਣੇ ਕਾ ਵਰਤਾਰਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।।
੧੫੯੬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮਾਣੇ।। ੧੬੦੯ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ।।
੧੬੩੧ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ।। ੧੬੩੮ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ।।
੧੬੬੩ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ।। ੧੬੯੫ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ।।
੧੭੧੮ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ।। ੧੭੨੧ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ।।
੧੭੩੨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ ਜੀ।। ੧੭੬੫ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ।।

੧ਓੰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।
ਆਗੇ ਸਲੋਕ ਗੋਸਟ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਅਜਿਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਨਾਲ ਹੋਈ।।
ਦਸਵਾਂ ਜਾਮਾਂ ਗੁਪਤ ਹੋਵੇਗਾ।।
ਪਿਛੋਂ ਏਹੁ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤੇਗਾ।।
ਗਿਆਰਵਾਂ ਜਾਮਾ ਗੁਪਤਿ ਹੋਇ ਬਹੇਗਾ।।
ਸਾਂਗੁ ਕਰ ਸਿਖਾ ਕੋ ਭੁਲਾਵੇਗਾ।।
ਵੈਰਾਗਵਾ ਦੁਆਰੇ ਜਾਇ ਬਹੇਗਾ।।
ਸਿਖੀ ਟੂਟਿ ਭਜਿ ਜਾਏਗੀ।।
ਬਹੋਤੇ ਗੁਰੁ ਕਹਾਵੇਗੇ।।
ਗਿਆਰਵੇਂ ਜਾਮੇ ਕਾ ਸਲੋਕ ਮਹਲੁ ੧। ਸਲੋਕ।।
ਪਾਂਨਾ ਸੀਸ਼ਾ ਹਾਥ ਕਰ ਨਕੋ ਗੁਰੂ ਭਏ ਬਸੀਠ।।
ਆਗੇ ਗਨਕਾ ਉਠਿ ਖੜੀ ਆਏ ਹਮਾਰੇ ਮੀਤ।।
ਚੋਰੁ ਯਾਰ ਤਾਕੇ ਘਣਾ ਬਹੁ ਬਿਧ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰ।।
ਮਾਂਹੀ ਸਾਂਗ ਪੂਰਨ ਕਰਹੋ ਜਪੁ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ।।੧੧।।
ਆਗੇ ਬਾਰਵੇਂ ਜਾਮੇ ਕਾ ਸਲੋਕ।।੧੨।।
ਨਿਰਾਲੰਬਿ ਅਲੇਖੁ ਬਿਬਰਜਤਾ ਸੂਲੀ ਕਾ ਅਸਵਾਰ।।
ਜੋ ਜੋ ਕਾਰ ਮਜਾ ਜਗੁ ਜਪੈ ਜੜਿ ਬੈਰਿਖ ਉਨਤੇ ਧਾਰ।।
ਚੜਿ ਅਸਿਵਾਰੀ ਹਾਥੇ ਜੰਤ੍ਰ ਧਮੈ ਕਉ ਤੋਲੁ।।
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਤਾਂ ਮਿਲੈ ਜਾ ਪੂਰਾ ਜਾਣੈ ਤੋਲੁ।।੧
ਜੁਗੋ ਜੁਗੰਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਅਟਲ ਦੂਸਰਾ ਹੋਇਆ ਨ ਹੋਗੁ।।
ਚੌਰਾਸੀ ਜਾਮੇ ਪੈਹਨ ਕੇ ਪਾਛੇ ਭਏ ਅਲੋਪ।।
ਸਤਿਰ ਜਾਮਿ ਭਗਤਿ ਜਨ ਦੇਂਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਇ।।
ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਮਿਲ ਰਹੇ ਮਨ ਮੁਖ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ।।
ਭਾਰਿ ਬੇੜੇ ਲੈ ਜਾਇਗਾ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੇ ਪੂਰ।।
ਸੈਮੁਖ ਤੂਟੇ ਤੂਟ ਰਹੈ ਮਨਮੁਖ ਭਏ ਕਬੂਲ।।
ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਜਿਨਾ ਜਾਣਿਆ ਮਿਟਿ ਗਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣਾ।।
ਨਾਨਕ ਜਾਤਾ ਖਸਮੁ ਜਿਨਾ ਆਏ ਸੋ ਪ੍ਰਵਾਨੁ।।੨।।
ਖਸਾ ਖਾਨਾਂ ਮੌਹਲ ਕਾ ਵਰਤਾਰਾ ਬੌਹਤੁ ਚਿਰੁ ਚਲੈਗਾ।।
ਅਤੇ ਬਡੇ ਕਹਰੇ ਮਾਰਗ ਚਲਾਏਗਾ।।
ਅਤੇ ਸੰਸਾਰੁ ਬੌਹਤੁ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰੇਗਾ।।

ਗੁਰੂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਵੇਖ ਕੇ ਨੇੜੇ ਨ ਆਵਣਾਂ ਮਿਲੇਗੀ।।
ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਫਕੜੀ ਸਿਰ ਤੇ ਝਲੇਗਾ ਸੋ ਸਿਮ ਮੈਹਲ ਨੂੰ ਲੇਵੇਗਾ।।੧੨।।
ਅਗੇ ਤੇਰਵੇ ਜਾਮੇ ਕਾ ਸਲੋਕ।।੧੩।
ਧੁੰਧੂਕਾਰ ਵਰਤਸੀ ਨ ਹਿੰਦੂ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ।।
ਰਾਮੁ ਰਹੀਮ ਨ ਜਾਣਸੀ ਨ ਕੋ ਕਰੈ ਕਲਾਮ।।
ਨਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਨ ਤ੍ਰਪਣੋਂ ਨਾ ਟਾਇੜਾ ਨਾ ਦਰੂਦ।।
ਨਾ ਕੋ ਕਿਸੈ ਧਿਆਇਸੀ ਨ ਦੇਵਾ ਕੀ ਪੂਜਾ।।
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਨਾ ਜਾਣਸਹਿ ਨ ਕੋ ਕਰੇ ਉਪਦੇਸ।।
ਏਕੋ ਵਰਨਿ ਵਸਾਣੀਐ ਨ ਕੋ ਕਰੇ ਅਦੇਸੁ।।
ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਨਾ ਜਾਣਸਨਿ ਪਰਮਮਾਲਾ ਨਮਸੀਤਾ।।
ਰੋਜਾ ਬੰਦਗੀ ਵਰਤ ਨੇਮੁ ਕੋ ਦਸੈ ਹਦੀਸ।।
ਕੋਈ ਨ ਕਿਸੇ ਜਾਣਸੀ ਕਾ ਕੋ ਕਰੇ ਸਲਾਮ।।
ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵਰਤਸੀ ਕੋਟਾ ਮਧੀ ਜਾਂਣ।।੧੩।।
ਆਗੇ ਚੌਦਵੇਂ ਜਾਮੇ ਕਾ ਸਲੋਕ।।
ਨਹਕਲੰਕ ਹੋਇ ਉਤਰਸੀ ਮਹਾ ਬਲੀ ਅਵਤਾਰੁ।।
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਰਖਆ ਜਗੋਂ ਜਗ ਕਰੇ ਦੁਸਟਾਂ ਕਾ ਕਰੈ ਸਿੰਘਾਰੁ।
ਨਵੇ ਧਰਮ ਚਲਾਇਸੀ ਜਗ ਹੋਮੁ ਬਿਉਹਾਰ।।
ਨਾਨਕ ਕਲਜੁਗ ਤਾਰਸੀ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ।।੧੪।
ਚੁਹਾਨੀ ਜਾਮੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਏ।।
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।
ਹਾਲਿ ਕਮਾਈ ਇਸਿ ਬੂਰਕਾ ਇ ਹਖਾ ਹੋਈ।।
ਜਬ ਇਹਿ ਬਾਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਖੀ।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਸੁਨੀ ਉਤਮ ਸਾਖੀ।। ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦।।
ਵਡਿ ਤੀਰਥ ਕੀ ਕਥ ਸੁਨਾਊ।।
ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਸੋਭਾ ਸਭਿ ਗਾਊ।।
ਧਰੂਹੁ ਭਗਤ ਪ੍ਰਿਥਾ ਤਪੁ ਕੀਨਾ।।
ਵਿਸਨ ਅਵਿਤਾਰ ਨੇ ਨਾਮੇ ਚੀਨਾ।।
ਪਾਛੇ ਪਾਏ ਛਟਾ ਨਰਾਇਣ।।
ਸੁਰ ਗੁਰੁ ਆਏ ਬੇਦੀ ਰਾਇਣ।।੧।।
ਨੰਦ ਰਾਏ ਸੂਰੇ ਜੋ ਹੋਈ।।
ਸੋਢਿ ਬੀਜ ਜਾਨੋਂ ਤੁਮ ਸੋਈ।।
ਚੋਰਾਸੀ ਗੁਰੁ ਮੰਦ੍ਰ ਹੇ ਨੀਕੋ।।
ਸਭੀ ਪਾਪੁ ਖੰਡਿਨ ਹੋਇ ਜੀ ਕੇ।।੨।।
ਘਣੇ ਭਾਗ ਸਿਖ ਜਾਨੋ ਸੋਈ।।
ਇਸ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰ ਮਜਨ ਹੋਈ।।
ਜਿਸ ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਪਾਇਆ ਚਰਨਾ।।
ਰਖੀ ਅੰਮਾਨ ਸਿਖਨ ਕੇ ਤਰਨਾ।।੩।।
ਵਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਿਸ ਜਾਨੋ ਭਾਈ।।
ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਦੇ ਦਖਾਈ।।
ਪੈਹਲੀ ਪਿਸਲੀ ਰਾਣੀ ਜਾਗੀ।।
ਲਏ ਲਾਭੂ ਮਸਤਕ ਜਿਸ ਭਾਗੀ।।੪।।
ਕਹਾ ਭਵਿਖਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੇ।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਤਬਿ ਹਿਰਦੇ ਗਹੇ।।
ਬਾਰਵੀ ਸਦੀ ਬੀਤੇ ਸਿਖ ਜਾਨ ਏਕ ਵਰਖ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਨ।।੫।।
ਤੇਰੀਵੀ ਸਦੀ ਕੀ ਕਥਾ ਬਤਾਊ।।
ਸਭਿ ਸਿਖਨ ਨੀਕੇ ਸਮਝਾਊ।।
ਕੁਛੁ ਕੁ ਰਾਜ ਖਾਲਸਾ ਪਾਵੈ।।
ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਨ ਜਗ ਮਾਹਿ ਚਲਾਵੈ।।੬।।
੧੨੫੧।। ਸਾਤਾ ਸੈ ਅਕਵੰਜਾ ਆਵੈ।।

ਮਲੇਛ ਖਾਲਸਾ ਮਸ਼ ਹੋਇ ਜਾਵੈ।।
ਮਹਾ ਮਲੇਛ ਪੂਰਬ ਤੇ ਜਾਨੈ।।
ਬੀਸੇ ਉਮਤਿ ਤਿਨੈ ਬਖਾਨੈ।। ੩।।
ਚਾਲੀ ਬਰਸ ਰਹਿ ਫਿਰ ਜਾਵੈ ਭਾਈ।।
ਮੁਹਿ ਸਿਖਨ ਕੌ ਦੇਹੋਂ ਵਧਾਈ।।
ਲਹੌਰੁ ਸ਼ੈਹਰ ਜਾ ਏਹੁ ਪ੍ਰਵਾਂਨਾਂ।।
ਬੀਸੇ ਉਮਤਿ ਪੀਛੇ ਜਾਂਨਾ।। ੨।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਫਿਰ ਆਖ ਦਲਾਈ।।
ਕਲਿ ਆਵਤਾਰੁ ਧਰੇ ਗੁਰੁ ਦਾਈ।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਕੌ ਗੁਰ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ।।
ਭਵਿਖਤ ਬਾਤਿ ਸਭੈ ਸਮਝਾਵੈ।।੯।।
ਇਕਾਦਸਿ ਗੁਰੁ ਗੁਪਤੁ ਬੈਠਾਇਓ।।
ਨਹਿ ਪ੍ਰਗਟ ਸਬਦੁ ਭੇਦੁ ਬਤਿਲਾਇਓ।।
ਦੁਆਦਸਿ ਗੁਰੁ ਭਾਨ ਦੁਤੁ ਲਵੈ।।
ਵੈਸਿ ਕੁਲਿ ਬਢੋ ਘਰ ਜਾਵੈ।।੧੦।।
ਬਾਰਵਾਂ ਜਾਂਮਾ ਜੋਤਿ ਹਮਾਰੀ।।
ਸਭਿ ਸਿਖਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਹੋਇ ਜਗ ਪ੍ਰਵਾਂਣ।।
ਗੁਰੁ ਧਰਨੀ ਲਹੋ ਸਭਿ ਜਹਾਨੁ।।੧੧।।
ਲਛਨ ਗੁਰੁ ਕੇ ਗੁਣੁ ਸਭਿ ਕਹੋ।।
ਮਹਾ ਮਲੇਛੀ ਰਾਜ ਸਭਿ ਢਾਹੋ।।
ਬਾਰਵੇ ਗੁਰੁ ਕਾ ਭੇਦੁ ਬਤਾਊਂ।।
ਸਭਿ ਸਿਖਨ ਨੀਕੇ ਸਮਝਾਊਂ।।੧੨।।
ਬਾਰਾ ਮੈਂ ਅਠਤ੍ਰਵਾ ਆਵੈ।।
ਕੌਨ ਸਬਦੁ ਮੁਖ ਮਾਹਿ ਸੁਣਾਵੈ।।
ਸੌਤਿ ਖਾਲਸੇ ਸੰਗਤਿ ਧਾਰੀ।।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਕੇ ਆਪ ਮੁਰਾਰੀ।।੧੩।।
ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪੁ ਜਪਾਵੈ।।
ਜਗ ਹੋਮ ਕੀ ਰੀਤ ਚਲਾਵੈ।।
ਜਪੈ ਜਾਪੁ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਮਾਹੀ।।
ਨਰੁ ਨਾਰੀ ਸਭਿ ਨਾਂਮੁ ਪਿਆਰੀ।।੧੪।।

ਧਰਮ ਪੂਰ ਅਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ।
ਮੜ੍ਹੀਆ ਗੋਰੁ ਮਸੀਤ ਗਿਰਾਵੈ ।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਐਸਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਏ।।
ਮਹਾਮਲੇਛ ਰਿਦੇ ਨਹੀ ਭਾਏ।।੧੫।।
ਗਊਆ ਰਛਿ ਕਰੈ ਸਿਖ ਖੇਤੀ।।
ਸਭਿ ਜਾਲੇਗੇ ਨਰੁ ਅਰੁ ਨਾਰੀ।।
ਅਤੀ ਸੀਸੀ ਖਾਲਸੇ ਦੀਨੇ।।
ਧੂਮ ਛੀਨ ਤਰਕਨਿ ਕੇ ਕੀਨੇ।।੧੬।।
ਬਾਰਾ ਸੈ ਅਠਾਸੀਂ ਆਵੈ।।
ਤਬਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਸ ਬਦੇਸ ਸਿਧਾਵੈ।।
ਸਭਿ ਸਿਖਨ ਕਾ ਦੇਖ ਬਿਚਾਰਾ।।
ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕਾ ਸਕਲਿ ਪਸਾਰਾ।।੧੭।।
ਦੋਇ ਸਾਤਿ ਬਰਿਸ ਬੀਤ ਜਬ ਜਾਵੈ।।
ਤਬਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨੇ ਦੇਸਿ ਫਿਰ ਆਵੈ।।
ਰਾਮ ਸਰਿ ਕਾ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ।।
ਅਠਿ ਤੀਰਥ ਕਾ ਧਰੈ ਧਿਆਨਾ।।੧੮।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਬੂਝੈ।।
ਮਹਾ ਮਲੇਛ ਕਦ ਆਵਨੁ ਸੂਝੈ।।
ਕਬਿ ਜਾਵੈਂਗੇ ਅਪਨੇ ਦੇਸ।। ਦੀਜੈ ਉਮਤਿ ਪੀਛੇ ਖੇਸ।।੧੯।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਹੈ।।
ਭਵਿਖਤ ਬਾਤ ਜਿਤਨੇ ਜੋ ਲਹੀ।।
ਜੋ ਪੂਛੇ ਸੋ ਦੇਹੁ ਬਤਾਈ।।
ਦੁਆਦਸਿ ਜਾਮੈ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ।।੨੦।।
ਬਾਰਵਾ ਗੁਰੁ ਸਭਿਨ ਮੈ ਸਾਰ।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਸੁਨੀਓ ਨਿਰਧਾਰ।।
ਸਭਿ ਪੂਰਨ ਕਲਾ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਬੀਨ।।
ਮੈਹਮਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮੈ ਭੀਨ।।੨੧।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਬਖਾਨਾ।।
ਧੂਮ ਸ੍ਰਿਛ ਗੁਰੁ ਰਚੇ ਮਹਾਨਾ।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰ ਉਪਕਾਰੀ।।
ਕਲ ਮੈ ਆਇਓ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰੀ।।੨੨।।

ਤਬਿ ਮੁਖ ਬਦਨ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੁ ਦੀਨੋ ।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਮੁਕਤਾ ਜੁਗਿ ਲੀਨੋ।।
ਧੰਨ ਧੰਨ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਲਾਵੇ।।
ਕਲੂਕਾਲ ਮੈ ਸਿਖ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ।।੨੩।।
ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਮੁਖ ਪਾਇ।।
ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੋ ਤੇਰੀ ਮਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇ।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਤੇਰੀ ਭਲਮਾਨੀ।।
ਸਾਧ ਸੰਤਿ ਪੂਛੈਂ ਸੁਰ ਗਿਆਨੀ।।੨੪।
ਪੂਛੈਂ ਪ੍ਰਸਨੁ ਸਿਖਨੁ ਕੇ ਕਾਜਾ।।
ਭੂਪ ਤਾਜ ਸਿਖਨ ਕੇ ਸਾਜਾ।।
ਭਵਿਖਤ ਸਾਖ ਬਹੁ ਲਗੇ ਪਿਆਰੀ।।
ਸੁੰਦ੍ਰ ਨਾਮੁ ਗੁਰੁ ਮੂਰਤ ਅਵਿਤਾਰੀ।।੨੫।।
ਬਾਹਰੀ ਮੁਤਿ ਕੋਹੀਏ ਗੁਰ ਜੋਈ।।
ਮਮਚਲ ਤੇ ਅਵਿਤਾਰਹ ਹੋਈ।।
ਪਚਾਸ ਬਰਖ ਤਨ ਤਾਹਿ ਸੁਵਾਰੇ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਮ ਜੋਤ ਬਹਿ ਧਾਰੈ।।੨੬।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬੂਝੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗਾਦੀ।।
ਸਭਿ ਇਸ ਠੌਰ ਦਿਉ ਸਮਝਾਈ।।
ਬਾਰਵੇਂ ਜਾਮੇ ਭੇਦੁ ਕਹੋ ਅਬੈ।।
ਗਿਆਨ ਰੂਪੁ ਤੁਮ ਜਾਣੋ ਸਭੈ।।੨੭।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਦਿਲ ਮੈ ਜਾਨੀ।।
ਤੇਰਾਂ ਸਦੀ ਅੰਤਿ ਬਖਾਨੋਂ।।
ਮਹਾ ਮਲੇਛ ਰਾਜ ਤਿਸ ਜਾਨੋਂ।।੨੮।।
ਸੁਮੰਦ੍ਰ ਟਾਪੂ ਈਸੋ ਸੁਤ ਕਹੀਯੇ।।
ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਤਾਸੁ ਕਾ ਲਹੀਯੇ।।
ਬਾਰਵਾਂ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਦੇਸ ਸਧਾਵੈ।।
ਸਿਖ ਸੰਤ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁ ਪਾਵੈ।।੨੯।।
ਅਖੰਡੁ ਪਾਠ ਗੁਪਤ ਸਿਉ ਕਰੈ।।
ਹੋਮ ਜਗ ਵਿਧਨ ਪ੍ਰ ਧਰੈ।।
ਬੀਹਤੁ ਦਿਵਸ ਬੀਤੇ ਇਸ ਰੀਤਾ।।

ਭ੍ਰਸਟ ਲੋਗ ਸੰਚਿਤੋ ਕੀਤਾ।।੩੦।।
ਇਨਕੋ ਨਾਸ ਨ ਭੈਉ ਸੋ ਤੋ ਨਾਹੀ।।
ਦਿਨ ਦਿਨ ਘਟਤੇ ਸਿਖਨ ਜਾਹੀ।।
ਮਿਟੈ ਮਿਨਕਾ ਭੋਗੁ ਗਰਿਮਾ।
ਨਹਿ ਚਪੇ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਹੋਇ ਪੰਗਾ।।੩੧।।
ਤਿਨਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਸਤਿ ਦਿਖਲਾਵੈ ।
ਮਹਾਮਲੇਛ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਲਿਆਵੈ।।
ਐਸੇ ਸਾਕਤਿ ਕੁਕ੍ਰਮ ਕਮਾਵੈ।।
ਤਾਤ ਆਗੀ ਨਰਕ ਮੈ ਪਾਵੈ।।੩੨।।
ਇਨ ਨੇ ਸਦਾ ਪਾਪਿ ਅਨਿਸਤੋ।।
ਅੰਧ ਘੋਰੁ ਨਰਕ ਮੈ ਪਰੈ ।
ਮਾਹਾ ਘੋਰੁ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ।।
ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਤਾਹਾ ਸਿਧਾਰੇ।।੩੩।।
ਮਾਰਉ ਫੇਰ ਮਰੇ ਤੇ ਨਾਹੀ।।
ਸੰਹਤ ਜੀਵ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਜਾਹੀ।।
ਤੋੜਿ ਤੋੜਿ ਤਨਿ ਖਾਵੈ ਮਾਸ।।
ਨਾਗਿ ਸਮਾਨ ਦੇਹੀ ਬਹੁ ਸਾਸਿ।।੩੪।।
ਮੁਖੁ ਸੂਈ ਦੇਹ ਹਸਿਤੁ ਸਮਾਨਾ।।
ਚਰਾਲੀ ਗਪੜ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਾਲਾ।।
ਭਾਂਤੈ ਮੁਖ ਹੀ ਕੌ ਕਰਿ ਤ੍ਰਸੈ।।
ਨੈਨ ਨੈਨ ਦੁਖੁ ਵਾ ਕੋ ਖਾਸੈ।।੩੫।।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੀਖਨ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਭਾਰੀ।।
ਤਾਂ ਕੋ ਡਾਰੋਂ ਮੂਲ ਉਖਾਰੀ।।
ਹਰਨਾਖਸ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦੁਖਾਇਆ ।
ਜਗ ਜਾਨੇ ਜੋ ਅਸਰੁ ਖਪਾਇਆ।।੩੬।।
ਕੰਸ ਆਦ ਬਹੁ ਅਸਰ ਸੰਘਾਰੇ।।
ਉਗਰ ਸੈਨ ਬਸਿ ਦੇਉ ਉਭਾਰੇ।।
ਐਸੇ ਸੀਖਨ ਕੋ ਲਏ ਬਚਾਈ।।
ਮਸਲੇਮ ਸੋ ਪੂਰਬ ਲੜਾਈ।।੩੭।।
ਆਗੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਖਿਨ ਕਹੀਏ।।
ਹਮਰੀ ਸਾਖ ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਲਈਏ।।

ਸਭ ਵਰਤੰਤੁ ਤੁਰੈ ਸਾਝਾਵੈ।।
ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਸ ਫਿਰ ਆਵੈਂ।।
ਸਭ ਸਿਖਨ ਕੋ ਕਹੁ ਅੰਦੇਸ ਆਵੈ।।੩੮।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੋ ਗਾਥਾ ਗਾਈ।।
ਸੋ ਮੁਨੋ ਔਰੁ ਕਹੋ ਸਮਝਾਈ।।
ਪਾਂਚ ਬਰਸ ਜਬਿ ਜਾਵੈ ਬੀਤ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਐਸੀ ਕੀਨੀ ਰੀਤ।।੩੯।।
ਲਖ ਦੀਰਗ ਦੋ ਭ੍ਰਾਤਿ ਪਛਾਨੋ।।
ਰਾਮ ਲਛਮਨ ਤ੍ਰੇਤੈ ਮੈ ਜਾਨੋ।
ਸਤਿਗੁਰ ਆਠੇ ਮੁਖੋਂ ਅਲਾਏ।।
ਹਮਰੀ ਜੋਤ ਭਰਾਤ ਮੈ ਜਾਏ।।
ਊਹੋ ਸਧਿਦੂ ਕਹੋ ਉਪਦੇਸਾ।।੪੦।।
ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਜਾਨੋ ਲਖ ਬੀਰ।।
ਏਕ ਜੋਤਿ ਦੋਇ ਰਹੇ ਸਰੀਰ।।
ਸੋ ਮੇ ਕਉ ਹੈ ਬਡੇ ਪਿਆਰੇ।।
ਐਸੇ ਦਸਿਮ ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਬੈਠਿ ਉਚਾਰੇ।।੪੧।।
ਹਮਨੁ ਅਪੰਙੁ ਪਾਠਿ ਜਪੁ ਧਾਰੀ।
ਜੋ ਜੋ ਸਿਖ ਹੀ ਮਹਿ ਪਿਆਰੇ।।
ਝਾਈ ਲਖ ਪਾਠੁ ਹੋਇ ਜਾਵੈ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਣੇ ਦੇਸਿ ਫ੍ਰਿਆਵੈ।।੪੨।।
ਨਾਕੁ ਬੋਹਤੇ ਸਾਲ ਬਿਤਾਵੈ।।
ਜਲ ਥਲ ਬੋਹਤੇ ਨਾਮ ਧਿਆਵੈ।।
ਦੇਸ ਬਦੇਸੁ ਦੇਵੇ ਗੁਰ ਨਾਮੁ।।
ਸਤਾਲ ਜੀਆਂ ਕੇ ਸੌਰੇ ਕਾਮੁ।।੪੩।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਮੁ ਜਪਾਏ ਆਪੁ।।
ਰੰਗੂਨ ਦੇਸ ਦੇ ਨਾਸੇ ਪਾਪੁ।
ਜੀਆ ਜੰਤੁ ਕੇਤੜੇ ਗੁਰੁ ਤਾਰੇ।।
ਜਾਂਹਾਂ ਜਾਂਹਾ ਗੁਰੁ ਚਰਨ ਸਧਾਰੇ। ੪੪ । ਦੋਹਰਾ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਗਤਿ ਸਿਖ ਹੋਇ ਬਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੋ ਨਾਮੁ।
ਜਾਹਿ ਮੁਲਖ ਆਰੂਸ ਕੇ ਕਰਦਾ ਸਹਲੇ ਕਾਮੁ। ੪੫ । ਚੌਪਈ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਐਸਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਓ।।

ਏਕ ਸੁਪਨ ਆਰੂਸ ਕੋ ਆਇਓ।।
ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਗੁਰੁ ਅਵਿਤਾਰੀ।।
ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਕੀ ਦਿਰਸਟ ਦਿਖਾਰੀ।।੪੬।।
ਚਮਤਕਾਰ ਅਨੂਪੁ ਦਖਾਵੈ।।
ਮੂਲ ਬਾਤ ਸਭ ਕਹਿ ਸਮਝਾਵੈ।।
ਤਾਂ ਦਿਨ ਬਿਸਨ ਸਿੰਘ ਭੀ ਜਾਹੀ।।
ਗੁਰੁ ਕੀ ਬਾਤ ਲਖੈ ਮਨ ਮਾਹੀ।।੪੭।।
ਬਿਸਨ ਸਿੰਘ ਅਰੂਸ ਕੋ ਕਹੈ।।
ਹਮਿ ਕੋ ਦੁਖੁ ਮਹਾਂਮਲੇਛ ਕਾ ਰਹੈ।।
ਹਮਰਾ ਰਾਜੁ ਸਾਰਾ ਮਲੇਛਿ ਨੇ ਲੀਆ।।
ਬਡਾ ਦੁਖੀ ਸਿਖਨ ਕੋ ਕੀਆ।।੪੮।।
ਹਮ ਕੋ ਲੈ ਦੇਹੋਂ ਰੁਛ ਕਹੋ ਉਪਾਇ।।
ਸੁਪਨ ਕੀ ਬਾਤ ਗਈ ਮਨ ਭਾਇ।।
ਰੂੰਮ ਸਾਹਿ ਕੋ ਭੇਜੇ ਪਾਤੀ।।
ਰਸਤਾ ਬੰਦ ਕਰੋ ਅਫੇਗਾਤੀ।।੪੯।।
ਰੂੰਮ ਅਰੂਸ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੈ।।
ਪਾਤੀ ਆਵਾਗਉਨ ਪਛਾਨੈ।।
ਵਜੀਰ ਮੁਸਦੀ ਸਭਿ ਬੁਲਾਏ।।
ਏਹੁ ਬਤ ਨਹੀ ਮੈ ਦਿਨ ਕੋ ਭਾਏ।।੫੦।।
ਮਲੇਨ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹਮਰਾ ਵੈਰੁ।।
ਤੁਮ ਨਹੀ ਪਾਉ ਦੇਸਨ ਪੈਰੁ।
ਪਾਤੀ ਪੀਛੇ ਕੋ ਦਲ ਆਈ।
ਜਬ ਸੇਵਕ ਕੋ ਤਬੈ ਦਖਾਈ।।੫੧।। ਚੌਪਈ।।
ਬਾਦਸਾਹ ਕਉ ਲਗੀ ਕ੍ਰੋਪੁ।।
ਕਰੈ ਹੜਾਏ ਫੌਜਾ ਸੋਧੁ।।
ਰੂੰਮ ਹਾਰ ਜੀਤ ਅਰੂਸਾ।।
ਲਏ ਦੇਸ ਮੁਲਖ ਸਭਿ ਖੂਸਾ।।੫੨।।
ਘਹੋੜੁ ਕਰੈ ਪੰਜ ਖਿਪ੍ਰ ਧਾਈ।।
ਸੈਲ ਦੇਸ ਮੈ ਹੋਇ ਲੜਾਈ।।
ਬੋਹਤੇ ਜੰਗ ਹੋਇਗੇ ਸੈਨਾ।।
ਤਾਂਮੁ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਜਗ ਮੈਂ ਚੈਨਾ।।੫੩।।

੧੩੦੩ ਤੇਰਾਂ ਮੈ ਤੀਨ ਜਬ ਆਵੈ।।
ਅਰੂਸ ਮਦ੍ਰ ਦੇਸ ਪ੍ਰ ਧਾਵੈ।।
ਜਬ ਹੋਇਗੋ ਲੈਪੁਰੁ ਮਾਹੀਂ।।
ਮਦ੍ਰ ਦੇਸ ਮੈਂ ਢੂੰਢਿ ਪਚਾਹੀਂ।।੫੪।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਦਿਰ ਆਇ ਸੰਭਾਲੈ।।
ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਅਪਨੇ ਕੋ ਪਾਲੈ।।
ਏਕ ਬ੍ਰਸ ਜੀਤੇ ਮਖਿ ਰਾਜਾ।।
ਦੇ ਰਾਜ ਸਿਖਨ ਕਉ ਸਾਜਾ।।੫੫।।
ਪੈਹਲੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋਤ ਜੋ ਆਈ।।
ਛੋਟੇ ਭਰਾਤਾ ਸਾਹਿ ਸੁਆਈ।।
ਮਾਹਾਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋਵੈ ਗੋ ਤਾਹਾ।।
ਲਖਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬੈਠੇਗੋ ਜਾਹਾਂ।।੫੬।।
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਉਹੁ ਦੋਨੋ ਭੈਈਆ।।
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤਿ ਬਲਬੀਰ ਪਨੈਈਆ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੇ ਭਇਉ ਖਾਲਸਾ ਰੂਪ।।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਬੁਲਾਇਕੈ ਰਾਜਨ ਕੀਓ ਅਨੂਪ।।੫੭।।
ਸਭਿ ਲੋਗਨ ਕੋ ਸੁਖ ਭਇਉ ਦੇਖ ਖਾਲਸੇ ਰਾਜੁ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਲਿਓ ਮਲੇਛਨ ਸਾਜੁ।।
ਖੇਮਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈ ਖਾਲਸਾ ਮਿਲੈ ਸਭਿ ਆਇ।।
ਸਭਿ ਸਿਖਨ ਕੋ ਸੁਖ ਭੇਇਓ ਦੁਰਗਾ ਤੇ ਵਰੋ ਪਾਇ।।੫੮।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਾਇਕ ਸਾਜਿ ਕੇ ਮੇਟ੍ਰ ਸਕਲਿ ਖਲਿ ਜਾਂਹਿ।।
ਉਪਏ ਸਭਿ ਕਹਿ ਸਤੇ ਤਜੀ ਅਧਰਮ ਕੀ ਕਾਂਹਿ।।
ਪੰਹਲੇ ਜੀਤੇ ਪੂਰਬ ਕੋ ਸਭਿ ਦੇਸੋਂ।।
ਮਹਾ ਤੇਜ ਖਾਲਸਾ ਸਭਿ ਪ੍ਰਗਾਸੇ।।੫੯।।
ਦਖਣ ਪਛਮ ਜੀਤੇ ਦਾਖ੍ਰ।।
ਮਛਿ ਰਹੂ ਸੰਸਾਰੀ ਸਾਧੂ।।
ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਨਿਵਾਵੈ ਮਾਥਿ।।
ਸਭਿ ਸਿਖਨ ਕੇ ਸਿਰ ਪ੍ਰ ਹਾਥਿ।।੬੦।।
ਜੋ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ਬਾਤੁ।।
ਤਬੀ ਗਵਾਵੈ ਅਪਣਾ ਗਾਤੁ।।
ਤਬੀ ਤੁਰਕ ਆਦਿ ਬਹੋ ਮਾਰੇ।।

ਅਟਾਲ ਅਕਾਲ ਸਭੇ ਲੋਕ ਪੁਕਾਰੈ।।੬੧।। ਦੋਹਰਾ।।
ਰਾਜੁ ਕਰੈਗਾ ਖਾਲਸਾ ਆਕੀ ਰਹੇ ਨ ਕੋਇ ।
ਖੁਆਰ ਹੋਇ ਸਭ ਮਿਲੈਂਗੇ ਬਚੇ ਸਰਨ ਜੋ ਹੋਇ।।੬੨।।
ਬਾਵਾ ਸੈਂ ਤ੍ਰਿਆਨਵਾ ਆਵੈ।।
ਏਹੁ ਭੂਮਿਦਰੁ ਸਭ ਤੇਰਾ ਸੇ ਕੈ ਸਾਹ ਸੰਮਾਏਂ।।
ਤੇਰਾ ਸਦੀ ਬੀਤ ਫਿਰ ਜਾਈ।।
ਏਹੁ ਲੀਲਾ ਗੁਰੁ ਆਪ ਦਖਾਈ।।੬੩।
ਸਪੰਨਦ ਸਦੀ ਹੋ ਜਾਵੈ ਪੂਰੀ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਵੈ ਰਾਜ ਹਜੂਰੀ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈਂ ਦਾਸਨ ਕਾ ਦਾਸ।।
ਸਦਾ ਰਹੋ ਚਰਨਨ ਕੇ ਪਾਸ।।੬੪।
ਸਾਖੀ ਲਿਖੀ ਜੁਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨਾਂਮਧਾਰੀਏ।।
ਭੂਲ ਚੂਕ ਬਖਸਿਣੀ।।੧੯੩੫ ਫਗਣੈ।।੧੧ ਕੁਜਰਾਵਾਲੇ।।ਚੌਪਈ।।
ਸੰਮਤ ਸਤ੍ਰੈ ਸਹੰਸ ਭਣਿਜੈ।।
ਬੰਗ ਤੀਨ ਗੰਗ ਬਰਖ ਗਣਿਜੈ ।
ਮਾਹਮਾਗ ਭੂਲ ਅਧਿਕ ਸੁਚੀਨੈ।।
ਜਗਤ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਜ ਕੀਨੈ।।੪੪।

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਪਾਤਸਾਹੀ। ੧੦।
ਵਰਤਾਵਾ ਵਰਤੇ ਜਗ ਕੇ ਜਨ ਤੂਨੋਂ ਸਿਖ ਚਿਤਲਾਇ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੈਸੀ ਭਾਵਸੀ ਤੈਸੀ ਚਲਸੀ ਦਾਇ।।
ਇਕ ਬੇਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਹਾ ਸਭ ਦਿਵਾਨ ਚਉਫੇਰ।।
ਬੋਲੇ ਦੇਖ ਕਟ ਖਾਲਸੇ ਪੇ ਗਜੇ ਢਿਗ ਘੇਰ।।
ਤਬ ਉਨ ਬੰਟ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜਗਪਾਲ ਆਇਆ।।
ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਜਮਪੁਤ ਬੀ ਥਾ।।
ਤਾ ਦਾਹਾ ਕੋ ਪੂਛਾ ਸਾਮ ਸਿੰਘ ਨੈ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਖਲਸਾ ਕੋਣ।।
ਅਤਿ ਵੈਰੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲੋਂ ਬਹੁਤੇ।।
ਕੈਸੇ ਰਾਜੁ ਕਰੇਗਾ।। ਤਾ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਪਾਤਸਾਹੀ।।੧੦।।
ਖਾਇ ਗੋ ਖਰਚ ਲੇਇਗੋ ਲਾਲ।
ਸਕੇਗੋ ਜੁਧ ਮਾਰ ਕਰੇਗੋ ਨਿਹਾਲ।।
ਖਾਰੀ ਲਗ ਲਛਮੀ ਦੇਸਟ ਸਵਾਰੀ ਆਨ ਸਾਹ।।
ਖੜੇ ਲੜੇ ਸੰਗਰਾਮ ਮੈ ਖਲਕ ਕਰੈਗੇ ਪਾਰ।।
ਖਾਂਡ ਖਾਇ ਲਸਕਰ ਪਰੈ ਕਰੈ ਸਾਰ ਕਾ ਮੇਲੁ।।
ਤਬੈ ਖਾਲਸਾ ਜਗੇਗਾ ਜਾਨੈ ਭਾਰਥ ਖੇਲ।।੩।।
ਖੰਜਰੀ ਲੰਕੇਗਾ ਮੈ ਸਾਹ ਸੰਗਾਣੇ ਸਾਝ।।
ਸੁੰਨ ਧਿਆਨ ਗੁਨ ਗਿਆਨ ਮੈ ਕਰੇ ਖਾਲਸਾ ਸਾਂਝ।।੪।।
ਸੁਨ ਲਲਾੜ੍ਹਿਆ ਖੋਹਵੇ ਉਨੌਂ ਜੋ ਪਦਾਸ।
ਸੰਬਤ ਇਤ ਵੈ ਖਾਲਸਾ ਮਾਲਕ ਹੋਇ ਖਿਰ੍ਹੰਸਤ।।੫।।
ਕਾਦਰ ਲਾਦਰ ਜਾਂਗਰੇ ਵੀਰ ਕਰੇਗੇ ਰਾਜ।।
ਦੇਲੀ ਟਿਕੈ ਰਾਜ ਸੰਖ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਖਸੰ ਸਾਜ।।੬।।
ਨੈ ਨੈ ਨਾਗਾ ਮਿਲ ਮੇਦਨੀ ਮੁੰਡਿਤ ਤੋਰੇ ਸੀਮ।।
ਕਲ ਇਹ ਭਾਰਥ ਹੋਇਗੋ ਤਬ ਪਲ ਖਾਲਕ ਖੀਸ।।੭।।
ਏਕ ਜੁਨਕੂ ਮਾਗਧੀ ਕਰਵ ਬਿਲਸੰ ਰਾਜਾ।
ਇਕ ਪੰਜ ਪਰ ਸੁੰਨ ਦੋਇ ਨੰਦ ਭੂਮ ਪਤਿ ਭਾਜ।।੮।।
ਫਿਰ ਸੌਰਜ ਮੋਰਜ ਤੁਰਜ ਮੁਗਲ ਪਠਾਣ ਤੇਜ।।
ਚਾਰ ਸੁੰਨ ਆਗ੍ਹਾ ਊਪਰ ਰਹੇ ਖਾਲਸਾ ਰੇਜ।।੯।।
ਪਾਂਚ ਸੁੰਨ ਆਗਾਮ ਦੋਇ ਕਲਾ ਉਪਾਹੇ ਰਾਜ।।
ਮੀਤ ਭੀਤ ਤੂਟਨਿ ਕੁਹ ਮੈ ਕਲ ਮੇ ਸਾਜ।।੧੦।

ਏਨ ਉਰ ਦਿਪ ਦਛਣੀ ਗੌਰ ਮੌਨ ਪੁਨਿ ਫਿਹੰਗਾ।।
ਜਗੋ ਖਾਲਸਾ ਦਿਲੀਪ ਸਿੰਘ ਤੌ ਸੁਮ ਨਹਾਂ ਨਰਿੰਦ।।੧੧।।
ਮਾਲਵ ਕੈਰਵ ਨਾਂਗਲੀ ਮਾਝਾ ਪਰਬਤ ਅਟਕ।।
ਕਸਮੀਰੀਰਿ ਹੰਸ ਪੁਤ ਮਲਕ ਪੁਰੇ ਮੈ ਸਟਕ।।੧੨।।
ਪਮੌਰ ਜਲਾਲਾਂ ਕਾਬਲੀ ਲੋਵੇਤੋ ਮਉ ਕੇਨ।।
ਭਵੇ ਖਾਲਸਾ ਗਿੰਧ ਦੂਰ ਦਿਲੀ ਕੇ ਗਰ ਭ੍ਰੇਸ।।੧੩।।
ਤੇਤਾ ਟੂਪ ਸਭ ਛਪੈ ਮੈ ਦਿਲੀਪ ਸਿੰਘ ਨਉਰੰਗ।।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ ਘਰ ਲੋਹੇ ਲੋਹ ਭੁਜੰਗਾ।੧੪।।
ਕੋਊ ਦਿਨ ਖਏ ਸਹੀ ਲਹੁ ਪੁਰੁ ਕ ਇਕ ਸਮੀਰ।।
ਮਾਧੋਗਾਂ ਸੋ ਖਾਲਸਾ ਹੋਇ ਮਾ ਦਸਤੰਗੀਰ।।੧੫।।
ਖਾਲਸਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸੇ ਕਾ।।
ਤਾ ਸਿਖਾਂ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ।
ਅਤੇ ਪੁਛਿਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਤਬ ਹੋਇਗਾ।।
ਬਹੁਤ ਹੂਆ ਖਾਲਸੇ ਮੈ ਹੰ ਅਵਤ ਹੋਗਾ।।
ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।।

ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰ ਦੇਖਣ ਲਗੇ।।ਤਾ ਸਿਖਾ ਸਰਬਤ੍ਰ ਖਾਲਸੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ।।ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਭਾਣਾ ਵਰਤਾਰਾ ਸਮਝਾਇਓ ਕਹੀਏ ਤੇਰਾ ਪੰਥ ਸੁਣੈ ਹਾਣ ਲਾਭਿ ਕੀ ਕਥਾ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇਗੀ।।ਤਾ ਵਾਕ ਸ੍ਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ।।੧੦।।

ਕਹਿਆ ਲਖ ਚਾਰ ਕਲਿਜੁਗ ਚਲੈ ਖਤੀ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਮੂਲ।।
ਜਾ ਕਲਿ ਮੈ ਸਾਧੂ ਅਧਿਕ ਮਿਟੈ ਜੁਧਨ ਕਾ ਮੂਲ।।
ਸੁਨੀ ਭਵਿਖਤ ਸੰਹਿਤਾ ਗੁਪਤ ਬਿਜਾਸ ਰਿਖ ਵਾਣ।।
ਕੁਛ ਅਨਭਵ ਫਿਰ ਕਹੋਗਾ।।
ਗੁਰੁਨਾਨਕ ਮਖ ਬਾਕ।।
ਚਾਰ ਬਰਨ ਦੋਇ ਲਖ ਹਤ ਏਕ ਲਾਖ ਆਸ੍ਰਮ।।
ਆਪੇ ਨਾਟੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਦ ਪਾਪ ਏਹ ਸਰਮ।।
ਦੋਇ ਸਹੰਸ੍ਰ ਬਾਲਕ ਕਟੈ ਦੋਇ ਕਟੈ ਮਿਲ ਮੂੜ।।
ਦਸ ਹਜਾਰ ਮੇਲੇ ਕਟੈ ਪਾਂਚ ਗਲੇ ਛੁਟ ਧੂੜ।।
ਆਗੇ ਰਹੇ ਸੋ ਭੋਗ। ਭਰ ਕਲਿ ਮੈ ਕਲਿਕੀ ਹੋਇ।।
ਦਹਨ ਅਗ੍ਰਾ ਕੋ ਛੋਡ ਜਿਤ ਪਾਪੰਡੀ ਘਰ ਸੋਇ।।
ਕਲ ਦਰਸਨ ਕੇ ਕਾਰਨੇ ਊਨੇ ਪ੍ਰਾਤਿ ਇਕ ਵਰਖ।।
ਨਗਰ ਦੂਰ ਹੋਇ ਦੇਖੀਏ ਤਬੈ ਦਰਸਾਵੈ ਸਰਖ।।
ਨਗਨ ਸਿਸਨ ਧਾਤ ਲਵ ਪੂਕਰ ਮੈ ਭੋਜਨ ਖਾਇ।।
ਨੀਲ ਵਸਨ ਬੋਲੀ ਹਸੈ ਦੇਖੈ ਸੋਲੇ ਨਾਇ।।੬।।
ਦਰਸਨ ਤੇ ਪਾਤਕ ਗਏ ਮਿਟੀ ਸੰਕਲ ਬਦੇਹ।।
ਜੋ ਬੋਲੇ ਸੋ ਵਾਕ ਉਠ ਖਿਤਦਤ ਪੂਰਨ ਲੇਹ।।੭।।
ਏਕ ਹਜਾਰ ਮਾਦਧ ਮਧੁ ਕੈਤਵ ਭੋਗੀ ਰਾਜ।।
ਮਾਰਧ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਾਹ ਕਹਕੰ ਨਹੀ ਲੇਟੇ ਸਾਜ।।੮।।
ਪੰਦਰਾ ਸੌ ਬੀਤੇ ਜਬੈ ਨੰਦ ਭੂਪ ਹੁਇ ਭੂਮ।।
ਸੂਦਰ ਕਰੈ ਵਰਣ ਕੌ ਪਰਸਰਾਮ ਸਮ ਭੂਮਾ।।੯।।
ਰਾਜਪੂਤ ਦਾਸੀ ਸੁਵਨ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਗਤ ਤਿਹ ਪੰਚ।।
ਪਾਚ ਸੌ ਪੁਨਿ ਭੋਗ ਹੁਇ ਸੌਰਜ ਕੇਰਾ ਸਾਮ।।੧੦।।
ਪਾਂਚ ਸੌ ਪੁਨਿ ਸੋਰਜੋ ਸੌਰਜ ਸਾਢੇ ਤੀਨ।।
ਤ੍ਰਹ ਸਾਤ ਸੌ ਮੁਗਲ ਸਭ ਹੋਇ ਪਠਾਣ ਮੀਨ। ੧੧ ।
ਮਉਨੇ ਸੋਝ ਪਰ ਨਾਮ ਕਰ ਫਿਰ ਹੋਏ ਮੁਗਲਨ ਰਾਜ।।
ਪਉਨ ਛੋਅ ਸੈ ਭੋਗਤੇ ਹੋਨ ਤੋਰਕੀ ਖਾਜ।।੧੨।।
ਤਿਸ ਚਾਰ ਹਜਾਰ ਪਚੀਸ ਵਰਸ ਬੀਤੇ ਉਪਜੇ ਰੰਗ।।

ਮਹੀ ਮੁਗਲ ਫਿਰ ਉਦੇ ਹੋਇ ਪਾਚ ਸੌ ਸੁਖ ਸੰਗ।।੧੩।।
ਉਨਾ ਭੁਜੰਗੀ ਮੂਲ ਜਿਉ ਕਾਲੀ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ।।
ਤੁਰਕ ਮਹੰਮਦ ਤੁਰਕ ਘਰ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮਾਰੇ ਸਾਲ।।੧੪।।
ਗੰਗਾ ਜਾਂ ਲਗਾ ਧਰਨ ਧਰਿ ਤਾ ਲਗਾ ਤੁਰਕਨ ਖੀਜ।।
ਇਹੀ ਸਾਲ ਮੈ ਮੇਲ ਨ੍ਰਿਪ ਭੇਰੀ ਰਾਜ ਦਵੇਜ।।੧੫।।
ਨੈਪਾਲੀ ਕਾ ਰਾਜ ਸੂਰਜ ਕ੍ਰਿਨਾ ਕਾਟੇ ਗੁਰੰਡ।।
ਮੈਨੀ ਗੌਰਲ ਮੇਲ ਕਰ ਹੋਇ ਫਿਰੰਗੀ ਝੰਡ।।੧੬।।
ਇਕ੍ਰਮਹਾ ਇਨ ਆਠ ਦਸ ਸਤ ਧੀਤੇ ਜਬ ਸਿਧ ।
ਦਿਸਾ ਨਾਥ ਬੀਤੇ ਸੁਭਿਖ ਅਸ ਅਸਟਾ ਦਸ ਦੁਰ ਭਿਖ।।੧੭।।
ਤੇਜ ਮੌਨੀਆ ਸਾਤ ਪਰ ਦੋ ਪਰੇ ਗੌਲ ਸਹੂਰ।।
ਮਾਹਾ ਦੁਰ ਭਿਖ ਹੋਇ ਨਾਗ ਨ੍ਰਿਪ ਭੂਲੇ ਫਿਰੰਗੀ ਦੂਰ।।
ਘਰ ਘਰ ਉਠੇ ਉਦੋਗ ਜਬ ਉਨੀਸਵ ਕੇ ਸਾਲ।।
ਮਾਰ ਚੂਹੜੀ ਕਰੇਂਗੇ ਤਬੇ ਖਾਲਸਾ ਚਾਲ।।
ਉਦੇ ਸੰਘ ਤਨ ਗੁਰੂ ਹਿਤ ਜਗੇ ਦੀਪ ਸਮ ਦੀਪ।।
ਈਸ ਮੂਸ ਹਿੰਦੂ ਖਲਕ ਪੀਨ ਦਿਖਾਵੈ ਦੀਪ।।
ਘਰ ਘਰ ਉਜੜੇ ਘਰ ਘਰ ਵਸੈ ਘਰ ਘਰ ਹੋਵੈ ਨਰ।।
ਘਰ ਘਰ ਪੂਜਾ ਘਰ ਘਰ ਮਤ ਘਰ ਘਰ ਹੋਇ ਮਰ ਸਾਰ।।
ਮਲੇਛ ਹੋਵੈ ਤਿਸਤੇ ਪਰੈ ਤੀਨ ਸੈ ਬੀਤੇ ਬਰਖ।।
ਸਾਗਰ ਦੋ ਨਾਗਰ ਨਹੀ ਖਿਤੈ ਸਹੰਸ੍ਰ ਬਰਖ।।
ਮਹਾ ਮਲੇਛੀ ਫਿਰ ਹੋਵੈ ਸਭੀ ਮਲੇਛ ਬੇਹਾਲ।।
ਜੋਇ ਜੋਰ ਕੀ ਰਾਜ ਬਲ ਬੀਤੇ ਕਲੂ ਆਇ ਸਾਹਾ।।੨੩।।
ਸਹੰਸ੍ਰ ਅਠਤੰ ਕਲੂ ਗਤਿ ਹਰਿ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰੁ।।
ਤਾ ਦਿਨ ਰਾਮ ਭੀ ਆਵਸੀ ਹੋਇ ਅਸਵ ਅਸਵਾਰ।।੨੪।।
ਮਰਣਾ ਮਾਰਣ ਮਾਰ ਮਹ ਗਲਤਾ ਗਲ ਗਲ ਗੀਤ।।
ਸਰਬ ਖਾਲਸਾ ਤਿਆਗ ਤਨ ਤਾ ਲਗ ਨਹੀਦਨ ਦੀਤ ।
ਅਕਾਲ ਨਗਰ ਇੰਹਕਲੇਕ ਅਬ ਫਿਰ ਜਾਵੈ ਕਰ ਚੈਨ।।
ਜਾ ਬਿਧ ਬੀਤੇ ਖਾਲਸਾ ਮਾਇਆ ਸੁਪਨਾ ਸੈਨ। ੨੬ ।
ਰਾਮਦਾਸ ਕੁਲ ਰਾਮ ਕੌਰ ਰਤਨ ਉਕਤੀ ਕਹਿ ਚੁਪ।।
ਕਹਤੇ ਲਗੀ ਸਮਾਧ ਪਦ ਲਈ ਮੁਕਤਿ ਗਤ ਗੁਪ।।੨੭।।
ਪਢੈ ਗੁਨੈ ਕਲਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕਲਿਜੁਗ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸ।।
ਪਾਪ ਤਜੀ ਪਰਜੀ ਸਹੀ ਪੰਥ ਸਿਖ ਕੀ ਆਸ ।੨੯।।ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ।੪।।

ਏਕ ਘਾਟ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਬੈਠੇ ਅਚਲ ਸਮਾਧ।।
ਤਬੈ ਖਾਲਸਾ ਸੋਂ ਕਹਾ ਕਲ ਮੈਂ ਮਮ ਦ੍ਰਿੜ ਬਾਧ।।
ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਹਮ ਅਵਤਰੈ ਆਨੇ ਭਗਤਨ ਕਾਜ।।
ਰਹਨੀ ਰਹੈ ਸੋ ਖਾਲਸਾ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤਾਜ।।
ਸਿਖਨ ਪੂਛਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਂ ਰਹਨੀ ਕੋ ਬਿਰਤੰਤੁ।।
ਕਿਸ ਕੋ ਦੇਨਾ ਕਿ ਮਤ ਹੈ ਕੈਸੇ ਵਰਤੇ ਸੰਤ।।
ਗੁਰੁ ਕਹੈਂ ਸੁਨ ਖਾਲਸਾ ਕੇਸ ਪਾਹਲੋ ਮਕਤਿ।।
ਤੇ ਖੰਡਾ ਪਾਹਿਲ ਭਲੀ ਕੈ ਚਰਨਨਿ ਕੀ ਜੁਗਤਿ।।
ਧਰੈ ਕੇਸ ਪਾਹਿਲ ਬਿਨਾ ਭੇਖੀ ਮੂੜ ਸਿਖ।।
ਮੇਰਾ ਦਰਸਨ ਨਾਹਿ ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਤਿਆਗੇ ਭਿਖ।।
ਇਕ ਮਜਬ ਤਹਨਾ ਭਲਾ ਦੋ ਮੇਂ ਰਹੇ ਨ ਕੋਇ।।
ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਕਹਾਇ ਕੇ ਭਰਮੇ ਪਾਪੀ ਸੋਇ।।
ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ।ਗ। ਸਿਖ ਕੇ ਸਹਜੀ ਰਹਨੀ ਖੰਡ।।
ਯਾ ਤੇ ਕੇਸੀ ਹੋਇ ਸਿਖ ਤੀਨੋ ਨਿਹੰਡ।।੭।।
ਏਕ ਸੁਕੇਸੀ ਜਾਨੀਏ ਦੂਜਾ ਕਹੋ ਉਪਕੇਸ।।
ਵਿਕੇਸੀ ਪੁੱਛੀ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਸ।।੮।।
ਹਿਤ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੂ ਕਾ । ਚੌਪਈ ।।
ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਜ ਰਹਤ ਰਹਾਵੈ।।
ਪਹਰ ਰਾਤ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਵੈ।।
ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਕੀ ਅਵਰ ਨ ਪਾਠ।।
ਪੜੈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਤਿਆਗੇ ਠਾਠ।।
ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਗੁਰ ਵਾਕ ਕੇ ਧਾਰੇ।।
ਅਵਰ ਖਿਆਪ ਸਭ ਸਗਰੀ ਟਾਰੇ।।
ਅਰਬੀ ਫਾਰਸੀ ਅਵਰ ਨ ਪੜੇ।।
ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨੌਕਰੀ ਨਹੂ ਕਰੇ।।
ਤੁਰਕ ਕੋ ਮਾਥਾ ਕਬੂ ਨਾ ਝੁਕਾਇ।।
ਤੁਰਕ ਸੰਗ ਬੈਠੇ ਨਾ ਖਾਇ।।
ਲੋਭੀ ਠਗਰੇ ਨਾਹੀ ਮੀਤ।।
ਸਿਖ ਪਹਾੜ ਕਰੇ ਨ ਪ੍ਰੀਤ।।
ਚਾਰ ਬਰਨ ਸੰਗ ਬਰਤੇ ਐਸੇ।।

ਸੁਨੋ ਸਿਖ ਮਮ ਬਚਨ ਹੈ ਜੈਸੇ।।
ਬ੍ਰਾਮਨ ਹਰਨ ਪਟਲੀ ਹੋਵੈ।।
ਅਥਵਾ ਸਹਜੀ ਸਿਖੀ ਹੋਵੈ।।
ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਆਨ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀ।।
ਭੇਖੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾਨ ਨਾ ਛਾਜੀ।।
ਬ੍ਰਾਹਮ ਲੋਭੀ ਦੂਰ ਤਿਆਗੀ।।
ਮੇਰਾ ਸੋਇ ਜੋ ਦੁਖ ਨਹਿ ਲਾਗੀ।
ਸਰਵਰੀ ਨਰਤੇ ਧੂਹਮ ਤਿਆਗੇ।
ਆਡਾ ਟੀਕੇ ਮੁਖ ਨ ਲਾਗੀ।।
ਬ੍ਰਾਹਮ ਜੋ ਕੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰੈ।।
ਸੋ ਪਾਪੀ ਦੋਜਕ ਜਾਇ ਸੋ ਪਰੈ।।
ਮੰਡੇ ਸਾਹਿਲ ਕਰੇ ਨ ਪਿੰਡਾ।।
ਪਿਤਰ ਨਰ ਭਰਾਵੇ ਅੰਨ।।
ਦੇ ਪੁਸ਼ਾਕੀ ਧਨ ਗਭ ਦੇਇ।।
ਅਵਰ ਮਜਬ ਦੇ ਸਿਖਨ ਦੇਇ।
ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਨਹੀ ਸਿਖ।।
ਤਿਸ ਬ੍ਰਾਹਮ ਕੋ ਦੇਇ ਨ ਭਿਖ।।
ਅਥਵਾ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਮੇਰੇ ਪੰਥ।।
ਚਰਨ ਪਾਹਿਲੀ ਮੁਹਿ ਸੋ ਪੰਥ।।੧੬।।
ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਕੇਸ ਬਿਨ ਪਹਿਲੀ ਧਾਰੈ।।
ਪਾਖੰਡੀ ਕੋ ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੈ।। ਦੋਹਰਾ।।
ਮੇਰੇ ਸਿਖਨ ਭੇਖ ਧਰਿ ਦਾਨ ਲੂਟ ਨੇ ਹੇਤ।।
ਧਰੇ ਕੇਸ ਰਿਖ ਗੰਧ ਤਜਿ ਕਪਟੀ ਪਾਪੀ ਕੇਤ।।੧੭।।
ਵਿਪ੍ਰ ਵਰਣ ਉਤਮ ਬਡਾ ਤੀਨ ਦੇਵ ਤੇ ਰੂਪ।
ਪਲਟੇ ਮਜਬ ਧੀਰਜ ਜੈਸੇ ਪਾਪ ਪਰੇ ਕੂਪ।।
ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਰਿਖ ਮਾਨ ਹੈ ਜਟਾ ਮੁਣਵਾ ਵਿਵਾਹਾਦ।।
ਅਰਧ ਵਾਰਿ ਪੁਨਿ ਪਾਹਿਲੀ ਚਰਨੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਰ।।
ਭੇਖ ਕੇਸ ਧਰ ਆਨ ਸਿਖ ਪੂਜਤਿ ਤੁਛਨ ਦੇਵ।।
ਤਾਹਿਨ ਪਾਨੀ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨ ਸੇਵ।।
ਕੇਸਾ ਧਾਰੀ ਭੇਖੀਅ ਜੀਵਨ ਕੇ ਤੇਨ ਕਾਜਾ।।
ਧਰੇ ਕੇਸ ਚੰਡਾਲ ਸਮ ਦੀਆ ਦਾਨ ਤਿਸ ਬਾਦ।।੨੧।। ਚੌਪਈ।

ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਸੀਤਲਾ ਮਾਨੈ।।
ਭੇਖੀ ਕੌ ਜੋ ਦੇਵੈ ਦਾਨੈ।।
ਜਾਹਾ ਨਾਹਾਂ ਕਾ ਖਾਵੈ ਪ੍ਰਸਾਦਾ।।
ਮੇਰੋ ਸਿਖ ਨ ਆਦਿ ਮੁਰਸਾਦਾ।।
ਖਿਨ ਖੁਸੈ ਦੇਵਨ ਕੋ ਜਜੈ।।
ਮੈ ਛੋਡਾ ਸੋ ਸਿਖ ਮਮ ਤਜੈ।।
ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਜੋ ਤੀਰਥ ਜਾਵੈ।।
ਅਖਿਤ ਕੌ ਦੇਇਕੈ ਭੇਗ ਭੁਗਾਵੈ।।
ਜੋ ਦੇਵੈ ਦਾਨ ਗਰਬ ਕੇ ਮਾਨ।।
ਗੁਰ ਵਿਸਵਾਸੀ ਗੁਰ ਅਮਕਾਂਨ।।
ਵੇਖੇ ਨਾਹਿ ਤੀਰਥ ਨੌ ਪਾਂਡੇ।
ਕਰੈ ਭੇਖ ਫਨਿ ਆਵੈ ਆਡੈ।।੨੪।।
ਰਹੈ ਇਕਾਂਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਨ ਦੂਰਿ।।
ਮਮ ਵਿਚਾਰ ਸੋ ਨਿਤ ਭਰਪੂਰ।।
ਸਿਖ ਭੁਗਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਿਖ।।
ਕੇਸ ਭੇਖ ਨਹਿ ਮੇਰਾ ਸਿਖ।। ੨੫।।ਦੋਹਰਾ।।
ਕੇਸ ਵਾਨ ਬਿਨ ਕੇਸ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਨ ਸੰਗ।।
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੋਈ ਸਿਆਣ ਸਮ ਦੇਵੈ ਦਾਨ ਉਮੰਗ।।੨੬।।
ਕੰਨਿਆ ਦੇਵੈ ਸਿਖ ਕੋ ਲੇਵੈ ਨਹਿ ਕਿਛੁ ਦਾਮ।।
ਮੇਰਾ ਸੋਈ ਸਿਖ ਹੈ ਪਹੁਚੈ ਮੇਰੇ ਧਾਮ।।
ਪੀਰ ਸਰਵਰ ਸੀਤਲਾ ਜੋਗੀ ਭੂਤ ਨ ਸੇਵ।।
ਗੁਰੂ ਸੇਵੈ ਸਭ ਕਾਜ ਮੈ ਪਹੁਚੈ ਮਮ ਦਰ ਤੇਈ।।
ਆਨੰਦ ਜਪੁ ਨਿਤ ਹੀ ਪੜੈ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਰਾ ਸਿਖ।।
ਰਾਸ ਆਰਤੀ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਕੀਰਤਨ ਸੁਨੈ ਸੁਭਿਖ।।੨੯।।
ਸਿਖ ਸਿਖਣੀ ਮਿਲ ਬਹੈ ਚਰਚਾ ਕਰੈ ਅਪਾਰ।।
ਭਜਨ ਸਿਖਾਵੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਨਿਤ ਭਜ ਓਅੰਕਾਰ।।੩੦।।
ਖਤ੍ਰੀ ਸਿਖ ਪੁਨਿ ਵੈਸ ਹੋਇ ਨ੍ਰਿਪ ਪਿਤ੍ਰ ਜੈ ਜਾਨ।।
ਕਰੇ ਕਰਾਵੈ ਵਿਪ੍ਰ ਸਿਖ ਆਨ ਨ ਵਿਪ੍ਰ ਮਾਨ।।੩੧।।
ਦੇਇ ਕੁਦਾਨ ਜੋ ਸਿਖ ਮਮ ਜਾਹਿਕ ਜਾਵੈ ਨਰਕ।।
ਅਪਨੇ ਕਲੇ ਤਾਕੋ ਬੁਰਾ ਤਾਹੀ ਤੇ ਕਰ ਫਰਕ।।੩੨।।
ਗੁਰ ਭਰੋਸਾ ਆਸ ਚਰਨ ਕੀ ਸੋਈ ਲੋਕ ਪਲ੍ਰਿਕ।।

ਸਦਾ ਮਨਾਨੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਿਖ ਰੀਤ ਬਿਬੇਕ।।੩੩।।
ਪਰਨਾਰੀ ਰਾਤਾ ਜੂਏ ਪੜੈ ਫਾਰਸੀ ਜੀਵ।।
ਨਾਂ ਮੈ ਤਾਂਕਾ ਨਾਹਿ ਨਾਮ ਸਿਖ ਨ ਜਲ ਤਿਨ ਪੀਵਾ।।੩੪।।
ਫਾਰਸੀ ਜਾਵੈ ਘਰ ਪੜੈ ਤਾਕਾ ਨਹਿੰ ਵਿਸਾਹ।।
ਤਾਕਾ ਛੁਹਿਆ ਨ ਖਾਈਏ ਤਜਾ ਧਰਮ ਕਾ ਰਾਹ।।੩੫।।
ਜਾਪ ਕਰਾ ਸਿਆਹ ਧਨ ਮੇਰਾ ਨਿਤ ਦਿਜ ਖਾਹਿ।।
ਸੋ ਭੇਖੀ ਪਾਪੀ ਅਧਿਕ ਤਬ ਅੰਨ ਦੇਵੈ ਤਾਹ।।
ਚਾਰਹ ਪੂਜਾ ਪੁਨਿ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਬੇਚ ਦਾਮ ਲੈ ਵਿਪ੍ਰ।।
ਗ੍ਰਹਣ ਦਾਨ ਛਾਇਆ ਮਾਸੁ ਖਾਵਤ ਨਰਕੀ ਖਿਪ੍ਰ।।੩੭।।
ਗ੍ਰਹਣ ਵੇਲੇ ਪੂਜਾ ਜਪੈ ਹੋਮ ਤਰਪਣ ਇਸਨਾਨ।।
ਛੂਟੈ ਗ੍ਰਹਣ ਦੇ ਦਾਨ ਮੈ ਸਿਧ ਭਲਾਈ ਜਾਨ।।੩੮।।
ਦਾਨ ਲੇਇ ਜੁ ਗ੍ਰਹਣ ਮੇ ਆਤਮ ਘਾਤੀ ਮੂੜ।।
ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਤਿਸ ਮੁਝ ਦਿਜ ਰੋਰੈ ਰੂਪਨ ਗੂੜ।।੩੯।।
ਦਾਨ ਪ੍ਰਤਿ ਗ੍ਰਹ ਨਿਰਧਨਾ ਲੇਇ ਕੁਲੀਨੀ ਜੋਇ।।
ਸਮ ਮਲੇਛ ਹੋਇ ਵਿਪ੍ਰ ਤਾ ਤਾਹਿ ਸੁਵਰਗ ਨਹਿ ਹੋਇ।।੪੦।।
ਕੰਨਿਆ ਧਨ ਦਿਜ ਗ੍ਰਹਣ ਧਨ ਦੇਵ ਪੂਜ ਜੋ ਨਾ ਖਾਇ।।
ਈਹਾਂ ਤਿਆਗੀ ਤਾਹਿ ਕੋ ਸੋ ਸਿਖ ਧਾਮ ਮਮ ਜਾਇ।।੪੧।।
ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਗਾਰੰਥੀਆ ਪੂਜਾ ਖਾਏ ਅਤਦਾਮ।।
ਸਿਖ ਖਾਵੈ ਝੂਠਾ ਚਗਲ ਮੇਰਾ ਨਾਹਿ ਸੋ ਦਾਸ।।੪੨।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋ ਜੋ ਲੇਇ ਨ ਦਾਨ।।
ਤੁਰਕ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਰਖੈ ਨ ਆਨ।।
ਬਿਪ੍ਰ ਪ੍ਰਤਿ ਗ੍ਰਹੀ ਛੁਵੈ ਨ ਅੰਗ।।
ਸੋ ਮੇਰਾ ਹਉਂ ਤਿਸਕਾ ਸੰਗ।।
ਸਮਿਤ੍ਰ ਧਾਨ ਕੇ ਖਾਈਏ ਇਹੁ ਛਤ੍ਰਿਨ ਕੀ ਰੀਤ।।
ਬਿਪ੍ਰ ਸੰਤੋਖੀ ਦਾਨ ਭਲਾ ਖਾਵੈ ਭੀ ਸੁ ਮੀਤ।।੪੪।।
ਭੇਖ ਪਿਆਰਾ ਨਾਹਿ ਮਮ ਵਰਨ ਪਿਆਰ ਨਾਹਿ ।
ਰਹਤਿ ਪਿਆਰੀ ਮੋਹਿ ਕੋ ਸਿਦਕ ਪਿਆਰਾ ਆਹਿ।।੪੫।।
ਰਹਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ ਕੀ ਕਹੀ ਜੁ ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ।।
ਪੜੈ ਸੁਣੈ ਭਗਤੀ ਲਹੈ ਮੁਕਤਿ ਗੁਰੂ ਘਰ ਜਾਇ।।੪੬।
ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ।

ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਹੋਇ ਅਵਤਰੈ ਕੂਣੈ ਕਰਗੀ ਰਾਸਿ।।
ਸਿਖ ਹਮਾਰੈ ਅਮਰ ਮਦ ਤਿਨਕੀ ਕਰਨੀ ਲਾਖਿ।।੧।।
ਏਕ ਬੇਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਤ ਕਲਿਜੁਗ ਸਿਖੀ ਜੋਰ।।
ਧਰਮ ਕਮਾਵੈ ਖਟੰਗੋ ਸਿਦਕ ਬਿਨਾ ਸਭ ਥੋਰ।।੨।।
ਭੰਗਾਣੀ ਕੇ ਖੇਤ ਮੈ ਜੂਜੈ ਸਭ ਮਮ ਸਿਖ।।
ਤੁਮ ਭੋਗੋ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਮਾਖੋਵਾਲ ਕੇ ਵਿਚ। ੩।।
ਹੂਆ ਜੁਧ ਨਾਦੋਨ ਮੈ ਗਏ ਪਹਾੜੀ ਭਾਗ।।
ਆਏ ਤੁਰਕ ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਨੁਰੰਗਾ ਗਲਾਮਿ ਧਾਗ।।੪।।
ਰਾਜੇ ਛੂਟੇ ਆਪ ਮਹਿ ਮਰਿਓ ਤੁਰਕ ਸਰਦਾਰ।।
ਹਮੈ ਬਚਾਇਓ ਹਾਥ ਦੇ ਤਬ ਮਾਰੇ ਕਤਰਾਤ।।੫।
ਲਖਨੌਤ ਕੇਰੀ ਸੀਮ ਪੁਰ ਭਏ ਜੁਧ ਸਭ ਸੁਧ।
ਦਿਲੀ ਪਤਿ ਕੀ ਫੌਜ ਚੜੀ ਮਰੇ ਤੁਰਕਨ ਬ੍ਰਿਧ।।੬।।
ਬਡੇ ਜੁਧ ਭਏ ਖਾਲਸਾ ਜੀਤੇ ਬਡੇ ਅਪਾਰ।।
ਜੀਤੀ ਖਲਬੁਲ ਨਾਗ ਕਾਰ ਸੀਸ ਦੀਏ ਧਰਮ ਕਾਰ।।੭।।
ਅਬ ਭੀ ਮਲੇਛੀ ਵਧੀ ਅਧਿਕ ਸਿੰਘ ਸਧਾਵੈ ਸੀਰ।।
ਮੇਰੀ ਸਿਖਆ ਸਤਿ ਜਾਨ ਨਾਹਿ ਭੁਲਾਵੇ ਧੀਰ।।
ਸਿਖ ਹਮਾਰੇ ਹੋਇਗੇ ਘਰ ਘਰ ਹੋਇਗਾ ਰਾਜੁ।।
ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਇਕ ਸਿਖ ਮਮ ਧਰੇ ਪੰਥ ਕੀ ਲਾਜ।।
ਮਾਰੇਗਾ ਕੁਸ ਨਗਰ ਕੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਧਰ ਤੇਜ।।
ਤਾ ਕੇ ਪੀਛੇ ਜੁਧ ਹੋਇ ਘਰ ਅਵ ਲਏ ਨਰੇਸ।।
ਬਹੁ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਬਰਖ ਰਿਤ ਉਨ ਸਿਖਨ ਘਰ ਭੂਮ।।
ਤੇਜ ਵਾਨ ਰਾਜਾ ਅਧਿਕ ਹੋਵੈ ਖਾਲਸਾ ਭੂਪ।।
ਫਿਰ ਪੀਛੈ ਬਹੁਦਿਨਾ ਭੇ ਰਾਜ ਖਾਲਸਾ ਨਹਰ।।
ਪਸਚਮ ਜੀਤੇ ਪਰਬਤੀ ਪੁਨਿ ਕਸਮੀਰੀ ਸਹਰ।।੧੨।।
ਪਰਬਤੀ ਹੁਕਮੀ ਸਿਖ ਧਮ ਕਰੈ ਖਾਲਸਾ ਦਰੋਹ।।
ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਰ ਮਰੈਗੋ ਸਿਊ ਫੁਲੋਕਾ ਬੋਲ।।੧੩।।
ਜਿਓ ਹੀਰਾ ਨੂੰ ਤਨ ਮੁਖਿਤ ਲਸੈ ਚੰਪਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤਿ।।
ਕਟੂ ਅਰਥ ਸਿਖਨ ਟਹਲ ਆਗ ਆਪ ਮੈ ਸਾਤਿ।।੧੪।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਬ ਕਹਿਆ ਇਸ ਭਟ ਦ੍ਰਿਸ ਮੈ ਪਾਲਸੋ ਕੇ ਅਵਤਾਰੀ ਰਾਜੇ ਹੋਵੈਗੇ।।
ਇਤਨੀ ਕਹਿ ਕੇ ਸਮੁਦ੍ਰ ਕੇ ਦੇਖਨ ਮੈਂ ਪੂਛੇ ਗੁਰੂ ਜੀ।।

ਚਾਰ ਘੜੀ ਪੀਛੈ ਬੁਲੇ ਸੁਣਇਆ।
ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਤੂੰ ਬੜਾ ਰੰਗਾੜ ਹੈਂਗਾ।।
ਹਮ ਕੇ ਕਹਿਆ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਮੈਂ ਸਿਖ ਤੁਮਾਰਾ।।
ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਲੋਹੇ ਨੂ ਲਹਾ ਕਟੈ।।
ਰੰਗੜ ਨੂੰ ਰੰਗਾੜ।।
ਰਾਜੇ ਤੇਰੇ ਮਉਜੂਦ ਕੀਤੇ।।
ਤੂੰ ਰੰਗੜ ਦੇ ਘਰ ਗਾਲੈਂਗਾ।।
ਸਿਖੀ ਅਧੀ ਦਿਲੀ ਰਾਜੁ ਸਾਰਾ।।
ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆ ਦਰਸਨ ਕਦ ਹੋਵੈਗਾ।
ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਹਮ ਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਰਾਮ ਸਰ ਕੀ ਭਾਵਨੀ ਰਖਦੇ ਹਾ।।
ਤਾਂ ਉਤਰੰਦੇ ਗਿਆਰਵੀ ਵੇਰ ਆਪਣੀ ਖੇਤੀ ਖਾਲਸੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ।।
ਕੋਈ ਨ ਜਾਣ ਸਕੇਗਾ।।
ਜਦ ਵਧੇਗਾ ਖਾਲਸਾ ਤ੍ਰਿਤਮ ਮਤ ਹੋਵੈ ਨਾਸ।।
ਠੇਡੇ ਖਾਵੈ ਖਾਲਸਾ ਮੁਹਿ ਸਮਾਲੈ ਸਾਸਿ।।
ਉਤਰੈਗਾ ਸੋ ਤਬੀ ਦਿਨ ਜਾ ਦਿਨ ਮੁਕਰੇ ਸਿੰਘ।।
ਕੂੜ ਗੂੜ ਅਰ ਮੂੜ ਲਿਪ ਜਾਇ ਅਪੱਗੋ ਸਿੰਘ।।
ਸਭੇ ਸਿਰੰਦੀ ਨਾਸ ਘਰ ਕਲ ਮੇਰੀ ਹਾਏ ਨਾਸ।।
ਜਿਉ ਜਾਦਵ ਲੇ ਗਏ ਕ੍ਰਿਸਨ ਤਿਉ ਕੁਲ ਕਾਟੂ ਜਿਉ ਘਾਸ।।
ਪਾਂਚ ਸਿਖ ਮਨਜਾਤ ਮਮ ਕੀਨੇ ਬੂਟ ਬਖਾਨ।।
ਇਨਕਾ ਅਦਬ ਨ ਪੂਛੀਉ ਮਮ ਹਮ ਸੁਤ ਕੀ ਆਨ।।
ਇਤਨੀ ਕਹਿ ਕੇ ਉਠੇ ਘੋੜੇ ਦੇਮਨੇ ਕੋ ਗਏ ਖੁਸੀ ਹੋਏ।।
ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਫੇਰ ਲੰਗਰ ਹਾਏ।।
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਿਆ ਛਕਾਇਆ ਪਲੰਘ ਪ੍ਰ ਲੇਟੇ ਖਾਲਸਾ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਗਇਆ।।
ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।।੬੩।।

ਸਾਖੀ ਮਹਲਾ੧ ਗੋਸਟ ਮਦੀਨੇ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸਾਥ ਹੋਈ।।
ਜਬਾਬੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਮੂਰਾ।।੧।।
ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸਚੁ।
ਸੁਣੀਏ ਸਚੁ ਕਲਾਮੁ।।
ਘਣੀ ਮੁਦਤ ਤੁਸਾ ਬੈਠਿਆ ਖਾਧੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ।
ਹੁਣੇ ਨਹੀ ਹਿੰਦੂ ਸੈ ਦੀਆਂ ਸਭ ਹੋਈ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ।।
ਘਟਿ ਨਾ ਹੋਈ ਤੁਸਾ ਵਲੋ ਟੁਰੀਓ ਚਾਰ ਇਮਾਮ।।
ਜਿਚਰ ਅਮਲੁ ਸੀ ਮਗਰਬੀ ਤਿਚਰੁ ਤੁਮਾਰਾ ਜੋਰੁ।।
ਹੁਣਿ ਕਦਮੁ ਤੁਮਾਰ ਉਠਿਆ ਆਪ ਉਤਾਰੈ ਹੋਰ।।
ਹੋਆ ਹੁਕਮੁ ਮਗਰਬੀ ਚਲਹਿਆ ਹੁਕਮੁ ਸੰਭਾਲ।।
ਏਥ ਸੇ ਪੈਰ ਨ ਚਲ ਸਕੈ ਜਿਚਰ ਹੋਨ ਨਾ ਚਾਰ।।
ਹੁਕਮੁ ਅਥਰਬਣੁ ਬੇਦ ਕਾ ਜੋ ਹੋਵੈ ਚਾਰੋ ਅੰਗ।।
ਚਾਰੋ ਮਜਬ ਇਕ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਚਲੈ ਰੋਸਿ ਨਜੰਗੁ।।
ਇਕ ਧੁਨ ਦੇ ਕਾਰਨੇ ਆਇਆ ਨਬੀ ਰਸੂਲ।।
ਦੁਨੀਆ ਲਾਲਚ ਲਗ ਕੇ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਗਿਆ ਹੈ ਭੂਲ।।
ਕਲ ਮੇ ਇਕ ਪੁਕਾਰਿਆ ਇਕੋ ਇਕੁ ਖੁਦਾਇ।।
ਸਭਨਾ ਅੰਦਰੂ ਇਕੁ ਹੈ ਘਟਿ ਵਧ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ।।
ਸਭ ਪੁਕਾਰਨ ਇਕ ਨਾਮ ਸਮਜਿਉ ਸੁਰਤੀ ਨ ਭੂਲ।।
ਖਾਂਨ ਹਰਾਮੁ ਹਲਾਲ ਕਰੁ ਕਿਹਨ ਏਹੁ ਹੁਕਮੁ ਨਬੀ ਰਸੂਲ।।
ਤੁਰਕ ਹੋਏ ਮਗਰੂਰ ਹੁਣਿ ਫੇਰ ਨਾਨਕ ਕੀਆ ਖਰੂਚ।।
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਂਨ ਦੁਇ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਮਨਮੁਖ।।
ਜਿਸ ਦੇਹ ਫਰਮਾਨ ਹੋਇ ਸਚਾ ਅੰਮਲੁ ਚਲਾਇ।।
ਜਿਥੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਏ ਜਾਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਫਿਰਾਏ।।
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਂ ਸਭਿ ਮਨਣ ਹੁਕਮ ਕਬੂਲ।।
ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਦੂਜਾ ਜਾਪੇ ਨ ਮੂਲ।।
ਗੁਜਾਰੇ ਨੂੰ ਸਲਤਨਤਿ ਹੈ ਜੇ ਤਿਸ ਪੂ ਬੈਠੇ ਚੋਰੁ।।
ਮਰਦੂ ਹੋਵੇਗਾ ਸਿਖੁ ਫੇਰ ਕਰੇ ਸਵਾਇਆ ਜੋਰੁ।।
ਕਰਕੇ ਆਪ ਬਹਾਦਰੀ ਚਾੜ੍ਹ ਬਹਾਏ ਤਖਤ।
ਦੇਵੇ ਟਿਕਾ ਆਪਣੀ ਹਥੀ ਦੇ ਸਵਾਈ ਬਖਤ।।
ਅਟਿਕੇ ਮਜਬੁ ਨ ਤਿਸ ਕਾ ਹੋ ਧੈਏ ਇਕ ਗਰੂਪ।।
ਇਕ ਜੋਤਿ ਦੁਇ ਮੂਰਤੀ ਸਭੁ ਨ ਕਰੇ ਸਪੂਤ।।

ਨਾਨਕ ਰਾਜ ਚਲਾਇਆ ਸਚ ਨੀਵ ਸਤਾਣੀ ਦੇਹ।।
ਹਲ ਨਾ ਹਲਾਈ ਕਿਸੈ ਦੀ ਖਸਿ ਨ ਕੋਈ ਲੇ।
ਖਾਲੀ ਤਖਤੁ ਨ ਰਹੇ ਕਦੇ ਮਹਾਪੁਰਖੁ ਜੋ ਹੋਇ।।
ਮਵਾਏ ਤੇ ਸਵਾਇਆ ਜਾਮਾਂ ਪੰਦਰੇ ਸੋਇ।।
ਦੀਵੇ ਤੇ ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਜੋਤੀ ਘਟ ਨ ਜਾਂਇ।।
ਪੀਰ ਮੁਰੀਦ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਅਲਾਇ।।੨।।
੧੮੪੨ ਦਿਲੀ।। ੧੯ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ ੧੦੦
੧੮੬੧ ਪਟਿਆਲੇ ੪੧ ਲੁਧਿਆਣੇ ।।੮੧
੧੯੦੨ ਲਹੌਰ। ੪੦ ਖਤਮ।। ੧੯੪੨ ਸਰਾਪ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।
੧੯੪੩ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਹੇ।।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਸਾਲ ਨਾਮਾਂ ਪਾਤਸਾਹੀ।।੧੦
ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਪੁਛਿਆ।।
ਸਮਾਚਾਰੁ ਸਾਲ ਕਾ ਵਰਤਾਰਾ।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲੇ ਪਾਤਸਾਹੀ।।੧੦।। ਚੌਪਈ।।
ਫਲਫਰਵਾਰ ਵਿਸਾਖੀ ਆਵੈ।।
ਤਾ ਲਿਆ ਸਾਹ ਅਤਾਰਤੇ ਭਾਵੈ।।
ਰਯਤਿ ਹਾਕਮ ਸੋਤੀ ਲੜੈ।
ਆਫਤ ਸਭੀ ਦੇਸ ਮਿ ਪੜੈ।।
ਚਉਪਾਏ ਬਹੁਤੇ ਮਰਨ ਸੁਜਾਨਾ।।
ਅਨੁ ਥੋਹਤੇ ਮਿਰੇ ਮੋਲ ਵਿਕਾਨਾ।।
ਬ੍ਰਿਛਨ ਮੈ ਫਲੁ ਥੋੜਾ ਹੋਵੈ।।
ਮਿਘ ਨ ਵਰਸੈ ਧਰਤੀ ਜੋਵੈ।।
ਜੈ ਮਤਿ ਖੇਤਨੀ ਜਾਣੋ ਭਾਈ।।
ਝਖੇੜਿਉ ਖਾਲੀ ਜਾਇ ਨ ਕਾਈ।।
ਝਖੇੜਿਉ ਖਾਲੀ ਜਾਇ ਨ ਕਾਈ।।
ਮਾਘਉ ਪ੍ਰਥਿਤ ਥੋੜਾ ਹੋਵੈ।।
ਅਰਬ ਜੀਦਾ ਨਾਰੀ ਬਹੁ ਰੋਵੈ।।
ਅਗਨ ਤੇਜੁ ਤਾਹੁ ਮੈ ਖੜ੍ਹਾ।।
ਬੰਦੀ ਬੁਹਤੈ ਅੰਦਰ ਸੜ੍ਹਾ।।
ਅਰਬੀ ਬੰਦ ਲੋਕ ਜੋ ਵਸੈ ।
ਘਰ ਛੋਡਿ ਬਹਤੈ ਕ੍ਰਿ ਨਸੈ।।੧।।ਦੋਹਰਾ।।
ਹਾਜੀ ਹਜਿ ਨ ਕਰ ਸਕੈ ਤੀਰਥ ਜਾਇ ਨ ਕੋਇ।।
ਏਹੁ ਲਛਨ ਇਸ ਸਾਲ ਕੇ ਜਖਿ ਵਾਰ ਭਨਿਛ੍ਹ ਹੋਇ।।੧।।ਚੌਪਈ।।
ਰਵਿ ਕੇ ਦਿਨ ਵੈਸਾਖੀ ਆਵੈ।।
ਲਛਨ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਖ ਸੁਣਾਵੈ।।
ਬਰਖਾ ਥੋਹਤੀ ਜਾਣੋ ਭਾਈ।।
ਗਾਗਰੇ ਅੰਨ ਗੋਲਿ ਹੋਇ ਸਾਈ।।
ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਸਭੈ ਦਿਖਾਉ।।
ਸਭ ਲੋਕਨ ਨੀਕੇ ਸਮਜਾਉ।।
ਅਨੰਦ ਵਰਤੇ ਗੋ ਜਗ ਮੈ ਭਾਰੀ।।
ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀ ਬਰ ਸੁਵਾਰੀ।।

ਪਸੁ ਪੰਛੀ ਸਭੈ ਸੁਖ ਪਾਵੇ।।
ਬ੍ਰਿਖਾ ਸਮੈ ਸਰ ਹੋਇ ਆਵੈ।।
ਮਮਤੁ ਅਨੁ ਫਲੁ ਬੋਹਤਾ ਹੋਵੈ।।
ਸੁਖੀ ਹੋਨ ਪ੍ਰਜਾ ਬਹਿ ਸੋਇ।।੧।।ਦੋਹਰਾ।।
ਇਕੁ ਮਨੁ ਪਾਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਦੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ।।
ਇਕ ਭੀੜ ਸਿਰ ਜਾਤ ਕਾ ਔਰ ਦੁਖੁ ਨਹੀਂ ਹੋਇ।।੨।। ਦੋ।।
ਸਭ ਰੁਦੁ ਬੀਚ ਸਿਆਲ ਕੇ ਮੈਂਗੋ ਮੋਲ ਵਿਕਾਇ।।
ਜੋਹਮਤਿ ਸੋ ਨੰਦ ਨਾਲ ਜੀ ਬੋਹਤੇ ਹੀ ਮਰ ਜਾਇ।।
ਪੂਰਬ ਸਿਉ ਇਕ ਆਫਤ ਪੜੈ।।
ਪ੍ਰਜਾ ਹਾਕਮ ਸੇਤੀ ਲੜੇ।।
ਕਿਤੇ ਮਰੈ ਕਰ ਸਿਉ ਕੇਤੇ ਦੇਵੇ ਦੰਡ।।
ਕੇਤੇ ਉਜਾੜੇ ਦੇਸ ਬਹੋ ਕੇਤੇ ਹੋਵੈ ਖੰਡ।।ਦੋ।।
ਜੋ ਸਾਲ ਕੀ ਮਕੀ ਕਹੀਹ ਸੁਨੋ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਮਾਨ।।
ਐਸਾ ਹੋਇ ਭੁਚਾਲ ਜਗ ਕਾਪੈ ਗੋਰ ਮਹਾਨ।।੧
ਕੇਤੇ ਗੜ੍ਹ ਮੰਦ੍ ਗਿਰੈ ਕੇਤੇ ਗਿਰੇ ਪਹਾੜ।।
ਕਤਕ ਦੇ ਵਿਚ ਮਾਸ ਦੇ ਲੜਿਕਆ ਦੇ ਸਿ੍ ਭਾਹ।।
ਸਾਚ ਕਹਾ ਮੈ ਨੰਦ ਜੀ ਝੂਠ ਨਾ ਮਾਨੋ ਕੋਇ।।
ਏਹ ਲਛਨ ਤਦ ਵਾਰ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਜੇ ਹੋਇ।।੨।।
ਸੋਮਵਾਰ ਵੈਸਾਖੀ ਆਵੈ।।
ਲਛਨ ਇਸ ਕੇ ਭਾਖ ਸੁਣਾਵੇ।।
ਬਰਖਾ ਬੋਹਤੀ ਹੋਵੈ ਸ ਜਾਨੁ।।
ਉਪਜੈ ਅਨੁ ਬੁਹਤੁ ਅਰੁ ਧਾਨੁ।।੧।। ਦੋ।।
ਬ੍ਰਿਖਾ ਬਹੁਤੀ ਹੋਇ ਹੀ ਮਮਤੇ ਅੰਨੁ ਵਿਕਾਇ।।
ਉਪ੍ ਸਤਾਰਾ ਕੁਮੇਰ ਹੇ ਤਾਲਾ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ।।੨।।ਚੌ।।
ਰਯਤਿ ਦਿਤੀ ਸਭ ਹੋਇ ਜਾਵੈ।।
ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਜਾ ਹਾਕਮੁ ਆਵੈ।
ਆਫਤ ਪਰੇ ਪ੍ਰਬਤਿ ਕੇ ਮਾਹੀਂ।।
ਜੁਧ ਬੀਚ ਬੋਹਤੇ ਮਰ ਜਾਹੀ।
ਉਤ੍ਰ ਦੇਸ ਪਿਲ ਮਿਲੀ ਪਹੈ।।
ਰੋਗ ਦੁਖ ਸੋ ਬੋਹਤੇ ਮਰੈ।।
ਦੂਧ ਬੋਹਤੁ ਸੁਪਾਏ ਦੇਵੇ।।

ਮਰ੍ਹਾ ਮਿਰਗ ਪਖੇਰੂ ਜੋਵੈ।।੩।।ਦੋ।।
ਤੇਲ ਕਪਹਾ ਮੇਵਾ ਆਂਬ ਹੁਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮਾਹ।।
ਖਤ੍ਰਾ ਕੋਊ ਨ ਰਹੇ ਕੋ ਛੋਡੇ ਕੋ ਨਾਹ।।੪।। ਚੌ।।
ਤ੍ਰਫਿ ਹਿੰਦ ਕੀ ਹੋਗੁ ਹਨੇਰਾ।।
ਬਹੁਤੇ ਦੇਸ ਲਪੇਗੇ ਘੇਰਾ।।
ਪੂਰਬਿ ਸੇਤੀ ਆਫਤ ਪੜੈ।।
ਸਾਹਿ ਹਿੰਦ ਕਾ ਬੰਦੀ ਪੜੈ। ੫।।
ਅਨਾਨ ਦਖ ਨੈ ਬਹੁਤੈ ਪਾਮ।।
ਗਾੜ ਛਿਮਲੀ ਫੋੜਾ ਹੋਇ ਜਾਵੈ।।
ਰਹਾ ਅਰਸ ਕੋ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ।।
ਜੋ ਚਲੈ ਰਹਿਤਿ ਸਿਸੀ ਸਨ ਹੋਇ।
ਐਸੀ ਬਾਤ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸੋਇ।। ਦੋ।।
ਸਾਚ ਝੂਠ ਨਾ ਵਾਚ ਹੈ ਮਰੈ ਨ ਕੋਇ ਨ ਵਾਚ।।
ਐਸੇ ਲਛਨ ਸਾਲ ਮੈਂ ਸੋਮਵਾਹ ਕੇ ਵਾਹ।।੬।।ਚੌ।
ਮਗਲਟਾਰ ਸੁਨੋ ਵੈਸਾਖੀ।
ਮੁਨੋ ਮੰਤ੍ਰ ਜਨ ਮੋ ਪੈ ਸਾਖੀ।।
ਤਿਨ ਕੇ ਲਛਨ ਭਾਖ ਸੁਨਾਊ।।
ਤੁਮਕੋ ਬਾਤ ਸਭੀ ਸਮਝਾਊ।।੧।।ਦੋ।।
ਜਤਾ ਰਾਮ ਰੀਖੀ ਕੇ ਤਲੈ ਤਾਲਾ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨੁ।।
ਸਿਖ ਬਰਸੇ ਸਮੈ ਮੈਂ ਮੈਗੇ ਅੰਨ ਵਿਕਾਨ।।੨।। ਚੌ।।
ਸਭਿ ਸੇਵੈ ਕ੍ਰਿਛਨ ਸਿ ਹੋਸੀ।।
ਖਤਰਾ ਮਿਰਗ ਪੰਖਿਰੂ ਸੋਈ।।
ਵਹੋਧ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਵਿਚ ਪਵੈ।।
ਊਚ ਨੀਚੁ ਦੁਝੈ ਨਹੀ ਭਵੈ।।
ਐਸੀ ਬਾਤ ਸਾਲ ਮੈ ਹੋਈ।।
ਏਹੁ ਸਾਲੁ ਐਸਾ ਹੋਇ ਸੋਈ।।
ਸੰਮਤੁ ਐਸਾ ਕੋਊ ਵਗਾੜੈ।।
ਨੌਕਰ ਪਾਵਦ ਨੂੰ ਉਠਿ ਮਾਰੈ।।
ਜਗ ਮੈ ਬਹੁਤ ਭੁਚਾਲ ਜੁ ਆਵੈ।।
ਬੇੜੀ ਬਹੁ ਦਰੀਆਉ ਡੁਬਾਵੈ।
ਮਿਰਗ ਪੰਖੇਰੂ ਬਹੁਤੇ ਹੋਵੈ।

ਅਗਨ ਬਹੁਤੀ ਨਗਰੀ ਖੋਵੈ।।
ਪੁਰਖ ਨਾਰ ਮੈ ਪਵੈ ਵਿਰੋਧ।।
ਬਾਤ ਨਾ ਆਖੈ ਕੋਈ ਸੋਧ।।
ਹਿੰਦ ਦੇਸਿ ਵਿਚ ਆਫਤ ਪੜੈ।।
ਪਰਜਾ ਅੰਨ ਦੁਖ ਤੇ ਮਰੈ।।ਦੋ।।
ਇਹ ਲਛਨ ਇਸ ਸਾਲ ਮੈ ਮੰਗਲ ਕੇ ਦਿਨ ਹੋਇ।।
ਆਗੇ ਦੇਖੇ ਨੰਦ ਜੀ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ।।੪।।ਚੌਪਈ।।
ਬੁਧਵਾਰ ਵੈਸਾਖੀ ਆਵੈ।।
ਤਾ ਲੈ ਸਾਹ ਅਤਾਰ ਕੇ ਭਾਵੈ।
ਆਫਤ ਬਹੁਤ ਜਗਤ ਮੈ ਪੜੈ।।
ਕੋਈ ਨ ਜਗ ਮੈ ਨੀਦ ਭਰ ਸਵੈ।।੧।।ਦੋ।।
ਕਤਲ ਹੋਵੈ ਬਹੁ ਜਗਤ ਮੈ ਆਵੈ ਨ ਕਛੂ ਸੁਮਾਰ।।
ਕਛੂ ਜਹਮਤਿ ਕਛੂ ਕਤਲ ਸਿਉ ਮਰੈ ਬਹੁਤ ਸੰਸਾਰੁ।।੨।।
ਛਤ੍ਰ ਗਿਰੈ ਤਿਸ ਸਾਲ ਮੈ ਕਹਿਉ ਦੇਵ ਵਖ ਆਨ।।
ਪਰਜਾ ਸਾਰੀ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਮਰੈ ਬਹੁਤ ਜਹਾਨ।।੪।।ਦੋਹਰਾ।।
ਤਸਕਰ ਪਰੈ ਰਾਤ ਕੋ ਗੜੈ ਨ ਕੋਇ ਹਟਾਇ।।
ਸੋ ਤਸਕਰ ਹਾਕਮੁ ਰਲੈ ਇਹੁ ਕਲ ਜੁਗ ਕੇ ਭਾਇ।।੪।।ਦੋਹਰਾ।।
ਜੋ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਦਸਾ ਸੁਧ ਨਿਵਾਹ।।
ਜੋ ਆਵੈ ਬੁਧਵਾਰ ਦਿਨ ਸੋ ਮੈ ਕਹੌ ਵਿਚਾਰ।।੬।।ਚੌਪਈ।।
ਵੀਰਵਾਰ ਵੈਸਾਖੀ ਆਵੈ।।
ਲਛਨ ਤਾਂਕੇ ਭਾਖ ਸੁਨਾਵੈ।।
ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਜਾ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਈ।।
ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸੋ ਲੈ ਗਲ ਲਾਈ।।੧।।
ਜੈ ਜੈ ਹੋਵੈ ਜਗ ਮੈ ਭਾਰੀ।।
ਦੁਖੀ ਨ ਜਗ ਮੈ ਨਰੁ ਅਰ ਨਾਰੀ।।
ਸਰਖਾ ਸੁਖ ਸੇ ਜਗ ਮੈ ਹੋਵੈ।
ਖਾਇ ਅੰਨ ਪੇਟ ਭਰ ਸੋਵੈ।।੨।।
ਕਹਾਂ ਨਰਕ ਕਿਆ ਜੰਗ ਮਾਹੀ।।
ਕੋ ਕਿਸੈ ਕੋ ਛੇੜੈ ਨਾਹੀ।।
ਸਕਤਾ ਦੁਰਬਲ ਕਉ ਨਹੀ ਮਾਰੇ।।
ਸੁਖ ਸੋਵੈ ਨਹੀ ਨੈਨ ਉਘਾਰੈ।।

ਖੇਲੈ ਪੁਰਖ ਜਗ ਮੈ ਨਾਰੀ।।
ਘਰ ਘਰ ਫੂਲ ਰਹੀ ਫੁਲਵਾਰੀ।।
ਕੋ ਕਾਹੂ ਆਨ ਨਾ ਮਾਨੈ।।
ਸਭ ਕੁਛ ਸਮਝੇ ਮਨ ਵਿਕਾਨੈ।।੪।।
ਲਾਭ ਹੋਇ ਰੁਜਗਾਰ ਜਗਤ ਮੈ।।
ਹਰਜਨ ਹਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮੈ।।
ਸੁਦਾਗਰੁ ਰਾਜਾਂ ਘਰ ਮੈ ਆਵੈ।।
ਸੌਦਾ ਆਛੈ ਮੋਲ ਵਿਕਾਵੈ।।੫।।ਦੋ।।
ਸੁਖ ਬਿਲਾਸ ਮੈਂ ਬੀਤਿ ਹੈ ਅਨੰਦ ਸਮੇ ਸੁਖ ਸਾਲੁ।।
ਤਾਲੰ ਨਾਥ ਸੁਲਤਾਨ ਕੇ ਪਹੈ ਮੰਤ੍ਰੀ ਚਾਲ।।੬।। ਚੌਪਈ।।
ਸੁਕਰਵਾਰ ਵੈਸਾਖੀ ਆਵੇ ।
ਲਛਨ ਤਿਸ ਕੈ ਭਾਖ ਸੁਣਾਵੈ।।
ਹੋਵੈ ਬਾਲਕ ਉਪ੍ਰ ਭਾਰੀ।।
ਰੁਦਨ ਕਰੈ ਤਾਂਕੀ ਮਹਤਾਰੀ।।੧।।
ਫੁਲ ਇਵਛਨ ਮੈ ਥੋੜਾ ਹੋਵੈ।।
ਸਮੇ ਨ ਬੀਜ ਜਗ ਮੈ ਬੋਵੈ ।
ਰਵ ਰੰਕ ਸਭੀ ਦੁਖ ਪਾਵਹੀ।।
ਰੈਨ ਸਮੈ ਚੋਰ ਨਗਰ ਸੰਤਾਵਹੀ।।੨।।
ਰਾਜਾ ਕੋ ਕਰ ਜਾਣੈ ਹਾਸੀ।।
ਘਰ ਘਰ ਤਜਸਿ ਹੋਇ ਸੁਵਾਮੀ।।
ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਮੈ ਪਵੈ ਵਰੋਧ।।
ਭੂਲ ਬਾਤ ਪ੍ਰ ਕਰੈ ਕਰੋਧ।।੩।।
ਘਰ ਘਰ ਹੋਵੈ ਕਾਗੋ ਰਫੇਰਾ।।
ਦੁਖਯਾ ਜਗ ਮੈ ਹੋਵੈ ਤੇਰਾ।।
ਜਿੰਦ ਦੁਗਲ ਲੈਹਤੇ ਹੋਇ ਲਾਈ।।
ਭਲੈ ਭਲੇ ਰੈ ਪਤਿ ਉਠ ਜਾਈ।।੪।।
ਸਾਚੀ ਬਾਤ ਨਾ ਕਿਸ ਕੋ ਭਾਵੈ ।
ਝੂਠ ਬਾਤ ਸੋ ਨੇਤ ਬਢਾਵੈ।।
ਸਾਤ ਵਾਰ ਪੂਰਨ ਕਰੋ ਸੁਨੋ ਮੀਤ ਮਹੰਤੁ।।
ਇਹੁ ਲਛਨ ਇਸ ਸਾਲ ਕੈ ਕਹੈ ਦਾਸ ਗੁਰ ਮੰਤ।। ਸੰਪੂਰਨ।।੧੯੩੪।।
ਸੁਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀਆ।।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।

ਸਾਲਨਾਮਾਂ ਨੌ ਸੇਰਵਾ ਬਦਸਾਹ ਦੇ ਅਮਿਲ ਵੇਹ।।

ਨੌਜੁੰਮੀਆ ਸਾਰਿਆ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸਾਲਨਾਮਾ ਤਿਆਰ ਕਰੋ।।

ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਦਾ ਹਾਲ ਬੀਆਨੁ ਸਭਿ ਜਾਹਰ ਹੋ ਜਾਵੈ।।੧।।

ਮੁਹਰਮੁ ਮਹੀਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਹੈ।।ਵਰੇ ਦਾ ਪੈਹਲਾ।।ਜੇਕਰ ਐਤਵਾਰ ਚੜੇ।।ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ।।ਬਰਖਾ ਬਹੁਤੁ।।ਸਕਾਲੁ ਰਹੇਗਾ।।ਬਾਦਸਾਹਾਂ ਨਾਲ ਰਯਤਿ ਵਿਗੜੇਗੀ।।ਬਾਦਸਾਹ ਦਾ ਜੋਰੁ ਰਯਤਿ ਪੁ ਹੋਵਗਾ।।ਨਫਾ ਮੁਲਖ ਤੋ ਆਵੇਗਾ।।ਯਾਰਾਂ ਨੂੰ ਯਾਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਨਫਾ ਹੋਵੈਗਾ।।ਅਨਾਜ ਸਸਤਾ ਰਹੇਗਾ।।ਦਰਖਤਾ ਨੂੰ ਫਲੁ ਚੰਗਾ ਪਵੇਗਾ।।ਜਾਨਵਰ ਰਜੀ ਰਜੀ ਰਹਿਨਗੇ।।ਹਵਾ ਨੇਕ ਚਲੇ ਸੁਦਾਗਰਾਂ ਨੂੰ ਨਫਾ ਆਵੈ।।ਕਣਕ ਖਰਬੂੰਜੇ ਆਮੁ ਹੋਵਨਗੇ।।ਸਰਦਾਰ ਵਜੀ ਰਹਿਨੇਗਾ।।ਦੁਧ ਬੋਹੁ ਹੋਸੀ ਔਰਤਾਂ ਅਗ ਤੇਜੁ ਹੋਵੇਗੀ।।ਚਾਰਪਾਇਆ ਘਾਹਾ ਬਹੋਤੁ ਹੋਸੀ।। ਨਜਾ ਭਿਰਵਾ ਜਾਣੂ ਸਿਆਲ ਵਿਚ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਣੁ ਲਗੇਗਾ।।ਤੇ ਕੜੇ।।੧।।

ਸੋਮਵਾਰ ਜੇ ਚੜੇ।।ਮਾਹ ਮੁਹਰਮੁ ਜਾਣੁ।।ਬਹੁਤੇ ਮਹੀ।।ਸਾਂਦਾ ਨੂੰ ਨਫਾ ਖੁ ਜਨਾ ਮਿਲੇ।।ਅਨਾਜ ਗਹਿਤਾ ਬਾਰਸ਼ ਬੋਹਤੁ ਗੋਤੁ ਬੋਹਤੁ।ਪਸਚਮ ਤੋ ਆਫਤ ਪਵੈ।।ਸਭ ਕਰਪਾਨੇ ਬੰਦ ਹੋਨ।।ਰੁਖਾਂ ਨੂੰ ਫਲੁ ਚੰਗਾ ਲਗੇਗਾ।।ਸੌਦਾਗਰਾਂ ਨੂੰ ਨਫਾ ਹੋਸੀ।।ਗਾਈ ਮਹੀ ਦੁਧੁ ਆਮ ਦੇਨਗੀਆ।।ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਫਾ ਨਾ ਹੋਸੀ ਜਾਂਨ।।ਰੂੰਈ ਤੇ ਤੇਲੁ ਘਟਿ।।ਹਰ ਜਰੈ ਤ ਬਹੁਤੁ।।ਬਾਜਾ ਸੇਹਾਂ ਦਾ ਡਰੁ ਨਹੀ ਹੋਵੈ ਪੈਛੇ ਰਹੇ ਅਮਾਂਨਾ।।ਜਗ ਉਤੇ ਪਗ ਦੁ ਬਹੋਤਾ ਸਖਲਵਾਉ।।ਬਿਰਛਾਂ ਨੂੰ ਫਲਾਂ ਕਰੇਗੀ।।ਗਰਮੀ ਜੋਮੇਤੁ ਬਹੁਤੁ ਹੋਵੈ ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ।।ਗਾਂਈ ਬਕਰੀਆ ਬੋਹਤ ਹੋਨ।।ਘਾਹਾ ਬਹੋਤਾ ਹੋਵੈ।।ਚੰਨੁ ਗਰਹਣੁ ਹੋਸੀ।।੨।।

ਮੰਗਲਵਾਰ ਜੇ ਚੜੇ ਮਾਹਾ ਮੁਹਰਮੁ ਜਾਂਣੁ।।ਕਾਲ ਪਵੈ ਇਸ ਸਾਲ ਵਿਚੁ ਰਹਿ ਨਾ ਮਾਲ ਸਮਾਣੁ।। ਵੇਲੇ ਮਹੀਨਾ ਹੋਸੀ ਅਕਾਲ ਪਵੇ ਇਸ ਸਾਲ।।ਭੁਝ ਜਰਾ ਇਤਨਾ ਹੋਸੀ ਵਿਆ।।ਘਾਨ ਖਿਲੇ ਮਾਲਾ।।ਸੁਦਾਗਰਾ ਨੂੰ ਨਫਾ ਹੋਸੀ।।ਜੰਗ ਕਰਨ ਬਾਦਸਾਹਾ।।ਜੰਮਤਿ ਬੀਮਾਰੀ ਬੋਹਤ।।ਮੇਵੇ ਘਟਿ।।ਦੁਧੁ ਘਟਿ।।ਕਣਕ ਰੂੰਈ ਤਿਲ ਕੰਮਾਦ ਸਮਾਨ।।ਲੜਿਕਆ ਨੂੰ ਮੌਤ ਬੀਮਾਰੀ ਹੋਸੀ।।ਅੱਖਿ ਮਿਨੇ ਘਟੇ ਹੋਨ।।ਸਾਹਾਂ ਨੂੰ ਗਮੁ ਪਵੈਗਾ।।ਅਦਾਲਤ ਘਟ ਹੋਸੀ।।ਪ੍ਰਜਾ ਦੁਖੀ ਬਹੋ ਹੋਇ।।ਪਛਮ ਪੂਰਬੋ ਆਫਤ ਪਵੈ।।ਉਮੰਦੀ ਵਗਿਸੀ ਅਤਸ ਹੋਸੀ ਚੋਰੁ।।ਚੰਦ ਗਰੈਹਿ ਲਗੇਗਾ।।ਮਕੜੀ ਆਵੈ ਜੋਰੁ।।ਪੈਦਾਇਸ਼ ਨਫਾ ਨਾ ਕਰੇ ਇਸ ਸਾਲ।।ਕਵੇਲੇ ਮਿਹੀ ਪੈਹਨਗੇ।।ਖੇਤੀ ਹੋਗੁ ਫਨਾਹਾ।।ਮੇਵੇ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾ ਪਕਨਗੇ।।੩।।

ਬੁਧਵਾਰ ਮਹਰਮੁ ਆਵੈ।।ਖਤਰਾ ਬੈਤਾ ਦਿਲ ਨੂੰ ਪਾਵੇ।।ਏਸ ਵਰੇ ਵਿਹ ਖੜ੍ਹਾ ਆਖਿਤ ਬਹੋਤੁ ਜਹਾਂਨੁ।।ਵਹੁਤਾ ਖੜ੍ਹਾ ਜਾਣ ਤੂੰ ਅੰਦ੍ਰ ਹਿੰਦਸਤਾਂਨ।।ਮੀਹੁ ਕਵੇਲੇ ਪੈਹਨਗੇ। ਸੁਣ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵੀਰ।।ਕੰਮੁ ਮੰਦਾ ਸਰਦਾਰੀਆ।ਗਜ਼ਨ ਹੋ ਜਹੀਰ।।ਕਣਕ ਰੂੰਈ ਤਿਲ ਕਮਾਦੁ ਮੈਂਗਾ ਹੋਵੇ।।ਮੁਰਗੇ ਬਕਰੇ ਬਹੋਤੁ ਮਰਨਗੇ।।ਚੁਪਾਏ ਬੈਂਹਤੁ ਮਰਨਗੇ।।ਅਦਮੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਬੈਂਹਤ ਪਵੈਗੀ।।ਔਂਨ ਦਾ ਵਿਆਹੁ ਪਵੈਗਾ।।ਵੈਰਾਨੀ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਹੋਵੇ।।ਨਾਪਾ ਖੁਲਣਗੇ।।ਜ਼ਿਲਸ ਵਾਲਆ ਸੌਦਾਗਰਾ ਦਾ ਜਾਨੁ ਹੋਣੈ। ਚੰਦ ਸੂਰਜੁ ਗਰਹਿਣ ਲੈਵੇ।।ਅੰਬੀਰ ਬੋਹਲ ਮਰਨਗੇ ਮਕੜੀ ਭੀ ਹੋਵੈ।।ਜੰਗੁ ਕਰਨ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੋਸੀ ਮੁਲਖੁ ਤਮਾਹਾ।।ਮੇਵੇ ਅੰਗੂਰ ਅੰਬ ਭੀ ਖਰਬੂਜੇ ਬੈਹੁਤ ਪਾਹਾ।।ਅਰ ਦਾ ਮੀਹ ਹੋਵੈਗਾ।। ਦੌਲਤ ਵੰਦੂ ਬੈਹਤੁ ਹੋਸਨ ਫੌੜ।।੪।।

ਵੀਰਵਾਰ ਮੁਹਰਮੁ ਆਵੈ। ਸਭਿ ਜਰਾਇਤ ਬੋਹਤੁ ਹਛੀ ਹੋਵੇ।।ਜੰਗੁ ਪਸਾਦੁ ਘਨੇਰੇ ਮੀਂਹੀ ਬੇਹਤੇ ਤੂੰ ਜਾਣ।।ਸਾਹਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹਛਾ ਹੋਵੈ ।ਅੰਬਿ ਫਲੁ .... ਕੰਮ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹੋਨ।। .... ਕਾਮੰ ਵੰਹ ਨ।। ਜਾਨਵਰ ਰਾਜੀ ਰਹਿਨਗੇ।। ਜਰੈਤ ਹਛੀ ਪਕਸੀ।। ਆਦ ਨੂੰ ਪਿਛੋ ਸਾਲ ਦੇ ਖਿਚ ਹੋਵੈਗੀ।। ਹੋਰੁ ਖਰਬੂਜੇ ਮੇਵੇ ਹਛੇ ਪਕਨਗੇ।। ਸੁਦਾਗਰੁ ਰਾਜੀ ਰੇਹਨਗੇ।। ਜਿਣ ਸੌ ਨਫਾ ਹੋਸੀ ਆਦਿਲੋ ਹੋ ਉਸਿਆਰ।। ਚੁਪਾਏ ਰਾਜੀ ਰੈਹਨਗੇ ।। ਲੜਿਕਆ ਦੀ ਜੈਮਤਿ ਬੁਜ ਤੂੰ ਪਾਲਾ ਪੈਸੀ ਦੇਰੁ।। ਵਾਉ ਖੁਲੇਸੀ ਸਖਤ ਭੀ ਅਗਨ ਘਨੇਰੀ ਹੋਰੁ।।੫।।

ਸੁਕਰਵਾਰ ਜੋ ਚੜੇ ਮਾਹਾ ਮੁਰਹਮ ਜਾਣੁ ਸੇਖਤੁ ਕਣਕ।। ਸਾਹਾਂ ਦ ਕੰਮੁ ਘਟਿ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜਾਰ ਬਹੋਤਾ ਪਸਾਦ ਦੁਸਮਨੀ ਬੈਹਤੁ । ਜਰਾਇਤ ਦਾ ਕੰਮੁ ਦਰਮਿਆਨਾ।। ਬੀਮਾਰੀ ਰੋਣਾ ਵਧ।। ਪਾਲਾ ਸਰਦੀ ਬੋਹਤੁ।। ਸਾਲੋ ਬਾਦ ਕਣਕ ਦਾ ਕੰਮ ਨਫਾ ਹੋਸੀ।। ਉੜਕ ਗਲਬਾ ਮੀਹ ਦਾ ਹੋਸੀ।। ਸੁਦਾਗਰਾ ਦਾ ਕੰਮੁ ਘਟਿ ਹੋਸੀ।। ਜੈਮਤਿ ਹੋਸੀ। ਚਾਰ ਪਾਇਆ ਨੂੰ ਬੀਮਾਰੀ ਹੋਸੀ।। ਮੰਦੀ ਵਾਉ ਹਲਸੀ।। ਆਦਮੀਅ ਦਾ ਕੰਮੁ .... ਆਨਾ।। ਆਤਸ ਦਾ ਗਲਬਾ ਥੀਸੀ।।੬।।

ਛਨਿਛ੍ਰਵਾਰ ਮਾਹਾਰੁਮ ਆਵੇ।। ਜੰਗ ਕਰਨ ਬਾਦ ਸਾਹਾ।। ਸੁਦਾਗਰ ਨਾ ਟੁਰਨਗੇ ਰਾਹ।। ਚਾਰਪਾਇਆ ਨੂੰ ਖਤਰਾ ਜਾਨ ਦਾ।। ਪਾਤਸਾਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੋ।। ਦੌਲਤੁ ਵੰਦੁ ਮਰੇਸਨੀ ਮੌਤ ਖੜੀ ਜਾਂ ਆਇ।। ਅਨਾਜ ਭੀ ਮੈਂਗਾ ਹੋਸੀ ਆ ਜਿਨਸ ਕਰੇਗੀ ਭਾਇ।। ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੋਵੈ ਗਰੇਹਣੇ ਜਾਵੈ।।੭।। ਸੰਪੂਰਨੰ।। ੧੯੩੪ ਲਿਖਿਆ।।

''ੴ' ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਦੋ।।
ਗਣ੍ਹਾਤਿ ਗਿਰਜਾ ਸਾਰਦਾ ਸਿਵਹਰਣ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿਕੰਤ।।
ਸਕੰਧ ਪਰਾਣੇ ਭਾਖਾ ਕਰੀ ਸੁਣ ਸ੍ਰੀ ਪੜ੍ਤ ਮਕੰਦ।।੧।।
ਸਕੰਧ ਪੁਰਣੇ ਨਾਰਦੋ ਵਾਚ।।
ਭਗਵਨ ਕਲਕੇ ਜੀਵ ਬਹੁ ਪਰੈਂ ਹੈ ਨਰਕ ਮੰਝਾਰ।।
ਕੌਣ ਪਾਪ ਸੇ ਪੜੇਗੇ ਮੋ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰੋ ਉਚਾਰ।।੨।।
ਬ੍ਰਹਮੋ ਵਾਚ।।
ਆਵੈ ਕਲ ਜਬ ਘੋਰ ਵਰਣ ਆਸ੍ਰਮ ਹੈ ਜਾਇ।।
ਤਾਮਕੂ ਕਲੁ ਸਰੂਪ ਹੈ ਨਰ ਕੀ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।
ਹੁਕਾ ਪੀਵੈ ਪੁਰਖ ਜੋ ਨਾਰਦ ਕਲ ਜੁਗ ਮਾਹੇ।।
ਖੀਣ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈ ਤਿਸੈ ਪੜੈ ਨਰਕ ਕੇ ਮਾਹ।।
ਭੂਪ ਅਭਖ ਮਧ ਪਾਨ ਤੇ ਗੁਣ ਔਗੁਣ ਕੇ ਮਾਹਿ।।
ਸਭੈ ਪਾਪ ਤਿਸ ਨੇ ਕੀਏ ਪੀਏ ਤਮਾਕੂ ਜਾਹਿ।
ਮਾਤਾ ਬੇਟੀ ਬੈਹਨ ਸਿਉ ਗੁਰ ਪਤਨੀ ਸੁਤ ਨਾਰੁ।।
ਇਨ ਭੋਗੇ ਕਾ ਪਾਪ ਜੋ ਹੁਕਾ ਪੀਵਨ ਹਾਰੁ।।੩।।
ਨਾਰ ਚੰਡਾਲੀ ਵੇਸਵਾ ਔਰੁ ਪਰਾਈ ਨਾਰੁ।।
ਇਨਕੇ ਭੋਗੇ ਪਾਪ ਜੋ ਹੁਕਾ ਪੀਵਣ ਹਾਰੁ।।
ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਸਹੁ ਗਊ ਕੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੋ ਸੂਰ।।
ਇਨ ਕੇ ਹਤਿਆ ਪਾਪ ਜੋ ਹੁਕਾ ਪੀਏ ਜਰੂਰ।।੪।।
ਮੁਸਲਮਾਨ ਚੰਡਾਲ ਕਾ ਭੋਜਨ ਪਾਏ ਜੋ।
ਮਧ ਮਾਸ ਕੇ ਪਾਪ ਜੋ ਹੁਕਾ ਪੀਤੇ ਹੋ।।
ਗਰਧਬ ਸ੍ਵਾਨ ਸਿੰਗਾਲ ਮਹਿ ਕਾਗਾ ਚੀਲ ਮੰਜਾਰ।।
ਇਨ ਕੋ ਖਾਏ ਨੀਚ ਜੋ ਹੁਕਾ ਪੀਵਣ ਹਾਰ।।
ਪੁਰਬ ਬਾਰ ਸਭ ਤੀਰਥੀ ਨਾਏ ਕੋਟਿ ਨਿਰੰਤੁ।।
ਪੀਏ ਤਮਾਕੂ ਨਾਸ ਜਾ ਕ੍ਰਿਯਾ ਧਰਮ ਬਿਹਾਰੁ।।੫।।
ਹੁਕਾ ਪੀਤਾ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਇਸ ਹੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮਾਹਿ।।
ਪਾਏ ਜਨਮੁ ਮਲੇਛ ਕਾ ਨਾਰਦ ਕਹਿਉ ਤਾਹ।।੬।।
ਅਕਾਦਸ ਆਦ ਜੋ ਵਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕੀਤੇ ਭਵਿ ਮਾਹਿ।।
ਹੁਕਾ ਪੀਵੈਂ ਪੁਰਖੁ ਜੋ ਸਭਿ ਹੀ ਵਿਰਥੇ ਜਾਹਿ।।
ਬੇਦ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਪਿਤ੍ਰ ਜਗਿ ਬਬੇਕ ਗਿਆਨ।।

ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਨਿਹਫਲਿ ਸਭੈ ਕਰੈ ਤਮਾਕੂ ਪਾਨ।।੭।।
ਪਤ੍ਰ ਪੀਸ ਬਨਾਇ ਜੋ ਸੀਖ ਨਰ ਨਮਵਾਰ।।
ਗਾਪੀ ਗੁਰੀ ਹੋਇਗੀ ਭੋਗੈ ਨਰਕ ਦੁਆਰ।।
ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੌ ਕਹਾ ਭਇਆ ਰਿਹਓ ਗ੍ਰਿਸਤੁ ਕੇ ਬੀਚ।।
ਤਮਾਕੂ ਪੀਵੈ ਪੁਰਖੁ ਜੋ ਸੋ ਚੰਡਾਲ ਸੇ ਨੀਚ ।੮।।
ਆਸ੍ਰਮ ਅਠਾਰਾ ਨਰਕ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਤਿਸ ਨੇ ਜਾਨ।
ਹੋਕਾ ਪੀਤਾ ਪੁਰਖੁ ਜਿਸ ਨਾਰੱਦ ਸਤਿ ਕਰ ਮਾਨ।।
ਬ੍ਰਹਮਚਰਜਾ ਅਉ ਗ੍ਰਸਤ ਕੀ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤ ਸੰਨਿਆਸ।।
ਹੁਕਾ ਪੀਤੇ ਮਤ੍ਰ ਸਿ ਸਭ ਨਿਹਫਲ ਹੈ ਤਾਸ।।੯।।
ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਬੈਸ ਸੂਦ੍ਰ ਹੈ ਮਨ ਜਾਨ।
ਕੂਕਰ ਕੇ ਗਾ ਜਾਨ ਤਿਸ ਜੋ ਕਹੇ ਤਮਾਕੂ ਪਾਨ।।
ਨਾਵਹੁ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਵਹੁ ਸੁਘੜਿ ਸੁਜਾਨ।।
ਸਭੀ ਜੂਠਿ ਤਿਸਨੇ ਅਚੀ ਕੀਆ ਤਮਾਕੂ ਪਾਨ।।੧੦।।
ਮਹਾ ਪਾਪੁ ਤਿਸ ਜਾਨੀਏਂ ਪੀਏ ਤਮਾਕੂ ਆਹਿ।।
ਧਰਮ ਭਰਿਸਟ ਤਿਸ ਜਾਣੀਏ ਯਾਮੈ ਸੰਸਾ ਨਾਹਿ।।
ਕਹਤੇ ਨਾਰਦ ਸੀਤਿ ਜੀ ਤਮਾਕੂ ਲੈ ਨਹੀ ਨੀਚ।।
ਇੰਦਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਅਪਨੈ ਪਰੇ ਨਰਕ ਕੇ ਬੀਚ।।੧੧।।
ਜੋ ਪੀਵੈ ਮਧ ਅਰ ਪਾਨ ਕੋ ਕਰੈ ਤਮਾਕੂ ਪਾਨ।।
ਐਸਾ ਫਲ ਤਿਸ ਜਨੀਏ ਕੁੰਚਰ ਜਿਉਂ ਇਸਨਾਨ।।
ਸੰਧਿਆ ਗਿਆਨ ਵਿਅਰਤਿ ਸਖਿਰ ਜੋਗ ਵੈਰਾਗ।।
ਨਾਰਦ ਨਿਹਫਲ ਸਭਿ ਭਏ ਪੀਨ ਤਮਾਕੂ ਲਾਗ ।੧੨।।
ਪੀਏ ਤਮਕੁ ਵਾਰ ਨੀਰ ਹੋ ਜੋ ਕਲ ਜੁਗ ਮਾਹਿ।।
ਕਰਮ ਬਿਅਰਥ ਤਿਸ ਹੋਤੁ ਹੈ ਆਸਾ ਰਾਖ ਮਨ ਮਾਹ।।
ਸਤਿਜੁਗੁ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪ੍ਰ ਤੀਨ ਜੁਗ ਮੈ ਨਾਹਿ।।
ਕਲਯੁਗ ਮੈ ਉਤਪਤ ਭਇਓ ਨਾਮੁ ਤਮਾਕੂ ਜਾਹਿ।।੧੩।।
ਧਨ ਨਾਗ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਨਰਕ ਗੇ ਪਾਵਕ ਹੇਤ।।
ਕਲਯੁਗ ਕੀਨੀ ਖੇਤੀ ਭਯੋ ਤਮਾਕੂ ਖੇਤ।।
ਅਵਹਨ ਆਸ੍ਰਮ ਕੇ ਨਾਸ ਹਿਤ ਜੀਵਨ ਮੋਹ ਨ ਕਾਜ।।
ਮਲੇਛ ਧ੍ਰਮ ਕੀ ਬ੍ਰਿਧ ਹਿਤ ਕਲੂ ਤਮਾਕੂ ਸਾਜ।।
ਮਾਇਆ ਮੋਹਨ ਪੁਰਖ ਜੋ ਪੀਨ ਤਮਕੁ ਸੋਇ।
ਸੁਣਿ ਕੇ ਕਰੇ ਤਿਆਰ ਜੋ ਪਾਪ ਨ ਤਿਸ ਤੁ ਹੋਇ।।

ਤਮਾਕੂ ਪੀਂਦੇ ਦੇਖੀਏ ਏਸ ਮਰਧ ਨਿਵਾਰੇ ਨਹਿ।।
ਨਾਰਦ ਨਿਹਚੇ ਜਨੀਏ ਪਾਪੁ ਲਗੈ ਤਨ ਤਾਹਿ।।
ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਤਮਾਕੂ ਪੀਵਤਾ ਸਿਖ ਜੋ ਦੇਵੈ ਦਾਨ।।
ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਸੁਹ ਗਰਾਮ ਕਾ ਸਿਖ ਨਰਕ ਕੋ ਜਾਨ।।੧੫। ਸਲੋਕ।
ਧੂਮ੍ਰ ਪਾਨੰ ਏ ਕਿਰਤੀ ਵਿਪ੍ਰਾ।
ਦਾਨੰ ਦਿਨੰਤੀ ਜੇ ਨਰਾ।
ਦਾਤਾ ਤੇ ਅੰਤਿ ਕਾਲੇ ਜਾਹਿ ਨਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਗ੍ਰਾਮੀ ਸੂਕਰਾ।।੧੬।।
ਸਿਵ ਸੰਗਤਾ ਕਾ ਸਪਤਿਸੇ ਧੋਆਇ।।
ਭਾਖਾ ਕੀਆ ਕਾਸੀ ਪੁਰੀ ਸੁਰਿ ਗਿਆਨ।
ਧ੍ਰਮ ਹੇਤ ਕੇ ਕਾਰਨੇ ਸਮਝੇ ਹਿੰਦ ਸਜਾਨ।।

੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਅਫਸੂ । ਦੋਹਰਾ।।
ਅਖਿ ਗੋਬਿੰਦ ਮ੍ਰਿਗਾਦ ਨਾਥ।।ਦੋ।।
ਤਬ ਗਰ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਜੁ ਖਰਨਨ ਕੀਨੀ ਸਾਖੁ।।
ਸੁਨੋ ਏਸ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਲੇਹੁ ਹੀਏ ਮੋ ਰਾਖ।।੧।।
ਏਕ ਰੋਜ਼ ਸਨਕਾਦਕਾ ਕਹੀ ਪਿਤਾ ਸੋ ਬਾਤਿ।।
ਅਤ ਭ੍ਰਿਸਟ ਜੋ ਜਗਤ ਮੈ ਸੋਭਾ ਖੋ ਮਮ ਤਾਤਿ।।੨।।ਦੋ।।
ਤਬ ਕਮਲਾ ਫਿਰ ਭਾਖਯੋ ਸੁਨਹੋ ਮੋਹ ਕੁਮਾਰ।।
ਮਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਦੇਖਓ ਚੰਦਾ ਲੋਕ ਮੰਜਾਰ।।੩।।
ਜੋ ਅਥਿ ਤਕ ਕਰ ਮਾਨ ਕੇ ਏਠ ਲਿਹੋ ਮੈ ਮਾਨ।।
ਧਰਮ ਹਰਨ ਕੇ ਕਰਨੇ ਲਿਗਾਰੋ ਧੂਮਰ ਪਾਨ।।੪।। ਚੌ।।
ਤਬ ਸਨਕਾਦਕ ਬਿਨਤੀ ਕੀਨ।।
ਤੁਮ ਭਾਖਨ ਹੋ ਸਭ ਪ੍ਰਬੀਨ।।
ਉਤਾਲ ਕਿਵ ਕਰ ਭਇਓ ਤਮਾਲਾ।।
ਵਰਤ ਮਾਨ ਹੋਇਓ ਕੇਤ ਚਾਲ।।੫।।
ਤਬ ਕਮਲਾਸਨ ਦੀਓ ਬਤਾਇ।।
ਸਾਖੀ ਭਈ ਨੰਦ ਪ੍ਰਥਾਇ।।
ਸੁਣਿ ਸਨਕਾਦਕ ਦੇ ਕਰਿ ਸੋਣ।।
ਇਹੋ ਨਾਥ ਮੈ ਸਾਖੀ ਜੋਣ ।੬।। ਚੌ।।
ਏਕ ਸਮੈ ਸਿਧਜਗ ਰਚਾਏ।।
ਗੋਮੇਧ ਧਰਿਓ ਤਿਸ ਨਾਇ।।
ਪਾਏ ਰੰਸਰੀ ਜਗ ਮੰਜਾਰ।।
ਕੀਨੇ ਬਿੰਜਨ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ।।੭।।
ਦੇਸ ਦੇਸ ਕੇ ਰਿਖੀ ਬੁਲਾਇ।।
ਭਏ ਇਕਠੇ ਤਾ ਪਹਿ ਜਾਇ।
ਬਿਧ ਬਿਧਾਨ ਸਭ ਕੀਨੇ ਕਾਮ।।
ਜੋ ਜੋ ਜਗ ਹੋਮ ਕੇ ਧਾਮ।।੮।।
ਜਗ ਰੋਖਰ ਨਾਖੀ ਖਾਇ।।
ਪੜੀ ਚੀਲ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਆਇ।।
ਲੈ ਕਰਿ ਉਡੀਉ ਮੇਰ ਮੂਲ।।
ਖਬਰ ਨ ਪਾਈ ਜਾਣੈ ਕੌਣ। ੯।।

ਜਬ ਰਿਖ ਰਹੇ ਸਤੁਸਟ ਅਘਾਇ।।
ਸਾਮ ਪਾਨ ਚਹੀਏ ਪੌਨ ਕਰਾਇ।।
ਜੀਨੇ ਬਿਧ ਬਿਧਾਨ ਨਭ ਜੇਤਨ।।
ਜਿਟ ਕਰ ਰੌਖਰ ਹਹੇ ਨਹ ਤਨ।।੧੦।।
ਭਏ ਸਪੰਨ ਅੰਗੁ ਸਭ ਅੰਗ।।
ਸੂੰਣ ਬਿੰਬੋ ਕਾ ਬਣੇ ਨ ਢੰਗ।
ਵਹੁੜੋ ਗਏ ਅਸੁ ਪ੍ਰਗਟਿ।।
ਇਮ ਕਰ ਸਨੈ ਨ ਕਛੁ ਉਪਾਇ।।੧੧। ਚੌ।।
ਤਬੈ ਰੋਖਰੀ ਇਮ ਕਹਿ ਦੀਨ।।
ਅਧਿ ਹਮ ਭਈ ਸੌਣ ਤੇ ਹੀਨ।।
ਜਦਯਾ ਪੂਰਣ ਹੋਹਿ ਨ ਸੂੰਣ।।
ਦਿਹੁ ਸਰਾਪੁ ਅਬੈ ਮੈ ਤੈਣੁ।।੧੨।।
ਤਬ ਰਿਖ ਸਭ ਹੰ ਹਹੇ ਲਾਚਾਹ।।
ਤਿਨਕੇ ਸੂੰਣ ਨ ਸਕੇ ਸੁਧਾਰ।।
ਬਿਧ ਸੰਜੁਤ ਵਹੁ ਪੜੇ ਨ ਸੋਇ।।
ਤੀਹ ਸੰਪੂਰਨ ਕਿਵ ਕਰ ਹੋਇ।।੧੩।।
ਤਿਨਕੇ ਪੂਰਣ ਭਏ ਨ ਅੰਗ।।
ਰਿਖ ਦੈ ਦਿਓ ਸਰਾਪ ਨਿਸੰਗ।।
ਕਰੌ ਧਰਾ। ਸਭ ਹੀ ਕੋ ਟੀਲੁ।।
ਪੂਰਣ ਹਮਰੇ ਅੰਗਾ ਨ ਕੀਨ।।੧੪।।
ਤਿਸੋ ਕੰਢ ਮੈ ਅੰਤ੍ਰ ਮਾਹ।।
ਉਠੇ ਸੂੰਣ ਤਬੀ ਤਤਕਾਲ।।
ਸੋਈ ਤਮਾਕੂ ਲਓ ਪਛਾਨ।
ਇਨ ਮੇ ਸੰਸਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨ।।੧੫।।
ਸੋ ਕੀਨੋ ਰਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਵਾਨੁ।।
ਸਰਾਪਿ ਲਗੋ ਤਿਨਕੇ ਪਹਿਚਾਨ।।
ਦੋਖਾ ਦੇਖ ਡੂਬੋ ਸਭ ਜਗ।।
ਭਲੇ ਭਲੇ ਡੂਬੇ ਧਰ ਮਗ।।੧੬।।
ਉਤ ਕਮਲਾ ਸਨ ਸਾਂਝਦਰ ਕਹੀ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਲਾਇ।।
ਇਤ ਭਾਖੰ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਭਿਤ ਪਹਿ ਦਈ ਸੁਨਾਇ।।੧੭।
ਨਿੰਦ ਕਰਤ ਹੈ ਦੇਵਤੇ ਉਸਤਤ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ।।

ਜੌ ਕਸ ਪਰੀ ਬੰਸ ਮੈ ਫੂਨਕੈ ਭਲੌ ਨ ਹੋਇ।।੧੮।। ਦੋ।।
ਕੇਸੋ ਦਾਸ ਪੰਡਤ ਕਹੀ ਸਕੰਧ ਪ੍ਰਰਣ ਕੀ ਸਾਖ।।
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਭਗ ਜਹਾਂ ਲੇਦ ਨਾਲ ਕੇ ਭਾਖ।।੧੯।।ਚੌ।।
ਸਾਖੀਆ ਮੈ ਗੁਹ ਕਹੀਓ ਪ੍ਰਕਾਰ।।
ਸ਼ਾਰ ਸ਼ਾਹ ਇਸ ਕੋ ਪਿਤ ਕਾਰ।।
ਇਸ ਕੋ ਵਰਤੋ ਕੋਈ ਨਾਹਿ।।
ਪੜਿ ਕਰ ਵੇਖੇ ਸਾਖੀਆ ਮਾਹਿ।।੨੦।। ਸੰਪੂਰਨ।।

ਪਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।
ਅਪਰ ਰਹਤ ਨਾਂਮਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ।।੧੦।।
ਦਰਿਆਈ ਉਦਾਸੀ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਹੋਇਆ।।ਦੋਹਰਾ।।
ਅਬਚਲਾ ਨਗਰ ਬੈਠਾ ਗੁਰੂ ਮਨ ਮੈ ਕੀਆ ਬਿਚਾਰ।।
ਬੋਲਿਆ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੂਰਤ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ।।੧।।
ਹੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ਪਹਿਲਾਦ ਸਿੰਘ ਬਿਪ ਜਾਤ ਨੁਰਾਇ।।
ਨਿਕਟਿ ਬੁਲਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੀਨਾ ਕੰਠ ਲਗਾਇ।।੨।।
ਪੰਥ ਚਲਾਯੋ ਜਗਤ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ।
ਰਹਤ ਧਤਾਈ ਖਾਲਸੇ ਜਣਿ ਭਾਈ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ।।੩।। ਚੌਪਈ।।
ਹੋਇ ਸਿਖ ਸ੍ਰਿ ਟੋਪੀ ਧਰੈ।
ਸਾਤਿ ਜਨਮ ਕੁਸਟੀ ਹੋਇ ਮਰੈ।।
ਜੋ ਸਿਖ ਗਲ ਮੈ ਤਾਗਾ ਮੇਲੈ।।
ਚੋਰਨ ਬਾਧੀ ਗਲਕਾ ਮੇਲੀ।।
ਜਨਮ ਸੁਆਨ ਪਾਵੈਗੋ ਕੋਟਿ।।
ਬੀਜਯੋ ਹਾਥ ਬੁਰਾ ਉਸ ਖੋਟ।।
ਪਗ ਉਤਾਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋ ਖਾਵੈ।।
ਸੋ ਸਿਖ ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਸਿਧਾਵੈ।।੪ । ਦੋਹਰਾ।
ਮੀਣ ਔਰੁ ਮਸੰਦੀਆ ਮੋਨਾ ਕੁੜੀ ਜੋ ਮਾਰੁ।।
ਹੋਇ ਸਿਖ ਵਰਤਣਿ ਕਰੇ ਅੰਤ ਕਰੋਗਾ ਖੁਆਰ।।੫।।
ਦਾਹ ਗੁਰੁ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਬਿਨੁ ਜਪੈ ਔਰ ਕੋਈ ਜਪ।।
ਸੋ ਸਾਕਤ ਸੋਮ ਮੂਲ ਨਹਿ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਆਪੁ।।੬।।
ਮੋਹੇ ਪ੍ਰਕਟ ਮਾਨੈ ਨਹੀ ਕਰੈ ਨ ਸਿਖ ਕੀ ਸੇਵ।।
ਸੋ ਬੀਰਜ ਮਲੇਛ ਕੈ ਪ੍ਰਗਟ ਪਛਾਨੋ ਭੇਵ।।੭।। ਚੌਪਈ।।
ਹੁਕਮ ਦੇਖ ਕਾਰਨ ਜੀ ਰਾਖੈ।।
ਗੋਲਕ ਗੋਪ ਮਿਥਿਆ ਮੁਖ ਭਾਖੈ।।
ਬਾਹ ਭੇਟ ਸੁਖ ਮੰਨਤ ਚੁਰਾਵੈ।।
ਐਸਾ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਨਹੀ ਭਾਵੈ।।੮।।
ਛੂਟਿ ਪ੍ਰਉ ਮਾਇਆ ਕੀ ਦਾਸੀ ।
ਭਰਮਤਿ ਫਿਰੈ ਲਾਖ ਚਉਰਾਸੀ।।
ਸੋ ਬੀਰਜ ਮਲੇਛ ਕੋ ਜਾਣ।।

ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਪਰਹਲਾਦ ਸੁਜਾਣ।।੯।।ਦੋਹਰਾ।।
ਗੁਰੂ ਖਾਲਸੇ ਆਦਿ ਲੈ ਜੋ ਰਾਖੈ ਜਗ ਮੋਹੁ।।
ਸੋ ਸਾਕਤਿ ਨਰਕੀ ਸਦਾ ਇਨ ਸੋ ਕਰੈ ਜੋ ਧਰੋਹੁ।।੧੦।।
ਸੂਹੇ ਅੰਬ੍ਰ ਪੈਹਨ ਕਰਿ ਮੁਖ ਨਾਸੇ ਨਸਵਾਰ।।
ਲਹੇ ਤੜਨਾ ਸੀਸ ਪ੍ਰ ਐ ਸੁਟੀਐ ਨਰਕ ਦੁਆਰ।।
ਬਿਨ ਜਪੁ ਜਾਪੁ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਜੇਂਵੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।
ਸੋ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਕ੍ਰਿਮ ਹੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵੈ ਬਾਦ।।੧੧।। ਚੌਪਈ।।
ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਗੁਰੁ ਗੀਤਿ ਨ ਗਾਵੈ।।
ਰਹਿਰਾਸ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋ ਖਾਵੈ।।
ਬਾਹਰ ਮੁਖੀ ਸਿਖ ਤਹ ਜਾਨੌ।।
ਸਭ ਵਰਤਨ ਤਿਸ ਮਿਥਿਆ ਮਾਨੋ।।
ਲਖ ਚੌਰਾਸੀ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰੈ।।
ਧਾਹ ਧਾਦ ਜਗ ਜਨ ਮੈ ਮਰੈ।।
ਗੁਰੁ ਬਚਨਾ ਸਿਉ ਤੂਟਾ ਜਾਇ।।
ਦਰਗਾਹ ਤਕੋ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ।।੧੨।। ਦੋਹਰਾ।।
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਛਾਡ ਕੈ ਭਜੇ ਦੇਵ ਕੋਈ ਔਰ।।
ਜਨਮ ਜਨਮ ਭਰਮਤਾ ਫਿਰੈ ਲਹੈ ਨ ਸੁਖ ਕੋ ਠੌਰ ।੧੩।।
ਪਾਹਨ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੈ ਸਿਖ ਫਿਰ ਨਿਵਾਵੈ ਸੀਸ।।
ਸੋ ਸਾਕਤ ਨਿਗੁਰਾ ਸਦਾ ਮਾਰਿਆ ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ।।੧੪।।
ਕਰੀ ਕਪਨਾ ਜਾਸ ਕੋ ਮੋਹਿ ਆਪਨੇ ਹਾਥ।।
ਤਿਨ ਕੀ ਸਮਸਰ ਜੋ ਕਰੈ ਜਦ ਜਾਵੈ ਕੁਲ ਸਾਥ।।੧੫।।ਚੌ।।
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੰਸ।।
ਗੁਰ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਰ ਸੋਢੀ ਅੰਸ ।
ਰੋਹਮੁ ਨਾਮ ਸਿਖ ਜਾ ਕਉ ਦੀਆ।।
ਤਿਨ ਕੁਲ ਮਧਿ ਨਿਵਾਸ ਮੈ ਕੀਆ।।
ਨਿਤ ਜਿਉ ਦੇਖ ਦੂਹੈ ਸਿਖ ਕੋਟੰ।।
ਤਾਂਹਿ ਮੁਕਤਿ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।।
ਜੋ ਖਾਪੈ ਤਿਲਕੀ ਕਰੈ ਪੂਜਾ।।
ਆਨ ਦੇਵ ਭਰਮ ਕਾਟੈ ਦੂਜਾ।।੧੬।।ਦੋਹਰਾ।।
ਕਾਰ ਭੇਟ ਸੁ ਮਨਤ ਕਰਿ ਜੋ ਸਿਖ ਚਿਤ ਭਰਮਾਇ।।
ਸੋ ਸਾਕਤ ਪਾਪੀ ਸਦਾ ਬਿਕਟ ਰੂਪ ਹੁਇ ਜਾਇ ।੧੭।।

ਕੁੜੀ ਮਾਰ ਮਸੰਦ ਕਾਮੀਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।
ਲਏ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਹਾਥ ਕਾ ਜਨਮ ਗਵਾਵੈ ਬਾਦਿ।।੧੮।।
ਛੋਡਿ ਸਿਖਨ ਕੇ ਚਰਨ ਕੋ ਲਹੈ ਪੰਥ ਜੋ ਹੋਰੁ।।
ਐਥੈ ਓਥੈ ਦੁਖ ਲਹੈ ਗੁਰੂ ਸਿਖਨ ਕਾ ਚੋਰੁ।।੧੯।।
ਮੜੀ ਗੋਰ ਦੇਵਲ ਜੋ ਮਾਨੈ।।
ਪਰ ਪੰਥ ਕੋ ਊਚ ਬਖਾਨੈ।।
ਸੋ ਸਾਕਤ ਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਹੀ।।
ਫਾਸ ਪੜੈ ਜਮ ਕੰਕਰ ਤਾਹੀ।।
ਟੋਪੀ ਦੇਖ ਨਿਵਾਵੈ ਸੀਸ।।
ਸੋ ਸਿਖ ਨਰਕੀ ਬਿਸਵੇ ਬੀਸ।।
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ।।
ਸੋ ਸਿਖ ਸਗਲ ਬੰਸ ਲੈ ਤਰੈ।।੨੦ ਦੋਹਰਾ।।
ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਮਾਨੀਐ ਪ੍ਰਗਟ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੇਹ।।
ਜੋ ਸਿਖ ਮੋ ਮਿਲਬੇ ਚਹੈ ਖੋਜਿ ਇਨੀ ਮੈ ਲੇਹੁ।। ੨੧।।
ਬਾਂਗ ਕਰੈ ਅਰੁ ਤੁਰਕ ਕਾ ਕਰੈ ਨ ਮੂਲ ਵੇਸਾਹ ।
ਸੋ ਸਿਖ ਸਿਉ ਹਿਤ ਜਾ ਕਰੈ ਪਰੈ ਨਰਕ ਕੇ ਮਾਹਿ।।੨੨।।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਬਾਣੀ ਬਿਨਾ ਰਮਣਾ ਕਥੈ ਜੋ ਹੋਰ।।
ਸੋ ਮਾਰਿਆ ਜਗਦੀਸ ਕਾ ਪਰਿਆ ਨਰਕ ਮਧਿ ਘੋਰ।।੨੩।।ਚੌਪਈ।।
ਖਟ ਦਰਸਨ ਕਾ ਜੋ ਮਤਿ ਧਾਰੈ।।
ਕੁਲ ਸੰਮੂਹ ਲੈ ਨਰਕ ਸਿਧਾਵੈ।।
ਬਾਝ ਗੁਰੂ ਸਿਖਨ ਕੀ ਸੇਵਾ।।
ਮਿਥਿਆ ਜਾਨੋ ਸੁਰ ਨਰ ਦੇਵਾ।।
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮੂਰਤ ਏਹ।।
ਪ੍ਰਗਟ ਆਕਾਲ ਖਾਸਾ ਦੇਹ।।
ਸਤਿ ਕਹੀ ਮਿਥਿਆ ਨਹੀ ਭਾਖੀ।।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਸਾਖੀ।।੨੪।।ਦੋਹਰਾ।।
ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਖਾਲਸੇ ਅਵਰ ਦੇਵ ਸਭਿ ਝੂਠ ।
ਅਵਰ ਦੇਵ ਇਉ ਮਾਨੀਐ ਜਿਉ ਬਾਰੂ ਕੀ ਮੂਠ।।੨੫।।
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬਚਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰਗਟ ਚਲਾਯੋ ਪੰਥ।।
ਸਭਿ ਸਿਖਨ ਕੋ ਬਚਨ ਇਹ ਗੁਰੁ ਮਾਨੀਓ ਗ੍ਰੰਥ।।੨੬।।
ਦਾਪਿ ਰਲਿਓ ਜੋ ਜਗਤ ਮੈ ਤਿਨੈ ਨਿਵਾਵੈ ਮਾਥ।।

ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਿਨ ਮਿਲਿਆ ਸਾਰੀ ਗਾਥ॥੨੭॥ਚੌਪਈ॥
ਸਿਖ ਕਉ ਸਿਖ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਨਾ॥
ਕੋਟ ਅਸਮੇਧ ਜਗ ਫਲੁ ਲੀਨਾ॥
ਜੋ ਗੁਰੁ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਖ ਲਾਵੈ॥
ਜੀਵਣ ਮੁਕਤ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵੈ॥
ਚਾਪੈ ਕਰੈ ਮਲੈ ਸਿਖ ਚਰਨ॥
ਤਿਸ ਸਿਖ ਕਾ ਮੈ ਲੀਨੋ ਸਰਨਾ॥
ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਖਨ ਮੁਖ ਪਾਵੈ॥
ਤਿਸ ਸਿਖ ਕੇ ਗੁਰੁ ਵਾਰਨੇ ਜਾਵੈ॥੨੯॥
ਸੰਮਤੁ ਸਤ੍ਰੈਹ ਸੈ ਭਏ ਬਰਸ ਬਵੰਜਾ ਨਿਹਾਰ॥
ਮਾਘ ਵਦੀ ਥਿਤ ਪੰਚਮੀ ਵੀਰਵਾਰ ਸੁਭਵਾਰ॥੩੦॥
ਨਿਤਾਪ੍ਰਮ ਮਸੇ ਸਿਖ ਹੁਕਮ ਸਿਉ ਪੜਹੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਤਿ ਭਾਇ॥
ਸਹੰਸਹ ਵਾਹ ਰਸਨਾ ਰਟੈ ਪ੍ਰਗਟ ਮਿਲੈ ਮੁਹਿ ਆਇ॥੩੧॥ਚੌਪਈ॥
ਬਚਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਰਖੇ ਸਿਖ ਕੋਈ॥ਤੈਸੇ ਹੀ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ॥
ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੂਰਤ॥ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਦਹੁ ਸਾਰੇ ਪੂਰਤ॥
ਰਹਿਣੀ ਰਹੈ ਸੋਈ ਸਿਖੁ ਮੇਰਾ॥ਉਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੈ ਉਸ ਕਾ ਚੇਰਾ॥
ਕਰੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਸਾ॥ਜਨਮੁ ਮਰਨ ਕਟਿ ਡਾਰੇ ਫਾਸਾ॥੩੨॥ਦੋਹਰਾ॥
ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮ ਬੀਜ ਇਹੁ ਮੰਤ੍ਰ॥
ਸਭ ਸਿਖਨ ਕੋ ਬਚਨ ਇਹੁ ਕਹਿਓ ਆਦਿ ਅਰੁ ਅੰਤ॥੩੩॥
ਸੰਪੂਰਨੀ॥ਜੁਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਲਿਖਆ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਤਨਖਾਹ ਨਾਮਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਸਾਹੀ॥੧੦॥
ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਹੋਇਆ॥ਪਾਤਸਾਹੀ॥੧੦ ।ਦੋਹਰਾ॥
ਪ੍ਰਸਨਿ ਕੀਆ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਗੁਰੂ ਬਤਾਈਯੇ ਮੋਹ॥
ਕਵਨ ਕਰਮ ਸਿਨ ਜੋਗੁ ਹੈ ਕਵਨ ਕਰਮ ਨਹੀ ਸੋਹ॥੧॥ਪਾਤਸਾਹੀ੧੦॥
ਨੰਦਲਾਲ ਤੁਮ ਬਚਨ ਸੁਨ ਸਿਖ ਕ੍ਰਮ ਹੈ ਏਹ॥
ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਬਿਨ ਕਰੈ ਨ ਇਨ ਬਿਨ ਨੇਹ॥੨॥ਚੌਪਈ॥
ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸਤਿ ਸੰਗ ਨ ਜਾਵੈ॥
ਤਨਖਾਹ ਦਾਰ ਵਹੁ ਵਡਾ ਕਹਾਵੈ॥
ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਜਾਇ ਚਿਤ ਡੁਲਾਵੈ॥
ਈਹਾ ਊਹਾ ਠੌਰ ਨ ਪਾਵੈ॥੩॥
ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤੇ ਬਾਤ ਚਲਾਏ॥
ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਵਹੁ ਜਮ ਪੁਰ ਜਏ॥
ਨਿਰਧਨ ਦੇਖ ਨ ਪਾਸ ਬਠਾਵੈ॥
ਵਹੁ ਤਨਖਾਹੀ ਮੂਲ ਕਹਾਵੈ॥
ਸਬਦ ਗਿਆਨ ਬਿਨਾ ਕਰੈ ਜੋ ਪਾਠ॥
ਤਾ ਕੈ ਕਛ ਨ ਆਵੈ ਹਾਥ॥
ਸ੍ਰੋਤਾ ਸਬਦ ਜੋ ਨਿਵਾਵੈ ਸੀਸ॥
ਤਾ ਕੋ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭ ਜਗਦੀਸ॥੩॥ਦੋਹਰਾ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੜ੍ਹ ਬਾਣਟੀ ਮਨ ਮੈ ਧਰੈ ਜੋ ਲੋਭ॥
ਕਿਸੇ ਥੋੜਾ ਕਿਸੇ ਅਗਲਾ ਸਦਾ ਰਹੈ ਤਿਸ ਸੋਗ॥੪॥ਚੌਪਈ॥
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀ ਬਿਧ ਸੁਨਿ ਲੀਜੈ॥
ਤੀਨ ਭਾਵ ਕਉ ਸਮਸਰ ਕੀਜੈ॥
ਲੇਪਨ ਆਗੈ ਬਹੁਕਰਿ ਦੀਜੈ॥
ਮੰਜਨ ਕਰ ਭਾਜਨ ਧੋਈਜੈ॥
ਕਰਿ ਇਸਨਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਬਹੈ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨ ਔਰ ਨ ਕਹੈ॥
ਨਵਤਨ ਕੁੰਭ ਪੂਰ ਕਰ ਲੇ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਭਿ ਸੁਫਲ ਤਿਸ ਦੇ॥
ਕਰ ਤਿਆਰ ਚੌਕੀ ਪ੍ਰ ਧਰੈ॥

ਚਾਰ ਪਹਰ ਬਹਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ।।
ਪੁਨ ਨੰਦਲਾਲ ਬਾਤ ਹੈ ਏਹ।।
ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਹ।।੯।।
ਗੋਹਰ ਤੁਰਕ ਕੀ ਸਿਰ ਧਰੈ ਟੋਪੀ ਲਗਾਵੈ ਚਰਨ।।
ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸੁਣਿ ਨੰਦ ਜੀ ਫ੍ਰਿ ਫ੍ਰਿ ਹੋਇ ਤਿਸ ਮਰਨ ।ਚੌਪਈ।।
ਲਗੇ ਦੀਵਾਨ ਮੁਕਿ ਮੂਲ ਨ ਜਾਵੈ।।
ਰਹਤ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਵੈ।।
ਸੂਹਾ ਪਹਿਰ ਕਰੈ ਨਸਵਾਰ।।
ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੰਮੁ ਕਰੀ ਖੁਆਰ।।੧੦।।
ਮਾਈ ਭੇਟਿਕ ਜੋ ਆਵੈ ਸੰਗਤ।।
ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਬੁਰੀ ਤਿਨ ਦੇਖੈ ਪੰਗਤਿ।
ਸਿਖ ਹੋਇ ਮਨ ਕਰੈ ਕਰੋਧ।।
ਕਨਿਆ ਦੇਵੈ ਮੂਲ ਨ ਸੋਧ।।
ਧੀ ਭੈਣ ਕਾ ਪੈਸਾ ਖਾਇ।।
ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਧਕੇ ਜਮ ਪਾਇ।
ਸਿਖ ਹੋਇ ਬਿਨ ਲੋਹਤੂੰ ਫਿਰੈ।।
ਮਾਲ ਅਤਿਥ ਕਾ ਬਲ ਕਰਿ ਛਲੈ।।
ਤੁਰਕ ਦੇਖ ਸਿਰ ਤੇ ਹਥਿ ਧਰੈ।।
ਵਹੁ ਤਨਖਾਹੰ ਅਧਕ ਹੈ ਨਰੀ। ਸੋਰਠਾ।।
ਕੰਗਾ ਦੋਨੋ ਵਕਤ ਕਰ ਪਗ ਚੁਨੈ ਬਿਨ ਬਧਹੀ।।
ਦਾਤਨ ਨੀਤ ਕਰੇ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਵੈ ਲਾਲ ਜੀ।।ਦੋਹਰਾ।।
ਦਸਿਵੰਦ ਗੁਰੂ ਨ ਦੇਵਈ ਝੂਠ ਬੋਲ ਜੋ ਖਾਇ।।
ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸੁਣਿ ਲਾਲ ਜੀ ਤਿਸਕਾ ਕਛੂ ਨਾ ਬਸਾਹਿ।।੧੪।।ਚੌਪਈ।।
ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਜੋ ਨਹਿ ਨਾਵੈ।।
ਬਿਨ ਜਾਪ ਪੜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋ ਖਾਵੈ।।
ਬਿਨ ਰਹਿਰਾਸਿ ਸੰਧਿਆ ਜੋ ਖੋਵੈ।।
ਬਿਨ ਕੀਰਤਨ ਰੈਨ ਜੋ ਸੋਵੈ।।
ਚੁਗਲੀ ਕਰ ਜੋ ਕਾਜ ਬਿਗਾੜੈ।।
ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਸੁ ਜਨਮ ਜੋ ਧਰਮੁ ਬਿਸਾਰੈ।।
ਕਰੈ ਬਚਨ ਜੋ ਪਾਲੇ ਨਾਹੀ।।
ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਠੌਰ ਤਿਨੁ ਨਾਹੀ।।

ਲੈ ਸੁਤਕ ਤੇ ਮਾਸ ਜੋ ਖਾਵੈ ।
ਬਿਨ ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਗੀਤ ਜੋ ਗਾਵੈ।
ਤ੍ਰਿਆ ਸ਼ਬਦਿ ਸੁਣੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ।।
ਲਾਲ ਸੁਨੋ ਸੋ ਜਮ ਪੁਰ ਜਾਇ।।ਦੋਹਰਾ।।
ਸਾਧ ਕਹਾਵੈ ਰਹਤ ਬਿਨ ਚੀਨੈ ਨਾਹੀ ਰੂਪ।।
ਕਪਟਿ ਕਰਨ ਤੇ ਲਾਲ ਜੀ ਭਲੀ ਚਲੈ ਤ੍ਰਿਗ ਚੂਪ।।ਚੌ।।
ਅਰਦਾਸ ਬੋਲਾ ਜੋ ਕਾਜ ਸਿਧਾਵੈ।।
ਭੇਟ ਕੀਏ ਬਿਨ ਕਛੁ ਮੁਖਿ ਪਾਵੈ।।
ਤੇਆਗੀ ਵਸਤੁ ਜੋ ਗ੍ਰਹਿਨ ਕਰੈ ।
ਬਿਨ ਤ੍ਰਿਯਾ ਅਪਨੀ ਸੇਜ ਜ ਰਮੈ।।
ਅਥਿਤ ਦੇਖ ਦੇਵੈ ਨਹੀਂ ਦਾਨ।।
ਸੋ ਨਹਿ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨ।।
ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਸੋਊ ਮਨਿ ਨਹੀ ਲਾਵੈ।।
ਸਾਧਿ ਸਿਖ ਕਉ ਬੁਰਾ ਅਲਾਵੈ।।
ਨਿੰਦਾ ਸੁ ਪਹਿਰੈ ਜੋ ਮਾਲਾ।।
ਮਹੀ ਦੁਪਾਵੈ ਲਾਲ ਤਿਸੁ ਕਾਲ।।
ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨੈ ਨ ਕਾਨ।।
ਭੇਟੈ ਕਹੈ ਸੰਗ ਕ੍ਰਿਪਾਨ।।ਦੋ।।
ਗੋਲਕ ਰਾਖੈ ਨਾਹਿ ਜੋ ਛਲ ਕਾ ਕਰੈ ਵਪਾਰੁ।।
ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਭੋਗੈ ਨਰਕ ਹਜਾਰ।।
ਫੂਕ ਮਾਰ ਦੀਪਕ ਬਿਸਮਾਵੈ।।
ਜੂਠੇ ਪਾਣੀ ਅਗਨ ਬੁਝਾਵੈ।।
ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਕਹੈ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋ ਖਾਵੈ।।
ਦੋਸਦਾ ਦੁਆਰੇ ਸਿਖ ਜੋ ਜਾਵੈ।।
ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਵੈ।।
ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਵਹ ਸਿਖ ਨ ਭਾਵੈ।।
ਗੁਰ ਤਲਪੀ ਚਪਟੀ ਹੈ ਜੋਇ।।
ਵਡ ਤਨਖਾਹੀ ਜਾਨੋ ਸੋਇ।।
ਗੁਰ ਕੋ ਛੋਡ ਅਵਰ ਕੋ ਜਾਚੀ।।
ਰੈਨ ਸੋਵੈ ਤੇਜਿ ਹੋਇ ਨਾਗੋ।।
ਨਗਨ ਹੋਇ ਜਲ ਮਜਨ ਕਰੈ।।ਦੋ।।

ਨਗਨ ਕਰੈ ਫੈਲ ਬਦਨ ਨਗਨ ਸੀਸ ਜੋ ਖਾਇ।।
ਨਗਨ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਜੋ ਬਾਟਈ ਤਨਖਾਹੀ ਬਡੋ ਕਹਾਇ।।ਚੌਪਈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਤਿਆਗੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਲੜੈ ਹੋਇ ਆਗੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਦੇਵੈ ਦਾਨੁ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਮਾਰੇ ਖਾਂਨ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਪੰਚਾ ਕੋ ਮਾਰੈ।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਕਰਮਾ ਕੋ ਸਾੜੇ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਪ੍ਰਤ੍ਰਿਆ ਸੋਂ ਭਾਗੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਪ੍ਰਦ੍ਰਿਸਟ ਕੋ ਤਿਆਗੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਗੁਰੁ ਬਾਤ ਹਿਤ ਲਾਵੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਮੁਹਿ ਮੁਹ ਖਾਵੈ।।੧੯।। ਦੋਹਰਾ।।
ਖਲਕ ਖਾਲਕ ਕੀ ਜਾਨਿ ਕੈ ਖਲਕ ਦੁਖਾਵੈ ਨਾਹਿ।।
ਖਲਕ ਦੁਖੈ ਜਬ ਨੰਦ ਜੀ ਖਾਲਕ ਕੋਪੈ ਤਾਹਿ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋ ਜੋ ਨਿਰਧਨ ਕੋ ਪਾਲੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਦੁਸਟ ਕੋ ਗਾਲੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਨਾਂਮ ਜਪੁ ਕਰੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਮਖਾਲਸ ਪ੍ਰ ਚੜੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਬੰਧਨ ਕੋ ਤੋੜੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਮਨ ਨਾਮ ਸਿਉ ਜੋੜੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਚੜੈ ਤੁਰੰਗ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਕਰੈ ਨਿਤ ਜੰਗ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਸਸਤ੍ਰ ਕੋ ਧਾਰੈ।।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਤੁਰਕ ਕੋ ਮਾਰੈ।
ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਸੀਸ ਛਤ੍ਰ ਦੇ ਨਾਲੇ।।
ਦੋਹੀ ਫਿਰੈ ਅਕਲ ਦੀ ਨੰਦ ਕਰੋ ਨ ਕੋਇ।।
ਬਨ ਪ੍ਰਸਤ ਨਦ ਭਜ ਗਿਰੋ ਤੇਰ ਜਗਤ ਮੈ ਸੋਇ।।ਚੌਪਈ।।
ਸੁਨੋ ਨੰਦ ਨਾਲ ਜੀ ਏਹੁ ਸਾਜੁ।।
ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਅਪਨਾ ਰਾਜੁ।।
ਚਾਰ ਵਰਨ ਏਕ ਰੰਗ ਕਰਾਊ।।

ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪ ਜਪਾਊ।।
ਚੜੈ ਤੁਰੰਗਾ ਉਡਾਵੈ ਬਾਜ।।
ਤੁਰਕੁ ਦੇਖ ਜਾਵੈਗੋ ਭਾਗਾ।।
ਸਵਾ ਲਾਖ ਸਿਉ ਏਕ ਲੜਾਉ।।
ਧੜੈ ਸਿਖ ਤਿਸੁ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਊਂ।।
ਝੂਲੇ ਨੇਜੇ ਹਸਤੀ ਸਾਜ ।
ਦੁਆਰ ਦੁਆਰਪਰ ਨਉਬਤ ਬਾਜ।।
ਸਵਾ ਲਾਖ ਜਬ ਧੁਖੇ ਪਲੀਤਾ।।
ਤਬੈ ਖਾਲਸੇ ਉਦੇ ਅਸਤਿ ਲੌ ਜੀਤਾ।।ਦੋ।।
ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਖਾਲਸਾ ਯਾਕੀ ਰਹੈ ਨ ਕੋਇ।।
ਖੁਆਰ ਹੋਇ ਸਭ ਮਿਲੈਂਗੀ ਬਚੈ ਸਰਨ ਜੋ ਹੋਇ।।੨੧
ਤਨਖਹਾ ਨਾਂਮਾ ਸੰਪੂਰਨ।।
ਹਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਨਾਂਮਧਾਰੀਆਂ।।ਸੰਮਤ ੧੯੩੫ ਲਿਖਿਆ।। ਭੁਜਾਦਾਂਵਾਲੈ।।

੧ਓੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।।
ਅਥਿ ਰਹਿਤ ਨਾਂਮਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਲਿਖਯਤੇ।। ਦੋ।।
ਪ੍ਰਥਮ ਸਿਮਰੋ ਸਾਹਦਾ ਵਰਦਾਇਕ ਸਮਰਥ।।
ਕਾਰਜ ਸਕਲ ਸਫਲ ਹੈ ਧਰੈ ਸੀਸ ਜਬ ਹਥ।।੧।। ਦੋ।।
ਨਿਸ ਦਿਨ ਸਿਮਰਨ ਕੀਜੀਐ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ।।
ਕਲੂ ਕਾਲ ਕੈ ਭੀਤਰੈ ਜਪੁ ਕਰ ਉਧਰੇ ਸੰਤ।।੨।। ਦੋ।।
ਅੰਗਦ ਗੁਰੁ ਅਰੁ ਅਮਰੁ ਗੁਰ ਔਰੁ ਭਜੋ ਰਾਂਮ ਦਾਸ।।
ਅਰਜਨ ਗੁਰੁ ਨਿਤ ਸਿਮਰੀਐ ਕਾਰਜ ਸਫਲੈ ਰਾਸ।। ੩।।ਦੋ।।
ਹਰ ਗੁਬਿੰਦ ਕੇ ਚਰਨ ਗਹੋ ਰੰਚਕ ਕਰਨੋ ਦੇਰ।।
ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਿਮਰ ਮਨ ਤਨ ਮਨ ਹੋਵੈ ਫੇਰ।।੪।। ਦੋ।।
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਥਾਹ ਗੁਰੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਰਪੋ ਜਾ।।
ਗੁਰੁ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰੀਯੇ ਚਿੰਤਾ ਰਹੇ ਨ ਕਾਇ।।
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜਿਨ ਸੇਵਆ ਤਨ ਮਨ ਭਯੋ ਅਰੋਗ।।
ਅਮਰ ਸੰਧਯਾਰਨ ਛਿਨਕ ਮੈ ਅਬਿ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ।।੬।।ਦੋ।।
ਬਾਲਕ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰ ਨਿਸ ਦਿਨ ਨਿਵਾਵੋ ਸੀਸ।।
ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਵਪੁ ਧਾਰ ਆਇ ਨ ਜੀਵਨ ਕੋ ਈਸ।।੭।। ਦੋ।।
ਰਾਂਮ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਸੇਵਿਆ ਤਨ ਮਨ ਭਏ ਨਿਹਾਲ।।
ਸਕਲ ਵਿਘਨ ਛਿਨਕ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨੇ ਟਾਲ।।੮।। ਚੌਪਈ।
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਧਰਮ ਚਲਾਇਆ।।
ਜਿਵ ਕਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੇ ਮਨ ਨਹਿ ਭਾਇਆ।।
ਰਹਿਤ ਬਬੇਕ ਸਾਹਿ ਕਹਾਈ।।
ਸਕਿਲ ਮਹਿ ਭਾਈ।।੯।। ਚੌਪਈ।।
ਪ੍ਰਾਤਿ ਕਾਲ ਕਰੇ ਇਸਨਾਨਾ।।
ਜਪੁਜੀ ਪਾਠ ਕਰੇ ਧਰ ਧਿਆਨਾ।।
ਔਰੁ ਹਜਾਰੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ।।
ਜਾਪੁ ਕਹਾ ਜੋ ਦਸਮ ਉਤਾਰਾ।।੧੦।।
ਔਰ ਦਸਮ ਕੇ ਸਬਦ ਹਜਾਰੇ।।
ਹੋਵੈ ਸਿਖ ਸੋ ਪਾਠ ਉਚਾਰੇ।।
ਰਟਣ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਸਾਰਹਿ ਕਾਜਾ।। ਔਰ ਬੋਲਾਵੈ।।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਚੌਪਈ।।
ਸਕਲ ਕਥਾ ਤੁਹਿ ਭਾਖ ਸੁਨਊਂ।।
ਤੇਰੇ ਮਨ ਸੰਦੇ ਮਿਟਾਊਂ।।
ਗੁਰ ਬਲਮ ਸਿੰਘ ਹੋ ਰਾਮ ਕੌਰ ਪੀਛੈ ਧੜ੍ਹੀ ਮੇਲਾ।।
ਦੂਜੈ ਜਨਮ ਕਸ਼ਮੀਰੇ ਆਵੈ ਮਮ ਜਨੋ ਕੌਰ।।
ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਵਪੂ ਲੈ ਕਰ ਕੌਤਕ।।
ਭੋਗ ਭੁਗਾਏ ਰਹੋ ਸੁਚੇਤ।।
ਜੈਸੇ ਪੰਥ ਮ੍ਰਿਜਾਦੀ ਆਪਨੀ ਸਾਰ।।